

ONS ZUIDEN PANORAMA

22 JULI 1937 — No. 29

LOSSE NUMMERS 15 CENT

DE GRACIEUZE DER SPORTEN

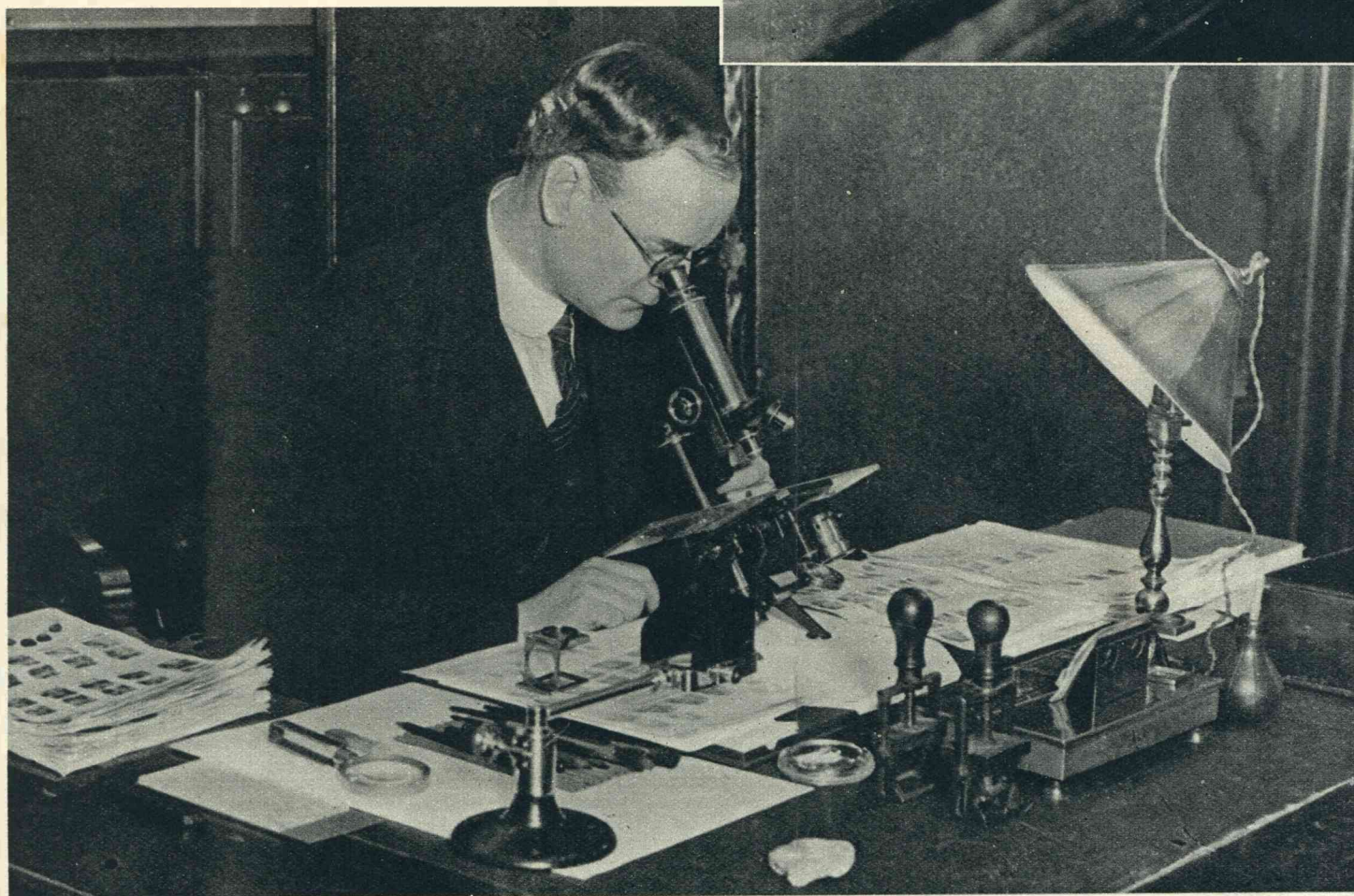
ZIE ONZE FOTO'S VAN SCOTLAND YARD OP BLADZ. 2 EN 3

Een bezoek aan het hoofdkwartier van Scotland Yard

Superintendent P. W. Savage, een der beroemdste detectives van Scotland Yard, thans op pensioen gesteld.

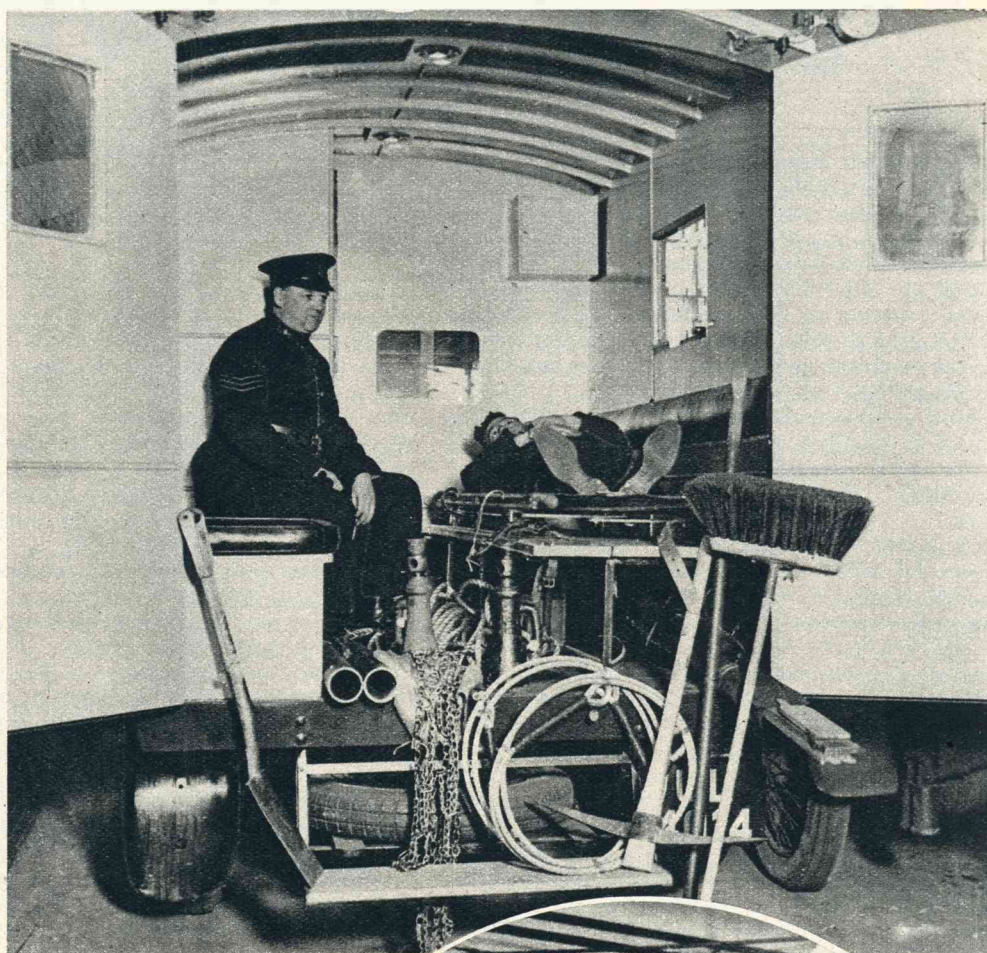

Scotland Yard! Afgaande op de beschrijvingen in de duizenden detective-boeken stelt men zich een geweldig gebouw voor, wemelend van in en uit gaande detectives, de geduchte mannen met hun fabelachtig opmerkings- en combinatievermogen, de „gehaaide jongens”, die in staat zijn bij het vinden van sigarettenasch op de plaats van het misdrijf te zeggen welk merk de verdachte rookte, wat voor soort van tabak, met of zonder mondstuk! Hoe geheel anders, hoe nuchter, hoe zakelijk, hoe rustig is Scotland Yard in werkelijkheid. Het hoofdgebouw van Scotland Yard aan den Theemsoever te Londen maakt op den bezoeker in het geheel geen indruk van geheimzinnigheid. Het gebouw doet niet onaangenaam of somber aan, en, eenmaal

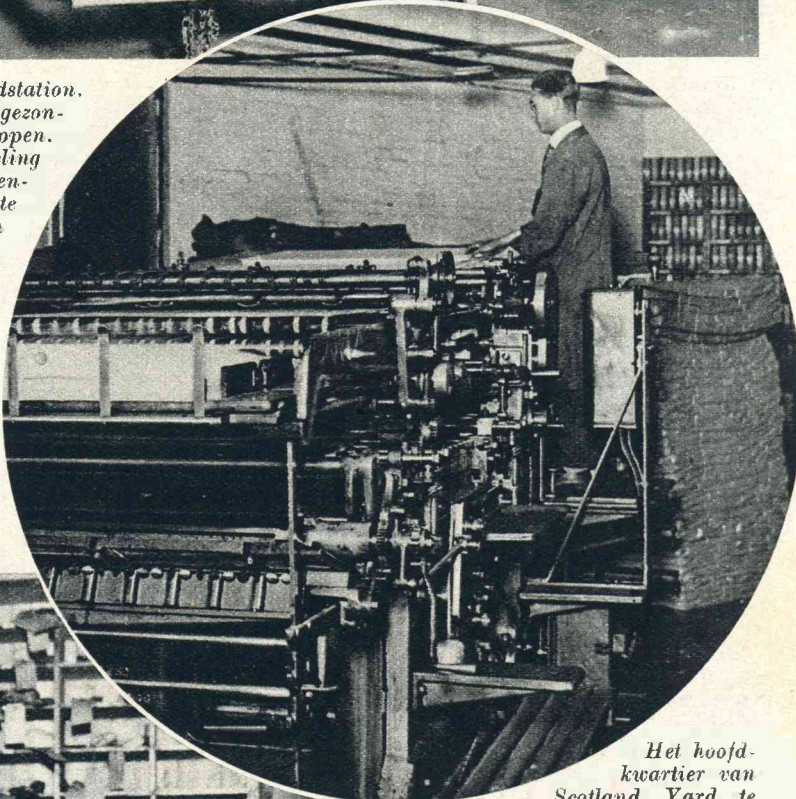
Van bijzondere beteekenis en vaak uiterst leerzaam is de speciale bibliotheek van Scotland Yard, waarin de voornaamste misdaden uitvoerig beschreven zijn. Als het den schrijvers van detective-boeken eens was toegestaan hierin te snuffelen, hoeveel stof zouden zij niet opdoen voor nieuwe romans... en hoe geheel anders zouden zij 't werk van Scotland Yard beschrijven!

De verzameling van vingerafdrukken, die Scotland Yard bezit, is wereldberoemd. Zij is in 'n speciale afdeling ondergebracht. Zij loopt in de honderdduizenden en door een volmaakt classificatie-systeem is men in staat binnen vijf minuten 'n verdachte te identificeren. De meeste verdachten worden terwijl zij nog op vrije voeten zijn, zonder dat zij het merken, steeds „geschaduw”. Aanhoudend worden hun vingerafdrukken genomen volgens de modernste methodes. In moeilijke gevallen worden vingerafdrukken met behulp van een microscoop getoetst.

Natuurlijk heeft Scotland Yard zijn eigen draadloze telegraphie, zoowel ontrang- als zendstation. Zoodra door dezen zender 'n nauwkeurig en zeer uitvoerig signalement van een gezochte is uitgezonden, bestaat er voor dengene, dien het betreft, zoo goed als geen kans meer nog te ontsnappen. (Foto links.) Van groot nut is ook het zoogenaamde „vliegend eskader”, zooals de motorafdeeling door het volk genoemd wordt. Dit „vliegend eskader” is dag en nacht in touw, evenals de eenvoudige, vele politieauto's, die gebruikt worden om de misdadigers op te sporen en gevangen te nemen. Zij zijn alle voorzien van een radioinstallatie, zoodat zij voortdurend in contact staan met den zender in 't hoofdgebouw om instructies en inlichtingen op te vangen. Op de rechtsche foto ziet men het inwendige van zoo'n auto van 't „vliegend eskader”. Hij kan zoowel dienst doen bij ongelukken als ambulancewagen, als voor het vervoeren van gevangenen.

binnen, wordt men getroffen door de rustige sfeer waarin in alle afdelingen gewerkt wordt. Er is geen nerveus gejaag, men ziet geen heen en weer rennende detectives, er heerscht geen helsch lawaai van rinkelende telefoontoestellen: alles geschiedt in 'n perfecte organisatie, en juist deze organisatie is de hoofdzak. Aan het hoofd van Scotland Yard staat de commissaris, die 'n staf van afdelingschefs onder zich heeft. De gewichtigste van deze afdelingschefs zijn de zoogenaamde „Big Five”, de „vijf grooten”: een „Chief Constable” en vier superintendents. Hun namen zijn aan iedereen

Het hoofdkwartier van Scotland Yard te Londen heeft zijn eigen drukkerij, waarin o.a. de bulletins „gezocht wegens moord” etc. gedrukt worden, evenals het eigen politiebld, waarin alle „gezochten” tot in de kleinste bijzonderheden beschreven worden.

Londenaar bekend en in de misdadigerskringen heeft iedere naam een bijzondere beteekenis! Zij weten maar al te goed hoe gering hun kansen zijn als een der „Big Five” achter hen aan zit!

In een apart vertrek worden de bezittingen bewaard van verdachten, die in voorloopige hechtenis vertoeven.

LAND VAN VERLANGEN

door
Mortimer Heurter

De laatste stuntvlucht was gelukkig volbracht — het ranke sportvliegtuig streek sierlijk en zeker op het vliegveld neer en Ellen Regis zag zich omringd door een aantal glimlachende en buigende heeren.

„Tot ons aller voldoening is u schitterend geslaagd,” hoorde zij den president van de brevet-commissie als in een droom zeggen — daarop volgde nog een handdruk en eindelijk bevond zij zich alleen met Reggie Spencer en haar triomf.

„Mijn gelukwensch,” zei Reggie hartelijk. „Je hebt je er kranig doorheen geslagen.”

„Dat heb ik voor een groot deel aan jou te danken,” antwoordde zij warm. „Zonder je bevattelijke lessen...”

Hij onderbrak haar met een handgebaar. „Dat is te veel lof. Elke andere instructeur zou hetzelfde resultaat bereikt hebben. Je was een dankbare leerlinge. Alleen een beetje te veel wildebras.”

„Maar niemand zou me dat rustige zelfvertrouwen vanaf den eersten dag bij hebben kunnen brengen,” lachte zij. „Ik heb geen moment onzekerheid of vrees gekend en dat dank ik alleen aan je persoonlijke invloed.”

Haar oogen schitterden toen ze hem spontaan de hand reikte en haar knap gelaat was overtogen met een warmen gloed. Het behaalde succes had haar dronken gemaakt en terwijl zij naast elkander voortgingen naar het restaurant, kostte het Reggie moeite zijn blik van haar af te wenden.

„En nu?” vroeg hij, toen zij tegenover elkaar aan een tafeltje gezeten waren.

Zij maakte een vaag gebaar en achter de donkere spiegels van haar oogen dartelden gouden lichtjes op. „Ruimte en verre horizonten — los van de aarde en vrij als een vogel drijven door de ijle luchten.”

Haar stem kreeg een dwependen klank en haar gelaat was met een droomerige uitdrukking naar de zon opgeheven.

„Roem?” vroeg hij met een onzeker lach.

Ellen schudde het hoofd. „Hemel neen, daar denk ik niet aan. Ik koop een vliegtuig en ga vliegen, dat is al. Mijn ideaal is verwezenlijkt — ik heb mijn land van verlangen bereikt.”

Reggie strekte zijn hand over de tafel uit en omvatte de hare met een vasten druk. „En ik, Elly? Licht er geen ander ideaal in het verschiet? Zelfs de vliegerij kan nooit het hoogst bereikbare verlangen zijn van een mensch.”

De dringende klank in zijn stem maakte haar verlegen. „Later... misschien...” zei ze aarzelend. En zachtjes trok zij haar hand terug.

Parijs, Berlijn, Rome — de afgronden van ruimte waren overbrugd voor Ellen Regis. Overbrugd door een rank Mothvliegtuig, waarvan zij met vaste hand den stuurknuppel hield. Het was een telkens weerkerend genoegen haar naam in de Engelsche society-berichten vermeld te zien staan: „Miss Ellen Regis is hedenmiddag na een voorspoedige vlucht op het vliegveld te... geland.” Maar het hoogste genot bleef toch de vliegerij op zichzelf, het drijven door de ijle ruimte tusschen zon en wolken op de roerloze vleugels van haar Moth.

Elk genot heeft echter een bijsmaakje en voor Ellen was het zelfs een bitter bijsmaakje, dat Reggie Spencer zich langzamerhand van haar terugtrok. De eerste maanden had hij haar even bereidwillig als bezorgd bijgestaan met zijn adviezen, doch toen zij zich tegen die adviezen in aan steeds grootere vluchten ging wagen, hield hij zich op den achtergrond. Zij raakte echter aan dien bijsmaak gewend en na een jaar miste zij hem nauwelijks meer.

Omstreeks dienzelfden tijd ontdekte zij, dat er aan haar land van verlangen óók grenzen getrokken waren. Zij had dat land nu in alle richtingen doorkruist en was aan het genot gewend geraakt. De vliegerij kon haar leven niet vullen — of was het misschien de goedkoopste van het succes, waarmee zij die korte tochten volbracht? In ieder geval bleef er iets onbevredigends in haar achter na elke geslaagde vlucht — een gevoel waaraan zij geen naam wist te geven, doch dat haar het sterkst bekreep als zij alleen was. Het beeld drong zich aan haar op dat zij een zoekende was in het luchtruim van het leven — iemand als een blindvlieger, met dit onderscheid echter, dat zij zelfs haar bestemming niet kende.

De vergelijking stemde haar kregel — zij had een hekel aan dergelijke gecompliceerde gevoelens, waarin zij den weg niet wist te vinden. Zij moest eens naar grootere prestaties gaan streven in de vliegerij, dan zouden die denkbeeldige moeilijkheden zich vanzelf wel oplossen.

Op een dag belde zij Reggie Spencer op. „Heb je vanmiddag een oogenblikje tijd voor me?” vroeg ze met een stem vol verwachting.

„Zelfs een eeuwigheid,” antwoordde hij lachend, doch met een ernstige bedoeling.

„Om vier uur bij Crockner, is dat goed?”

„Ik zal prompt zorgen er te zijn,” beloofde Reggie.

Crockner was een theesalon in Bond Street en het was er tamelijk rustig op dat uur. Reggie was er reeds toen zij kwam en de begroeting was zoo gewoon, dat het leek of er niet de minste verwijdering tusschen hen had bestaan.

„Ik heb een dol plannetje,” begon zij luchtig, toen hij haar bediend had van thee en gebak.

„Een wereldvlucht?” vroeg hij schertsend.

„Misschien — later eens,” lachte ze. „Maar vind je Caïro ook geen aardige prestatie?”

Hij fronste zijn wenkbrauwen even. „Met een Moth? Het ligt er maar aan in hoeveel etappen.”

„In drie dagen had ik mij voorgenomen. Weenen, Athene, Caïro. Ik herinnerde me dat jij dit traject al tweemaal hebt gevlogen. En daarom...”

Een kort gebaar moest verbeelden dat het haar bedoeling was zijn raad in te winnen. Reggie had een bloenote gegrepen en zat ernstig te cijferen. Toen hij gereed was schudde hij zijn hoofd.

„Ik kan het je niet aanraden,” zei hij kort en bondig. „Ik moet het je zelfs ernstig afraden.”

„Waarom?” vroeg ze kregelig. „Jij hebt...”

„Ik vloog met een Havilland.”

„Natuurlijk maakt dat eenig verschil...”

„Een zeer groot zelfs,” verbeterde hij rustig. „De snelheid is zooveel grooter en je bent dus korter in de lucht. Dat is een. In de tweede plaats ben je... een meisje.”

„Een belachelijke geringschatting,” viel zij beleedigd uit.

„Toch niet — en het is in geen geval als een geringschatting bedoeld. Dat fameuze plannetje komt hierop neer dat je dagelijks, en dat drie dagen achtereen, twaalf uur alleen in de lucht zult zijn. Zoo'n reis is te vermoeiend voor een meisje, dat nooit langer dan drie uur aan een stuk in de lucht was. Je weet dat de geringste fout, of zelfs maar een kleine onoplettendheid zich doodelijk kan wreken. Als je na elke etappe een vollen dag rust nam...”

„Dwaasheid — ik ben geen kind,” zei ze scherp. „Het is maar beter dat ik je voortaan niet meer lastig val om je advies. Je komt altijd met bezwaren.”

„Die worden me alleen ingegeven door mijn bezorgdheid voor jou,” antwoordde hij eenvoudig. „Ik neem nooit risico voor onnoodig waaghalzerige plannen.”

„Dat verlang ik ook niet,” zei ze minachtend. „Het risico is voor mij. Maar ik dacht dat je de reis voor me in orde zou hebben willen maken. Iemand die zich mijn vriend noemt...”

„'t Is méér — een veel inniger gevoel dan vriendschap dat ik voor je koester,” viel hij haar hartschotelijk in de rede. „Geloof vooral niet dat ik de bezwaren overdrijf — zonder behoorlijke training en in een licht sportvliegtuig is zoo'n vlucht een roekeloze waaghalzerij.”

„Toe maar,” lachte zij spottend. „Welnu, ik beschouw het als een uitstapje. Ik ben niet bang voor het risico.”

„'t Is ook een uitstapje, maar niet voor iemand met zulk een geringe ervaring als jij.”

Zij stond met een boos gezicht op en Reggie volgde haar voorbeeld. Maar met een kort gebaar gaf zij hem te kennen, dat zij geen prijs meer stelde op zijn gezelschap.

„Elly, luister nu eens,” hernam hij met een stem, alsof hij een kind overreedde. Maar Ellen

haastte zich weg en geërgerd ging hij weer zitten.

Twee dagen later zag hij haar vertrekken. Hij was de laatste op het vliegveld die de kleine stip, waarin zijn hartewensch megedragen werd, uit het oog verloor. Ze had hem zelfs geen blik gegund en toen hij zich omkeerde zag hij den mecanicien die haar geholpen had het hoofd schudden.

„Ze heeft niet eens gevraagd naar de laatste weerberichten van het vasteland. Toevallig luiden ze gunstig. Maar je houdt je hart vast als je eraan denkt, dat zoo iemand achthonderd kilometer over zee moet vliegen...”

Bijna achthonderd kilometer over zee — Ellen had die laatste etappe het lichtst geacht. De reis was zeer voorspoedig geweest; Weenen was een stad vol muziek en jolijt en van Athene had zij een indruk behouden als van een levendige markt met allerhande koopwaren en kooplieden. Vermoeidheid had zij nauwelijks gevoeld, doch toen zij zich den derden morgen gereed maakte voor de laatste etappe, begon zich eindelijk het geweld te wreken, dat zij haar regelmatig leven had aangedaan. Zij voelde zich slap en lusteloos en bad heimelijk dat de avond er zou zijn.

„Steekt u recht over?” informeerde de hotelhouder met kennelijke bewondering, terwijl hij een lunch voor haar inpakte.

Die bewondering hief haar even op uit haar terneergeslagen stemming. „Neen, ik ga over Kaap Malia en Kreta,” lachte zij.

„Toch nog een heel eind over zee,” merkte de hotelhouder bedenkelijk op en toen verviel zij opnieuw in een neerslachtige bui. Doch toen zij een half uur later den bodem van haar Moth onder haar voeten voelde trillen, was zij weer de oude wildebras, die Reggie Spencer vaak met haar zorgeloze capriolen tot wanhoop had gebracht.

Reggie...

Ze dacht pas aan hem, toen ze het eiland Kreta onder zich zag wegdrijven. Het was niets dan water en lucht, dat het verschiet als rustpunt bood voor het oog. In de diepte kroop een stoomschip voort — zij zwaaide en was het onmiddellijk daarop overgevlogen. Zij was alleen tusschen de hoogte der hemelen en de afgronden der aarde — alleen met haar gedachten aan Reggie.

Misschien had hij gelijk gehad en was zoo'n reis te zwaar voor een niet doorgewinterde sportvlieger. Maar Reggie had dat rustige en zelfverzekerde, dat je eeuwig in opstand tegen hem bracht en alleen om het genoegen hem tegen te streven zou zij haar plan hebben doorgedreven.

Het monstrueuse insect onder haar voeten trilde en schudde en verslond kilometer na kilometer. Er verstreken uren en zij was het zich niet bewust. De prikkel tot handelen verdoofde bij dit werkeloos toezien op het instrumentenbord en ook haar aandacht begon te verslappen. Zij voelde zich moe, doodmoe en haar oogen vielen dicht. Zij wist niet hoe lang dat loome gevoel haar overmeesterde, doch plotseling schrok zij op. Zij zag de witgekopte blauwe golven vlak onder zich en met een wilde beweging trok zij de kist omhoog. Onmerkbaar had zij hoogte verloren — bijna was het te laat geweest.

De gedachte dat zij hier verloren zou gaan overviel haar met een schok. Als zij nu eens in slaap viel? Of als een der vleugels of de propeller afbrak? Of als de motor nu weigerde? Het waren allemaal vragen, die zij Reggie gesteld had, toen zij haar eerste vlieglessen van hem kreeg. En plotseling scheen zij zijn stem te hooren — het antwoord op die angstige vragen.

„Zelfbeheersching is het eerst noodige voor een piloot. Zelfbeheersching is het eenige wapen waarmee hij de gevaren het hoofd kan bieden, die soms plotseling kunnen voorkomen. Angst is een gevoel dat overwonnen kan worden — heb vertrouwen in jezelf en je komt er wel.”

Zoo had Reggie tot haar gesproken en zij hoorde het hem zóó duidelijk zeggen, dat zij even opzij keek om de gedachte weg te bannen, dat er een wonder gebeurd kon zijn. Toen blikte zij weer naar het eindeloze watervlak, naar den blauwen hemel en de donkere streep, waar water en lucht ineenschenen te vloeien. Achter die kim lag een andere kim en daarachter nog een en nog vele —

kimmen zonder tal voor zij land zou zien opdoemen.

„Reggie...” steunde ze, opnieuw in haar gedepimeerde stemming terugvallend. „Reggie, als ik dit overleef...”

Zij had nog een moeder en het verbaasde haar, dat zij in haar angst niet het eerst om haar riep, die haar het leven had geschonken. Toen voelde zij zich eensklaps overmand door een doodelijke vermoeidheid. Haar oogen knipperden en vielen dicht. Het laatste dat zij zag was een aantal kleine visserschuiten — notedopjes die zich rustig wiegden op het rimpelige watervlak van de zee beneden haar. Haar hand liet den stuurknuppel los en haar hoofd viel voorover. Het vliegtuig gleed af, kwam op zijn snuit te staan en dook van tien meter hoogte de diepte in. Toen dook het weer op en bleef drijven. De visserschuiten schoten er op toe als hongerige meeuwen en tien minuten later lag Ellen met een bebloed gelaat en angstig vragende oogen op den bodem van een der schuitjes naar den blauwen hemel te staren.

Uit wat zij van de aanduidingen van de visschers verstond begreep zij, dat zij gevallen was voor de kust van het Plateau van Barka, die omgeven door een groenen krans van oasen in het zonlicht lag te blikeren als het lemmet van een yatagan.

Reggie Spencer zat dien avond met een doodsbaleek gezicht voor de seintafel van het radiostation Greenwich. Er was nog altijd geen bericht van Ellen, hoewel zij reeds lang haar bestemming moest hebben bereikt. Hij had haar vlucht bijna van stad tot stad kunnen volgen en zich verheugd in het welslagen. Doch na het radiobericht van 's morgens, dat zij Kreta was overgevlogen, had hij tevergeefs gewacht op het bericht van haar aankomst. Toen de avond viel en zij al minstens een uur in Caïro had moeten zijn, kon hij het in Londen niet langer uithouden. Hals

over kop was hij naar Greenwich vertrokken, waar hij de berichten van het vasteland uit de eerste hand ontving.

Wanhopig langzaam verstreek de tijd. Het werd elf uur en er was nog altijd niets. Hij wendde zijn somber gezicht naar den dienstdoenden marconist en schudde zijn hoofd.

„Er is niets van te zeggen,” trachtte deze hem te bemoedigen. „Als zij een noodlanding heeft moeten maken...”

„In zee...?” schamperde hij.

Eindelijk, om één uur in den nacht, toen hij ernstig zat te overwegen naar Londen terug te keeren, in zijn eigen kist te stappen en haar te gaan zoeken, werd het onheilspellend zwijgen plotseling verbroken.

„Het sportvliegtuig waarmee Ellen Regis hedenmorgen...”

„Vlugger!” schreeuwde Reggie, hoewel niemand dat hooren kon. Hij hield zijn handen om de seintafel geklemd, met zooveel kracht, dat zijn vingers dreigden te breken.

...van Athene is opgestegen met bestemming Caïro, is voor de Groote Syrte in zee gestort en gezonken. De pilote werd door visschers gered en aan land gebracht. Zij werd opgenomen in het huis van een zendeling-arts, doch behalve een hoofdwonde is zij het gevaarlijke avontuur zonder ernstige gevolgen te boven gekomen. Blijkens de plek waar zij met haar sportvliegtuig is neergekomen, is zij urenver uit den koers gedwaald...”

Er ging een diepe zucht van verlichting in de seinkamer op. Reggie trok zijn handen van de tafel af en zag dat het bloed onder zijn nagels stond. Maar dat was niet van belang — hij moest handelen. Als hij Elly goed kende, dan zat zij nu in een diepen put van ellende en twijfel. Hij moest haar helpen er bovenuit te komen en haar bevrijden van de nacht-

merries, waaraan zij zich na dit fiasco ten prooi zou voelen. Urenver uit den koers gedwaald — het kon niet anders of zij moest haar bezinning verloren hebben. Arm kind — wat zou zij een angst uitstaan hebben.

Hij belde Londen op en gaf order terstond zijn vliegtuig in gereedheid te brengen. Toen stelde hij Ellen's moeder gerust, stapte in zijn auto en reed naar het vliegveld. Het was reeds morgen toen hij vertrok en twee dagen later stapte hij doodvermoeid het huis binnen van den Franschen zendeling, die Ellen opgenomen had. Hij zei wie hij was en de ander stelde hem glimlachend gerust.

„Het is niets; alleen een beetje gebroken van de doorstane vermoedenissen en angst.”

Reggie knikte. Vreemd dat zoo'n man kon zeggen dat het niets was, als je daar gebroken en uit het lood geslagen neerlag. „Het bezoek van een vriend zal haar opbeuren,” ging de Franschman voort. „Daar is de deur, klopt u maar aan.”

Hij klopte aan en een matte stem gaf antwoord. „Ja...”

Toen deed hij de deur open en strompelde de kamer binnen. Het purper van de ondergaande zon kleurde een bed en op dat bed een smal, bleek meisjesgelaat, dat een zwaarmoedige uitdrukking droeg.

„Hallo,” begon hij — opgewekt naar hij dacht, maar zijn stem klonk alsof hij zelf in een put zat. „Ik ben gekomen...”

Het gelaat daar voor hem ging plotseling schuilen achter een paar handen. „Reggie... Reggie... ik schaam me zoo...” klonk het snikkend. „Maar ik dank je dat je gekomen bent — het maakt me zoo blij... zoo blij...”

Door haar snikken heen klonk een verlangen — een nieuw en schoon verlangen. En Reggie Spencer nam zachtjes haar handen voor haar betrand gelaat weg.

De wereld in vogelvlicht — Het stadje Aarhus in Denemarken

Een beeld uit de woelige dagen van begin October 1933. Het beleg van het Hotel Nacional, waarin de regeeringsgetrouwen eenigen tijd stand wisten te houden, doch ten slotte het onderspit moesten delven.

Rondom het Suikereiland

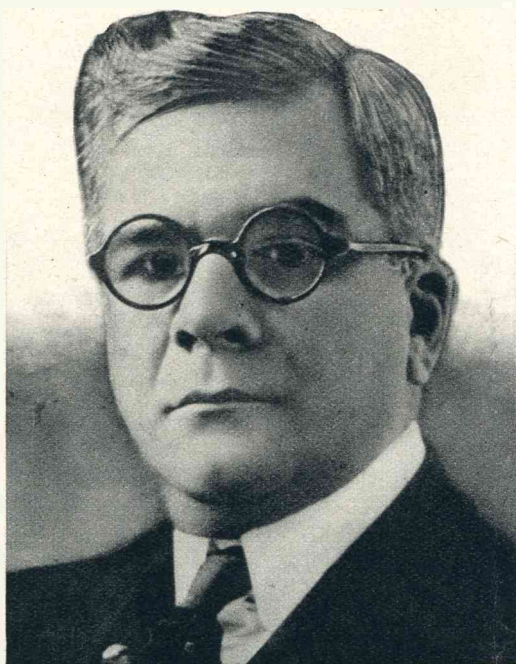
Een bloedige episode uit de geschiedenis van Cuba

Een macht, die gegrondvest is op de kracht der bajonetten, loopt het gevaar, dat vroeg of laat de militairen zich tegen haar zullen keeren. Niemand heeft dit sterker onderzonden dan Gerardo Machado, die van 1925 tot 1933 over het suikereiland Cuba regeerde.

Na den val van Machado en tijdens het bewind van zijn opvolger Grau de San Martín speelden de studentengenootschappen, aangevoerd door Santiago Alvarez (rechts) en Ysmael Seijas (links) een groote rol. Sergeant Fulgencio Batista y Zalvarez, die later over het lot van Cuba zou beslissen, negeerde deze vereenigingen, wist hun invloed te snuiken en rust en orde te herstellen.

Generaal Machado had geen gemakkelijke taak, toen hij zijn bewind aanvaardde. Tal van revoluties waren hem voorafgegaan, 't giste en woelde in alle lagen der bevolking, waar Creolen en blanken van de minste ontevredenheid gebruik maakten om beroering te verwekken; maar het grootste, het dreigendste gevaar school in de vele Amerikaansche belangen, die veilig gesteld móesten worden, zelfs tegen het Cubaansche bezit in, en het was door die uitheemsche belangen, dat Machado tenslotte te gronde ging.

Geruimen tijd was hij de vertrouwensman geweest der Amerikaansche financiers, die hem steunden, zoolang ze hem noodig hadden, doch hem op 't kritieke moment aan zijn lot overlieten. Na de onafhankelijkheidsoorlogen hadden die financiers een groot deel der Cubaansche suikerplantages in handen gekregen en de inheemsche krachten vervangen door geïmporteerde negers. De val der suikerprijzen

General Machado de Morales, die gedurende ongeveer acht jaar het bewind in handen had, doch niet in staat was om de zooveelste revolutie, die in 1933 over het kleine Cuba losbarstte, het hoofd te bieden.

ruïneerde de Cubaansche planters, die de hulp der financiers niet konden missen en gedwongen waren harde voorwaarden aan te nemen. Verzet was onmogelijk, omdat Machado aan de zijde der financiers stond. Machado wist, wat hij waagde, maar hij rekende op het leger en op den onwrikbaren steun der liberalen, die hij in alle opzichten bevoordeelde, zooals hij zich ook persoonlijk wist te bevoordeelen en te verrijken ten koste van den staat.

Hij rekende vooral op de medewerking van het keurkorps, dat hij had gesticht, de even gevreesde als gehate „porra” of geheime politie, die er op aandringen van Machado dezelfde methoden op nahield als de Russische G.P.o.e, en derhalve even onbarmhartig was in haar optreden en even wraakzuchtig in haar toelaa-

Dag aan dag hoopte de ontevredenheid zich op, totdat iedereen op een gegeven oogenblik voelde, dat een uitbarsting onvermijdelijk was.

De man, die den leider van het beruchte geheime politiekorps van Machado, de gevreesde „porra”, doodschoot, werd gevierd als een held en in triomf op de schouders van zijn bewonderaars rondgedragen.

Een vol uur waren de rebellen heer en meester van het prachtige paleis, waarin niets wat breekbaar was heel bleef en alles wat los stond door de ramen op straat werd geworpen. Een luchtbombardement zou geen catastrofaler uitwerking gehad hebben dan de woede van de opstandelingen.

Zelfs Amerika begreep, dat er iets móést gebeuren, wilde men redden, wat er te redden was en stuurde den jongen bekwamen diplomaat Summer Welles om met Machado te onderhandelen en maatregelen te nemen ten einde den vertroebelden toestand op te helderen. Welles zag echter spoedig in, dat hij te laat kwam, dat de grenzen, waarbinnen vrede en rust nog mogelijk zijn, al lang waren overschreden. Roosevelt stuurde den Cubaanschen president een ultimatum, dat Machado kalm voor kennisgeving aannam en naast zich neerlegde, vertrouwend op zichzelf, zijn aanhangers en zijn „porra”.

Een der gevangen genomen officieren wordt voor den ingang van het Hotel Nacional opgesteld om er in gezelschap van zijn overwinnaars te worden gefotografeerd.

De president zette zich schrap tegen den storm, dien hij voelde aankomen. Hij had meer stormen meegemaakt en hij meende hun werkelijke kracht te kennen. Het begon met een taxistaking, die in een ommezien uitsloeg tot een algemeene staking. Machado beantwoordde dit verzet met het afkondigen van den staat van beleg, niet alleen voor de hoofdstad maar voor het geheele land. Zijn harde maatregelen stuurden de voedselvoorziening in de war en de honger deed zich voelen tot in alle lagen der bevolking.

Thans greep ook de groote ommekeer plaats in de gemoederen van de liberalen en 't leger. Honger op zichzelf is een slechte raadsman, doch bij dien honger voegde zich nog de groote verbolgenheid over de maatregelen van Machado.

Het leger weigerde op te treden tegen het volk en met die weigering zakte een van de stevigste grondvesten onder den zetel van Machado weg. Dit had voor Machado een wenk kunnen zijn, dat de tijd rijp was voor hem om het bewind over te geven aan anderen, maar de president dacht er eenvoudig niet aan heen te gaan. Hij wou zich niet gewonnen geven, voordat de strijd in alle hevigheid was ontbrand. Hij begon den aanval met een tegenzet. Hij liet het hoofd der politie te Havanna, die zijns inziens veel te mild tegen de onruststokers optrad, afzetten en vervangen en zond den opstandelingen op 10 Augustus een ultima-

tum, waarin hij hen sommeerde zich voor vijf uur onvoorwaardelijk over te geven.

Het volk deed met dit ultimatum precies hetzelfde, wat Machado met het ultimatum van Roosevelt had gedaan, met dit verschil echter, dat de volkswoede nog wat meer opvlamde. Het volkomen negeeren van dit ultimatum had Machado thans de oogen moeten openen voor het feit, dat zijn woord geen kracht van wet meer bezat, dat hij de werktuigen miste die aan zijn woord eenige werkelijke betekenis konden geven en dat het de hoogste tijd was voor hem om te verdwijnen. Maar Machado klampte zich ver twijfeld aan zijn presidentieelen zetel vast en bleef.

Hij voelde zich binnen de muren van zijn luxueus paleis nog opgewassen tegen den vloed, die hem bedreigde, totdat hij op een gegeven oogenblik de boodschap kreeg, dat een luchteskader het paleis zou bom-

bardeeren en met den grond gelijk maken. En wat Roosevelt's ultimatum niet vermocht, wat de eerste schokken van den opstand niet hadden kunnen bewerkstelligen, dat deed thans het simpele feit van dien dreigenden luchtaanval. Het gaf Machado de verpletterende zekerheid dat hij werkelijk door alles en allen was verlaten en hij op niemand meer kon bouwen, dat Cuba met hem had afgedaan en wenschte af te rekenen.

Machado vluchtte naar de Bahama-eilanden en liet aan zijn minister van oorlog, als militair dictator, de voorloopige bevoegdheid over om de rust te herstellen, met de bedoeling zelf op den uitkijk te blijven totdat hij de kans weer kreeg het bewind over te nemen. Een berekening die, zooals vele andere, op een volslagen fiasco zou uitloopen.

Zoodra het gepeupel had vernomen, dat Machado gevlucht was, verbrak het alle hinderpalen, die zijn hartstocht hadden geremd. Een eventuele luchtaanval op het paleis zou niets beteekend hebben tegenover den aanval van het volk, die nu volgde en de woede van het gepeupel, dat zich gedurende een vol uur in dat paleis

Het paleis van ex-president Machado te Havanna, dat onmiddellijk na de vlucht van den president in handen van het gepeupel viel.

Een geweldige protest-demonstratie van meer dan 100.000 Cubanen tegen een verordening van president Grau de San Martin, tijdelijk opvolger van Machado. De president had bevolen dat alle doktoren lid moesten worden van een organisatie die hij zelf in het leven had geroepen en onder controle had. Dit voorschrift viel bij de vrijheidlievende Cubanen niet in den smaak en zij wisten hiervan op indrukwekkende wijze te getuigen.

Cubaansche onruststokers houden van „inslaande” middelen. Toen ze vernamen dat hun tegenstanders een vergadering hadden belegd, joegen ze een tramwagen vanaf een heuvel tegen de zaal waar de vergadering plaatsvond. Het projectiel miste zijn doel, maar veroorzaakte toch heel wat schade.

nestelde. Alles wat eenige waarde had werd gestolen en vernield, de meubileering stukgeslagen en op straat geworpen, de lambrizeeringen losgerukt en tot brandhout gehakt: na verloop van

bewonderaars door de straten van Havanna gedragen. Jimenez was niet het eenige offer. Toen Aincia, de chef der politie, dien het volk „Machado's slager” noemde, den toestand overzag, joeg hij zich een kogel door het hoofd. Maar het volk nam er geen genoegen mee, haalde zijn lichaam uit het lijkenhuis, sleepte het door de straten en hing het tenslotte aan een lantaarnpaal waar het in brand werd gestoken.

Inmiddels hadden een paar honderd regeeringsgetrouwe officieren zich verschanst in het Hotel Nacional te Havanna. Het hotel werd door de opstandelingen omsingeld en belegerd en na een wanhopigen en heldhaftigen tegenstand werden de meeste officieren overrompeld en afgeslacht.

Niemand had zich over het volk ontfermd, niemand kon van dat tot razernij gedreven volk eenig erbarmen verwachten. Het was wel een bijzonder moeilijke taak, die Machado's opvolger, Carlos Manuel Decepedes, voor-

malig ambassadeur te Washington, op 12 Augustus op zijn schouders nam, toen hij het bloedige Cubaansche erfdeel van Machado aanvaardde en besloot dien krater van opgezwepte hartstochten te dempen.

Machado, wien het thans vrij duidelijk was geworden, dat er niets meer te redden viel, vertrok in gezelschap van twee oud-ministers en den burgemeester van Havanna naar Nassau op de Britsche Bahama-eilanden, en later naar Frankrijk, waar hij volop gelegenheid kreeg te overdenken, hoe broos en vergankelijk de roem is die louter op eigen kracht en de punten van bajonetten berust.

De uitlevering, die het volk luidkeels eischte, werd niet toegestaan, er waren offers genoeg gebracht aan de wraakzucht. Machado verdween maar de hartstochten bleven smeulen. Machado ging zooals velen voor hem gingen, velen, die heel wat minder op hun actief hadden geboekt dan hijzelf. Zooals anderen werd hij weggeveegd door een verkeerde politiek en den wil van het volk, maar zijn heengaan betekende, helaas, nog lang niet den vrede en den terugkeer van een rust, die het suikereiland zoo noodig had en die ten slotte de hoeksteen vormen van elke gezonde en levensvatbare maatschappij.

De ongeveer tweehonderd regeeringsgetrouwe officieren, die zich in het Hotel Nacional te Havanna hadden verschanst, waren niet in staat het beleg der rebellen vol te houden. Zij werden neergeslagen of gevangen genomen, terwijl de rebellen zich meester maakten van hun wapens en overal pronkten met hun nieuwe buit.

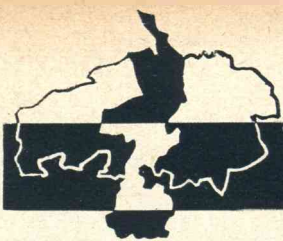
één uur was het luxe paleis herschapen in een volslagen ruïne.

De winkels, waar aanhangers van Machado woonden, werden geplunderd en vernield, de huizen van Ferrara en Gutierrez, die de economische conferentie te Londen bijwoonden, werden verwoest en de meeste regeeringsgebouwen geplunderd en platgebrand.

Niet alleen de doode dingen, maar ook de levenden moesten het ontgelden. Vooral de „porra” met haar leden bood de volkswoede alle gelegenheid om zich uit te vieren. De vreugde der menigte grensde aan waanzin, toen een opstandeling erin slaagde Antonio Jimenez, den leider van de „porra”, met kogels te doorzeven, en de jongeman werd op de schouders van zijn

De haven van Havanna. Op den achtergrond de militaire vesting Castell Moro, die tegelijk dienst deed als zendstation. Het was hier, dat Machado er in slaagde, zich op 't nippertje in te schepen in gezelschap van twee oud-ministers en den burgemeester van Havanna, om zich in ballingschap te begeven naar de Britsche Bahama-eilanden.

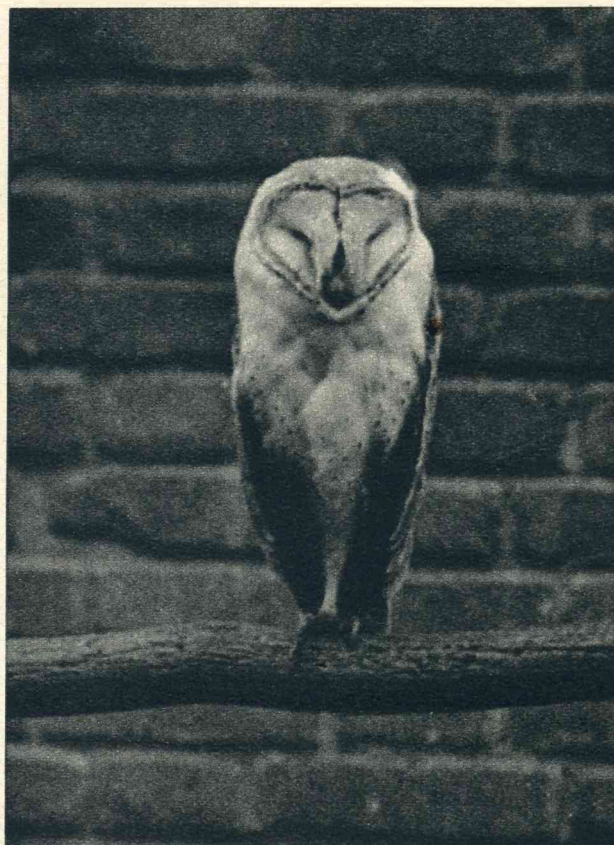

ONS ZUIDEN

LIMBURG IN BEELD - MAASTRICHT, STATIONSSTRAAT 20, TEL. 5851
BRAB. ILLUSTRATIE - DEN BOSCH, STATIONSWEG 27, TEL. 1215

*Behalve dat hij schreeuwt en praat,
Is hij ook nog een acrobaat !*

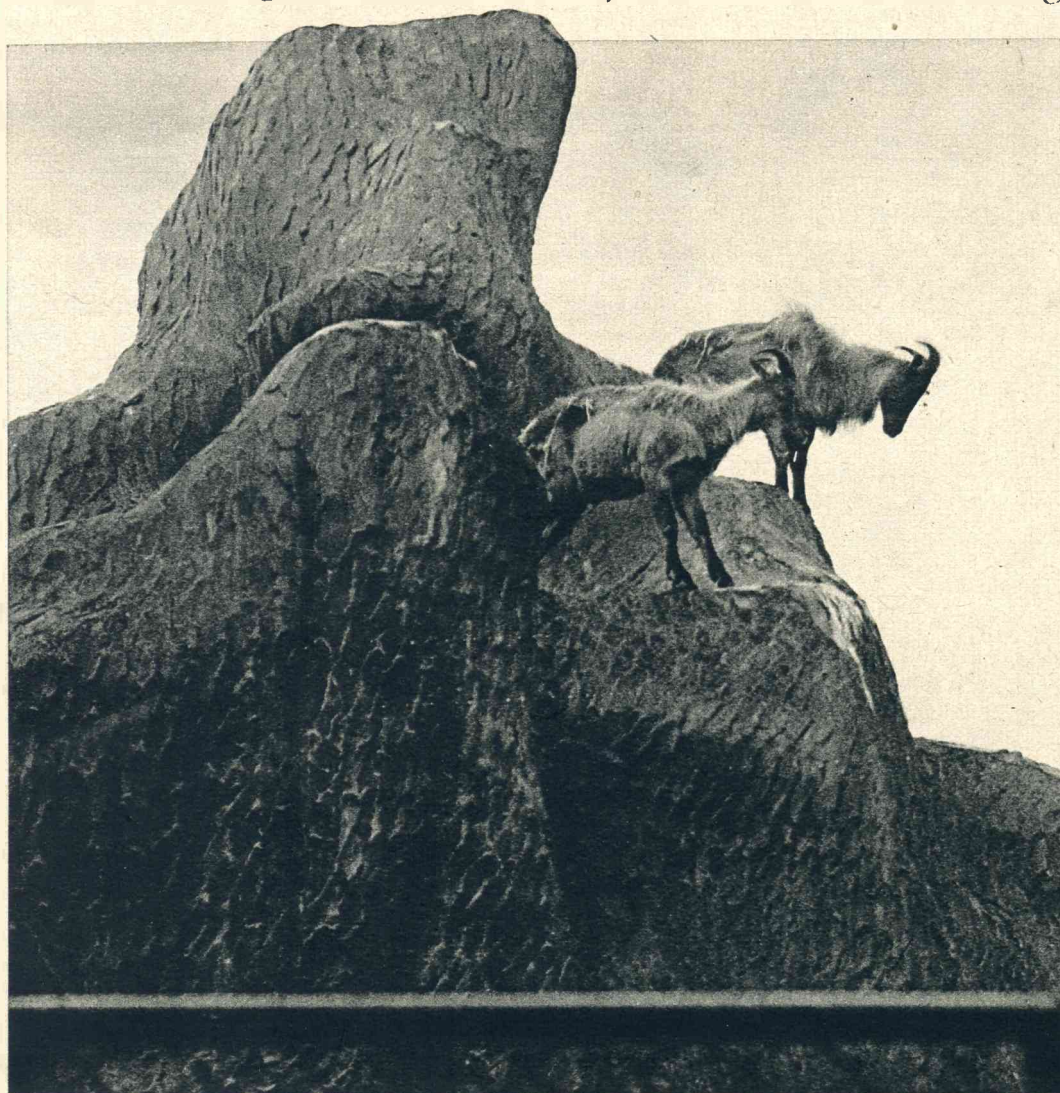
*De uil die „deed een oogje dicht”,
Dat is hij aan zijn soort verplicht.*

*Een leeuw gezoogd door moeder-hond,
Die „t spelen” minder prettig vond !*

*Als wij dat óók eens mochten doen !
Hoe durft u...?... Kom, da's geen fatsoen.*

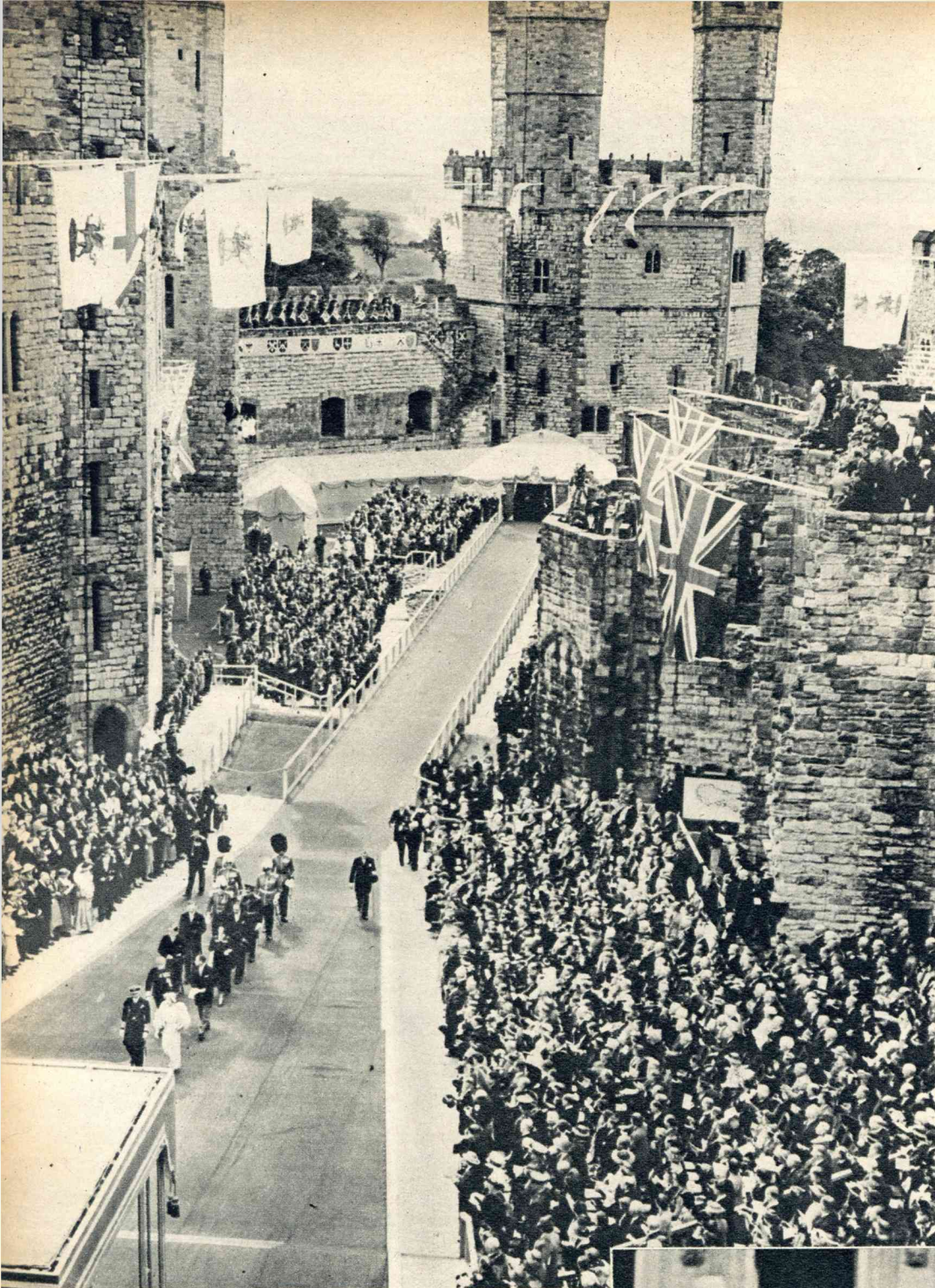
*De bokken boven op de rots
Zien op ons neer, vol durf en trots.*

*Hier zijn er vier uit 't land der Zeeuwen,
Aandachtig kijkend naar de leeuwen.*

EEN FILMPJE OP RIJM

van Burger's Dierenpark te Tilburg

Koning George en koningin Elizabeth brachten een bezoek aan Carnarvon Castle in Wales. Geheel links onderaan het koninklijk paar naar de eere-tribune looppend

Tijdens z'n jongste bezoek aan Hyde Park nabij New York, het particuliere landgoed van president Roosevelt, inspecteerde de president de boomaanplantingen in z'n park. Een geslaagde foto van Roosevelt achter het stuurwiel.

Ter herdenking van den 148sten verjaardag van de inname der Bastille werd te Parijs 'n groote parade gehouden. V.l.n.r.: koning Carol van Roemenië, president Lebrun, de sultan van Marokko en Herriot, die bij deze plechtigheid tegenwoordig waren.

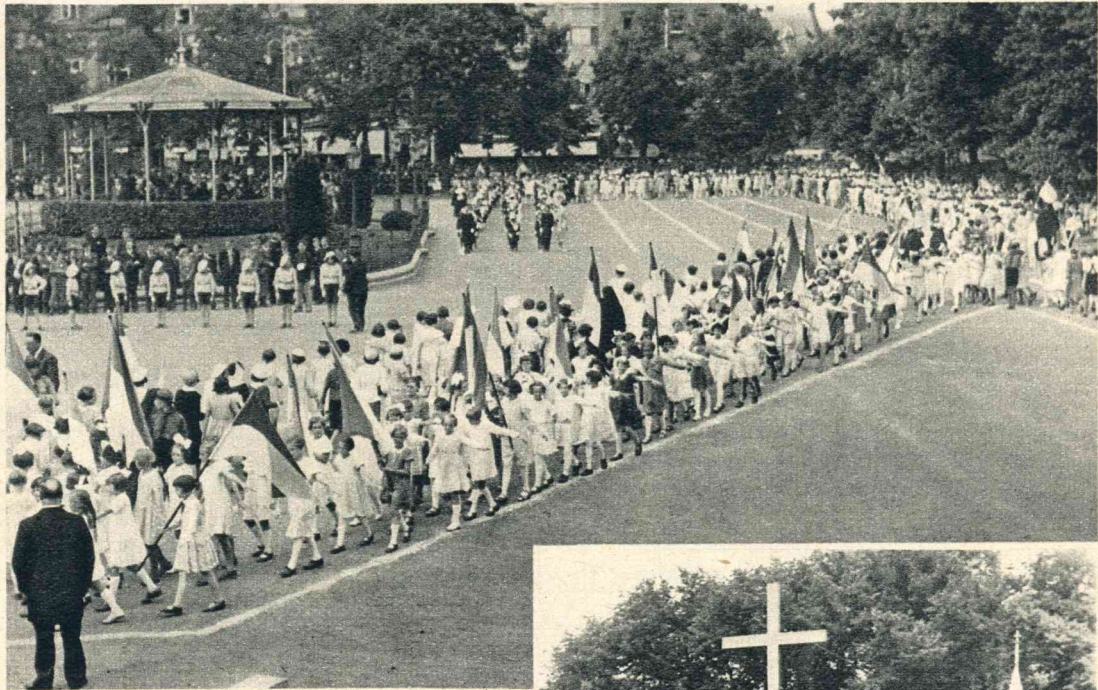
Prins Ludwig van Hessen, tweede zoon van den groothertog van Hessen, heeft zich verloofd met miss Margaret Geddes, dochter van sir Auckland Geddes. De prins is 'n achterkleinzoon van koningin Victoria.

LAATSTE NIEUWS

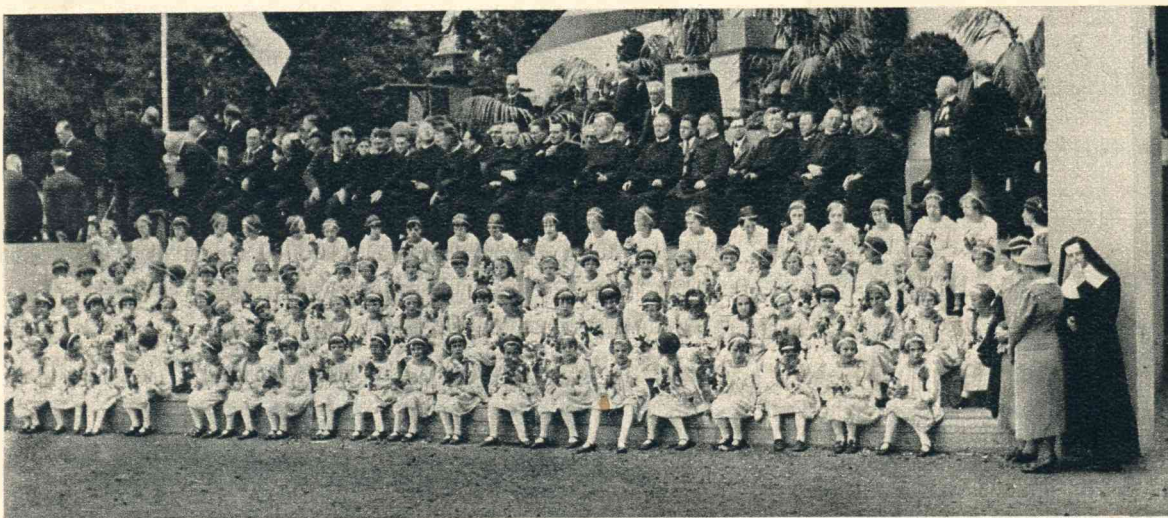

Een foto der autoriteiten, die belangstellend toezagen. Van links naar rechts: prof. Cloots, deken Wouters, mgr. Lemmens, wethouder Schaepkens en deken Schoenmaekers.

De huldigende kindertjes.

VAN DE HEILIGDOMSVAART- EN MARIAFEESTEN TE MAASTRICHT

Heeren geestelijken en engeltjes voor het altaar.

De jongens in den stoet.

„KIND'REN VAN MARIA, HOOG
DE ZEGEVAAN,
ZINGT NU 'T ALLELUJA,
NOOIT ZULT GIJ VERGAAN....”

Een der hoogtepunten der religieuze feesten in Limburgs hoofdstad was wel de groote kinder-bloemenhulde aan Maria en aan Sint Servatius op het Vrijthof. Door vijfduizend kinderen werd een ontroerende bloemenhulde gebracht aan de Moeder Gods en den Heilige van Maastricht en die hulde was tevens een symbolische stoet. De groote kindervriend, mgr. dr. J. Lemmens, bisschop van Roermond, was met den hoogbejaarden deken Wouters en andere geestelijke en wereldlijke autoriteiten aanwezig en zag verrukt naar dien jeugdigen en feestelijken stoet, die optrok naar het altaar, waarboven het hoge kruis zoo betekenisvol oprijst. We geven hierbij de kiekken van de kindrehulde, die zoo schoon en ontroerend, om niet spoedig te vergeten, was!

„Zoolang op aarde kind'ren zijn,
zoolang is er nog zonneschijn....”

De herderswoning op het eiland. Voor den ingang dr. Esser en rechts van hem professor Condolon, de beroemde Grieksche chirurg, links van hem Delendas van de Grieksche Nationale Bank en een der schaapherders. Geheel links op de foto een der monniken die op het eiland leven.

Op het eiland Kyra wonen drie schaapherders met hun vrouwen. Een dezer vrouwen te midden van 'n paradijsachtig landschap.

EEN CHIRURGISCHE ★ VRIJSTAAT ★

**Gesticht op initiatief van een
Nederlandsch medicus**

De moderne chirurgie heeft de laatste jaren een peil bereikt waarop zij heel wat menschelijk leed kan verzachten en menschelijke ellende in vreugde of berusting kan veranderen.

Niettegenstaande dat blijven er tal van gevallen over die althans buiten het terrein van de gewone chirurgen vallen en dit heeft er den Nederlandschen chirurg dr. Esser tijdens den wereldoorlog

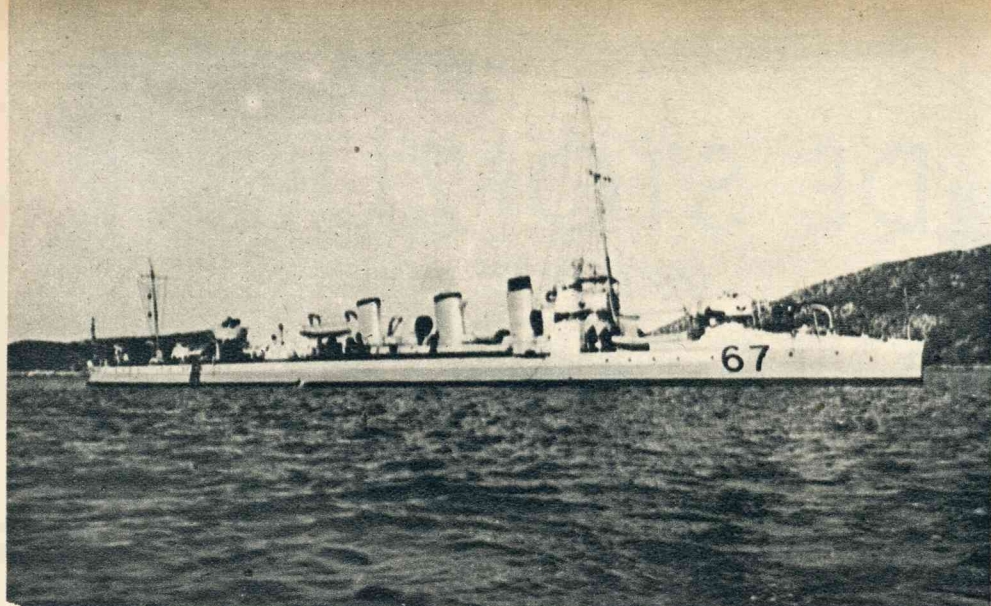

Het Kyra Panaghia-eiland, in de buurt van talloze kleinere eilanden. Het is daar dat binnen afzienbaren tijd het centrum zal worden gesticht waar menschelevendheid en moderne wetenschap het hunne zullen bijdragen om veel menschelijk leed te verzachten en zoo mogelijk weg te nemen.

toe gebracht, het plan te ontwerpen voor den bouw van een speciaal chirurgisch instituut, dat te Parijs werd gesticht onder het protectoraat van president Lebrun. Deze instelling bleek echter nog niet geheel te beantwoorden aan het ideaal van dr. Esser, die naar een plaats zocht waar hij in alle opzichten onafhankelijk zou zijn en waar de

Het klooster op het eiland Kyra Panaghia. Op den achtergrond de rotsen van Skopelos en enkele der kleine onbeteekenende eilandjes die Kyra Panaghia overal omgeven.

De torpedoboot „Niki”, die de Grieksche regeering ter beschikking stelde van den Nederlandschen chirurg dr. Esser, om zijn ideaal-eiland voor een chirurgischen vrijstaat te vinden.

De gevolmachtigde der Grieksche regeering, minister Kotsias (midden), die dr. Esser uitnoodigde tot een bezoek aan zijn villa om er de grondslagen van zijn plannen gezamenlijk te bespreken.

patiënten van alle denkbare gunstige omstandigheden zouden kunnen genieten. Hij wendde zich tot Griekenland, deze oude bakermat der geneeskunde, en de Grieksche regeering stelde den torpedobootjager „Niki” te zijner beschikking om onder de tallooze kleine eilanden der Egeïsche zee er één uit te zoeken, dat aan zijn verwachtingen en eischen beantwoordde.

Dr. Esser's keus viel op het eiland Kyra Panaghia, met een oppervlakte van twintig vierkante km. en deel uitmakend van den religieuzen vrijstaat Athos. Dit eiland leek hem op ideale wijze te beantwoorden aan zijn plannen. Er heerschte een uitstekend klimaat, er waren bosschen en velden en voor alles voldoende betrouwbare bronnen. Natuurlijke havens maakten het ook groote schepen mogelijk het eiland aan te doen en het prachtige strand was geknipt voor den aanleg van een vlieghaven. Het is op dit eiland, dat thans een volkomen onafhankelijke chirurgische staat zal worden gevestigd, die zijn weerga niet heeft. Er zullen hospitalen worden gebouwd, complexen voor post- en

telegraafdiensten, woningen voor chirurgen en verpleegsters. Het eiland zal er een eigen passysysteem op na houden, dat den zieken den toegang zal vergemakkelijken, omdat Griekenland van zijn eigen onderdanen voor het verlaten en betreden van den eigen bodem een visum eischt.

Dit alles is sinds lang in kruiken en kannen; de nog steeds gaande zijnde besprekingen loopen thans nog uitsluitend over de mogelijkheid en wenselijkheid om aan dit speciale eiland volkomen autonomie te verleenen, waardoor deze typische instelling rechten zou verkrijgen, waarop zelfs een lichaam als het Roode Kruis niet eens kan bogen. De financieele kant zal geregeld worden door giften en legaten, die reeds rijklijk binnenvloeden en waardoor arme patiënten gratis kunnen worden behandeld.

Daar er zich op de heele wereld slechts tien chirurgen bevinden, die zich speciaal wijden aan „constructieve” of „opbouwende chirurgie”, d.w.z. het herstellen van verminkte lichaamsdeelen, ligt het voor de hand dat het oprichten van een dergelijk centrum niet alleen aan de wenschen van velen tegemoet komt, maar zich meer en meer als een absolute noodzakelijkheid heeft doen voelen. Het grootste gedeelte dezer specialisten, die thans werkzaam zijn in hun eigen land, hebben zich reeds bereid verklaard hun volle medewer-

Dr. Esser te midden van de manschappen van de torpedoboot „Niki” en enkele mooie specimina van de vischvangst

king te verleenen om het project van dr. Esser allen steun te geven dien het verdient en aldus doet zich het verheugende feit voor, dat dit Nederlandsche idee, dat talloozen nieuwe hoop zal brengen, nieuwen levensmoed en vooral nieuwe gezonde organen, binnen afzienbaren tijd zal uitgroeien tot een glanzend licht, dat de schaduwen van veel menschelijke ellende zoo niet ten volle zal verjagen, dan toch aanzienlijk zal verzwakken.

Dr. Esser, de Nederlandsche chirurg (links), die het initiatief nam voor het stichten van een chirurgischen vrijstaat, in gezelschap van Delendas, den onderdirecteur van de Grieksche Nationale Bank.

De beide monniken die op het eiland verblijven en behooren tot de kloostergemeente van den berg Athos.

**Uw pijp kan overal
welkom zijn...**

Zelfs een héél-preciese,
héél-critische huisvrouw
kàn zeggen: „die pijp
ruikt lekker.”

Mannen, die goede
tabak rooken, geurige,
vriendelijke, volle en
rijpe tabak (dat wil zeg-
gen: IBIS SHAG) kun-
nen daarvan getuigen.
IBIS SHAG maakt
een huis geurig, maakt
Uw pijp óveral welkom.

**Dobbelmann
lekker...man!**

DE STOFZUIGER

DOOR PIERRE VAN BEEK

Vijf jaar heeft Cornelis Petrus Jozef Janssen, reiziger-in-leestklaar-schoenwerk, domicilie-houdend te Drieburg, Tulpenstraat no. 17B, zich in een ongestoord huwelijksgeluk verheugd.

Vijf jaar heeft hij geleefd in den rozengeur en maneschijn, zoodat hij reeds begon te gelooven, dat de levenswijzen, die deze beide als een Siameesche tweeling aan elkaar gekoppelde begrippen de twijfelachtige reputatie bezorgden van in het huwelijk „niet alles te zijn”, zich ten aanzien van het geval-Janssen in hun profetische wijsheid zouden bedrogen zien.

Eilaas! Toen is het onheil komen binnensluipen in het baksteen huis van de nu plots prozaïsch geworden Tulpenstraat, hetwelk de heer C. P. J. Janssen en de betere helft van zijn trouwboekje vertrouwelijk „Ons Nestje” plachten te noemen, al lieten zij deze benaming dan ook niet, als sommige anderen, door bronzen letters boven den portiekboog, gemeengoed worden van iederen profanen voorbijganger.

Langzaam is de worm komen knagen aan het porcelein-broze geluk; eerst heel stiekum, onopgemerkt, daarna brutaler wordend om zich ten slotte schaamteloos te manifesteren.

De mededeeling zijner eega, dat buurvrouw Pietersen de gelukkige eigenaresse was geworden van een stofzuiger, had Janssen aanvankelijk voor kennisgeving aangenomen; dat het „toch leelijk versleten” heetend linoleum van de slaapkamer door een vaste vloerbekleding van biezen — hoe noemde de stoffeerder dat goedje ook weer? — vervangen werd, stond hij argeloos toe; dat buurvrouw Pietersen mevrouw Janssen op zekeren dag gelegenheid bood haar stof te „zuigere” uit de „hoeken en randen van de clubs, waar je toch zoo moeilijk bij kunt”, zag hij niet anders dan als een daad van goede nabuurschap; dat mevrouw Janssen daarop den lof van den geleenden stofzuiger zong, wat zou het anders kunnen zijn dan een logische dankbaarheid voor bewezen diensten! Toen echter die lof zich niet bepalen bleef tot buurvrouws stofzuigermerk: „Duplex”, doch veralgemeend werd tot alle in winkels koopbare stofzuigers, kreeg de heer Janssen lichtelijk 'n hekel aan de machine met derzelver, hem onbekenden uitvinder inclusie. En deze hekel groeide, naarmate zij, aan wier zijde hij vijf jaar ongestoord huwelijksgeluk genoten had, zich méér moeite gaf de eigenlijke onmisbaarheid van een stofzuiger binnen de grenzen van 's heeren Janssen's bewustzijn te brengen.

Het stoffen, dat zij, vijf jaar lang, zonder morren, met groote nauwgezetheid en hieraan evenredig resultaat, iederen dag verricht had, ging opeens niet meer:

Vegen was toch eigenlijk maar half werk en je kon toch niet iederen dag 't tapijt uitnemen; onder de nieuwe vloerbekleding van de slaapkamer lag al „een kar”, met een veger kwam je niet onder de lage lits-jumeaux...

Met het onder de aandacht brengen van deze en vele andere euvels trachtte mevrouw Janssen haar echtgenoot, eerst indirect, de overtuiging van de noodzakelijkheid van het hebben van een stofzuiger bij te brengen. En toen dit niet vlug genoeg het verlangde effect sorteerd, kwam eindelijk het hooge woord er zonder blikken of blozen uit:

„We moesten maar een stofzuiger kopen...”

De heer Janssen, wetende, hoe hij aan zelfoverwinning en opoffering een groot stuk van zijn eerste lustrum in huwelijksgeluk te danken had, plengde ook nu weer zijn offer door geen uiting te geven aan de plots naar boven springende behoefte tot den snauw: „Geen denken aan!” Met inspanning veler krachten bepaalde hij zich tot een neutraal: Mmmm!...

Men moet weten, dat de heer Janssen altijd in principe tegen stofzuigers is geweest, omdat hij ze beschouwde als luxe-artikelen, welke de liefhebberij van het oog en uitsteken van jaloersche buurvrouwen te duur maken. Voorts maken ze nog lawaai en vrouwen lui.

Nu het hooge woord er uit gekomen was, doorzag hij eerst de getroffen strategische voorbereidingen: moest daarom wellicht het zoo propere linoleum in de slaapkamer, dat hij toch eigenlijk „nog goed genoeg” vond, plaats maken voor die stofnesterij van de vaste bekleding? Dat beteekende niets meer of minder dan een aanslag met voorbedachten rade op zijn portemonnaie en principe!

Maar Janssen hield zich in, zich vleierend met de hoop, dat ook deze vrouwelijke gril wel met de verandering van den wind zou overwaaien zonder noemenswaardige schade aan te richten. Zij waaiden evenwel niet over. Twee dagen later volgde een hernieuwde aanval. Nieuwe argumenten werden aangevoerd tot zelfs het de-deur-dichtdoende: „Buurvrouw Pietersen heeft er toch ook een!”

Janssen's pogingen haar tot betere gedachten te brengen werden evenveel mislukkingen; de stofzuiger was mevrouw Janssen tot een obsessie geworden!

Met waren heldenmoed doorstond C. P. J. Janssen het torment, doch ook de heer Janssen, reiziger-in-leestklaar-schoenwerk, was per saldo maar een mensch en wie zou het hem euvel duiden, dat hem eindelijk de gal overliep, hij op een kwaden dag ruw haar fleemend om zijn schouder geslagen arm afschudde en uitvoer: „En nou is het afgelopen met dat gezanik. Kun je zóó niet meer stoffen dan la-je-het maar! Wat buurvrouw heeft, interesseert me geen steek, maar in mijn huis komt geen stofzuiger! En daarmee basta!...”

Toen huilde ze en ging mokkend naar de keuken.

De daarop volgende dagen waren grauw en somber, totdat de tijd, die alle wonden heelt, ook hier zijn heilzaam werk scheen verricht te hebben. In geen maanden werd er nog over een stofzuiger gesproken. Het bruut verstoorde geluk was teruggekeerd.

Zaterdagmiddag! De heer Janssen is alleen thuis en heeft juist de noodige maatregelen getroffen om zich te scheren als de bel gaat.

„Drommels! Waarom juist nu? Open doen of laten bellen?” Hij besluit tot het eerste, sjort vlug zijn reeds losgemaakten boord weer om, schiet in zijn jas en vliegt naar de deur, waar een ongeduldige voor den tweeden keer de bedrijfszekerheid der schel onderzoekt.

„Mijnheer, hier is de stofzuiger van de firma Koperman en Co.” Met deze woorden duwt een slungelachtige jongen met spichtig melkboerenhonden-

haar den eenigszins verrasten reiziger-in-leestklaar-schoenwerk een onhandig groote doos in de armen.

„U bent verkeerd!” klinkt Janssen's resolute antwoord. „Wij hebben heelemaal geen stofzuiger gekocht.”

„Jawel, mijnheer, hij moet hier zijn, C. P. J. Janssen, Tulpenstraat 17B, mevrouw heeft zelf het adres op de doos geschreven.”

Inderdaad herkent de nu totaal verbouwereerde Janssen in het adres de hand van zijn vrouw.

Als hij een paar seconden later nadere uitleg wil vragen, heeft de jongen zich al op zijn fiets geslingerd en rijdt fluitend de Tulpenstraat uit.

Onwennig en onhandig, als een jeugdige echtgenoot, die voor den eersten keer een pakje van den ooievaar in ontvangst heeft genomen, draagt Janssen de doos binnen. Maar zijn gemoedstemming is allesbehalve die van den jeugdigen echtgenoot: hij is woedend!

„Dus toch!... Toch een stofzuiger gekocht,” stormt het in hem. „En dat buiten mijn weten en tegen mijn wil!”

Hij ruikt het deksel van de doos los!

In blinkende onschuld, zich niet bewust van het onheil, dat hij over dit huis gaat brengen, glimt daar een spik-splinternieuwe stofzuiger met bijbehorende hulpstukken. Een vrouw zou er door in vervoering raken, maar Janssen is niet ontvankelijk voor de bekoorlijkheden van deze toch ongetwijfeld voortreffelijke machine. Nijdig flapst hij de doos dicht!

Neen, dat ze zoo iets zou uithalen, had hij nooit durven denken!

Als Janssen een kwartier later klaar is met scheren, heeft hij zich vele malen gesneden....

Janssen's poging om in het uur der beproeving zijn kostbare zelfbeheersching te bewaren loopt ditmaal op een vierkante mislukking uit. Het ongeduldig wachten op de thuiskomst zijner eega, „die hem de grap met den stofzuiger dan toch maar geleverd heeft”, alsmede de vele bloedende herinneringen aan een niet geslaagd scheer-proces dragen hiertoe trouwens niet het hunne bij en zoo komt hij bij het binnentreden van de langverbeide tot ontploffing.

Breed en dreigend, de beide duimen in de armsgaten van zijn vest, posteert hij zich voor wat eens het voorwerp zijner permanente aanbidding was. Dit schijnt zich echter van geen kwaad bewust; in zichtbaar welbehagen streelt het met de oogen de groote doos onder de naïeve vraag-opmerking: „O, de stofzuiger?”

„Ja, de stofzuiger!” schreeuwt de nu uit zijn vel springende Janssen. En zonder getroffen te worden door het verdacht-glunderen zijner tegenstandster raast hij, in een adem door: „Mensch nog toe, waar haal je den treurigen moed vandaan hier met zoo'n ding binnen te komen! Die geschiedenis was dus nog niet afgelopen! Als je soms denkt je zin toch te kunnen doordrijven, dan heb je misgerekend! In mijn huis komt geen stofzuiger! Zie maar....”

„Och man,” poogt mevrouw Janssen te onderbreken, „ik heb dien stofzuiger....” doch Janssen laat zich niet interrumpeeren....

„Zie maar, dat j'm terugbrengt, waar-ie vandaan komt, want er uit vliegt-ie! Dat verzeker ik je! Saluutjes!”

Met meer kracht dan voor moderne woningen gezond is, rukt hij de gangdeur open en maakt aanstalten de buitenlucht op te zoeken. Maar als hij zijn tweeden arm in zijn demie gewerkt heeft, aarzelt hij.... Wat roept zijn vrouw daar?... „Ik heb hem cadeau gekregen?”....

Nog voor hij zich de mogelijkheid hiervan volkomen gerealiseerd heeft, staat ze voor hem te expliceeren: „Ja, hij kost niets! Ik heb hem gratis geloot!”

De manometer van Janssen's humeur slaat vele atmosferen weg van de gevaarlijke, roode streep.

Met een spoedig in schaamte overgaande verbazing luistert hij nu naar het verhaal, hoe de firma Koperman en Co., daags te voren, onder auspiciën van de Vereniging voor Vooruitstrevende Huisvrouwen een demonstratie met stofzuigers en gasfornuizen heeft gegeven en hoe onder de aanwezigen een stofzuiger verloot werd.

„Ik dacht,” besluit mevrouw'tje haar verhaal, „je kunt nooit weten!... Dus ging ik er heen en... het lot is op...” „Jonas gevallen!” vult Janssen lachend aan.

C. P. J. Janssen, reiziger-in-leestklaar-schoenwerk, is het spoedig met zichzelf eens, dat je een gratis stofzuiger toch niet weigeren kunt. Overigens, wie weet? Misschien zou het ding toch ook wel zijn nut kunnen hebben!

Principes vergetend pakt Janssen zijn vrouwtje bij de bovenarmen vast, zet haar recht voor zich en kijkt haar diep in de oogen.

„Een echte Eva ben je toch!” met deze woorden geeft hij haar een klinkenden zoen vanuit den tijd, dat nog geen stofzuiger hun vijfjarig huwelijks-geluk verstoord had....

OP 5 DECEMBER A.S. ZORGT PANORAMA VOOR EEN SCHITTERENDE VERRASSING

ONDER DE VASTE LEZERS WORDT VERDEELD:

Een Fordor Touring Sedan de Luxe,
8 cylinders, 85 rem pk., 4-deurs.
Catalogusprijs f 2125.-

Een Chevrolet Touring Coach, 6 cylinders,
85 rem pk., 2-deurs,
Catalogusprijs f 1950.-

Twee geldprijzen à f 1000.- f 2000.-

Acht geldprijzen à f 500.- f 4000.-

RUIM 10.000 GULDEN AANPRIJZEN

Het gaat van mond tot mond: verfrisch U met USIH! Geen verkwikking voor een oogenblik, maar wonderlijk lang blijvend. Zonder bij-geurtjes. Zuiver. Geraffineerd. fijn! Verkrijgbaar in alle goede zaken. De flacon met de bloemen!

USIH

Van f 0.35 tot f 1.50

VOOR ENGROS: UNITED STATES IMPORT HOUSE, HUDESTRAAT 3, AMSTERDAM

Vaar de Vacantie!

Uw reistoilet is niet compleet zonder een leuke blouse. Hoe vindt U de hierbij afgebeelde sportblouse? Snoezig, niet? Toch is ze heel eenvoudig en vlug te maken. Binnen 24 uur leveren wij U het Kant-en-Klaarpa-troon No. 559a in de maten 40-42-44-46-48.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; doorgirostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

No. 559a voor **20 ct.**
Van dit model kunt U patronen bestellen in de maten 40-42-44-46 en 48 à 20 ct. plus 5 ct. porto voor toezending

Patronenkantoor Panora
Nassauplein 1 - Haarlem

In bewondering voor de rhododendrons.

WANDELEN IN DE WEELDE DER WOUWSCHE PLANTAGE!

Een rijkdom van rhododendrons

Tusschen Bergen op Zoom en Roosendaal strekt zich de weelderige Wouwsche Plantage uit, vol schoonheid en schaduw.

Zij is een natuur-monument van eerste beteekenis, waarop wij nog eens de aandacht willen vestigen. Het is 'n sprookjeswoud, waarin wonderen zouden kunnen gebeuren.

Door zulk een bosch zijn de boeiende verhalen ontstaan van Sneeuwwitje, Klein Duimpje en Roodkapje.

Niemand zou het erg verwonderen, als, bij 't dalen van den

avond, de grappige kabouterijtjes uit hun schuilplaatsen te voorschijn kwamen om te kijken, of alles veilig was voor 't groote feest, dat dien nacht in den zuiveren maneschijn zou worden gehouden, op de open plekken van het woud.

Ook is 't best mogelijk, dat 's avonds de boomen elkander hun meening toefluisteren over wat zij dien dag zagen. En die oude, wijze boomen zouden zeker de critiek niet sparen op den dikwijls onwijzen mensch.

Zij zouden hunne „hoofden" schudden bij de waarheid, dat het zoo mooi kon zijn onder de menschen, maar dikwijls zoo leelijk is.

Over al deze dingen willen wij echter niet op de eerste plaats schrijven.

Liever laten wij onze lezers de schoonheid zien, door middel van woord en beeld, van het vermaarde bosch.

Lang strekt het zich uit aan weerszijden van den hoofdweg, die hier wel door de heerlijkste natuur leidt.

Geen wonder dan ook, dat menig reiziger even halt houdt en het woud gaat „verkennen". Soepele zandwegen voeren u tot diep in het dennenbosch, waar 't zoo vol mysterie kan zijn. Soms komt er een karretje aanrijden door de rulle sporen van den weg en de zon vonkt in de spaken van het wiel.

't Is hier, dat de menschenstemmen zoo wonderlijk helder opklinken in de stilte en de atmosfeer zoo zuiver en frisch is.

Merkwaardig mag in de Wouwsche Plantage de rijkdom genoemd worden aan rhododendrons en varens.

Overal langs het woud kleuren die fraaie sierheesters met hun deftige schatten van bloemen.

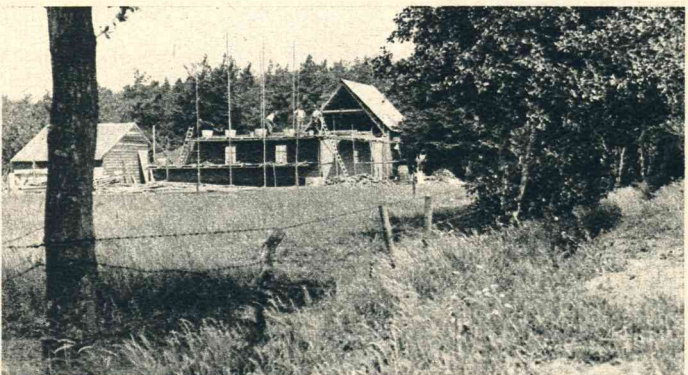
Weer naar school na een heerlijke wandeling.

Bosch en korenveld.

Kindertjes van de Wouwsche Plantage.

Nieuwbouw aan den rand van 't woud.

Pick-nick in het woud.

En daarin een landelijk karretje.

Zij schenken fleur en leven aan het stemmige woud. En zie toch die zee van varens tusschen de talrijke stammen der dennenbosschen. Hoog waaien ze op, manshoog, mag men wel zeggen. 't Is een ongewoon, doch schoon gezicht.

Voorts hoort men vele vogels fluiten, hoog in de boomen. Zij zingen een liefdelied tot den Schepper van alle natuur en leven.

Hoort gij niet hun dank en vreugde in de zilveren stemmetjes?

Méér wonderen doen zich voor: Ginds glipt plots een sierlijk eekhoorentje over 't mos en rent naar een boom, dien het snel beklimt. Hoog, bij de luchten, zet het diertje zijn tocht voort van tak op tak, met ongeloofelijke behendigheid. Duizend interessante dingen kan de bezoeker van dit grootsche bosch nog ontwaren, als hij maar geduldig ziet en rustig afwacht.

En als hij dan, na een oogenblik van stil schouwen op een dierbaar plekje, zijn

wandeling voortzet, komt hij voor nog andere verrassingen te staan.

Want het kan zijn, dat het woud zich eensklaps opent en hij zich bevindt vóór een blanken, stillen vijver, of voor een zonnig en zacht bewogen korenveld.

Ook het kasteel, waar de woudwachters resideeren, is interessant om te zien. De directe omgeving van het bosch is voorts blij en zonnig.

Aan den eenen kant sluit het aan bij het liefelijk dorpje van gelijken naam: Wouwsche Plantage. Daar klinkt de muziek op van den dorpssmid, de zilveren muziek van zijn hamerslag.

Een school brengt er leven en vreugde, bij het aaneen uitgaan. Wij spraken nog even met het hoofd, dat ons o.m. vertelde, hoe de kleinen zich dikwijls gaan vermeien in het woud, onder de goede hoede der onderwijzers. Aan de andere zijde der Wouwsche Plantage graasden de bonte koetjes zoo vredig in de groene weide, die dicht tegen de donkere boomen gelegen was, blank en vol zonlicht. Ook bouwde men daar juist een nieuwe woning.

Hierbij dan de nieuwste kieken van de bekende en beroemde Wouwsche Plantage, een der vele lieve heerlijkheden van het lichte Zuiden! H.

Een droomende dichter in de dichte varendrommen.

Wandelen in de Wouwsche Plantage.

WAAROM NOG LANGER EEN VALE HUID?

„Nadat ik een paar maal Radox gebruikt had, bemerkte ik dat de vlekken in mijn gezicht snel verdwenen, terwijl mijn huid er schoon en gezond uitzag en heerlijk geurde. Radox is een zegen voor iedereen, die in een besloten ruimte werkt en daardoor een vale teint gekregen heeft. Ik weet niet hoe ik U bedanken moet voor dezen schoonheidswenk, dien ik aan al mijn vriendinnen zal doorgeven.”

Mej. N. L. te H.

Een vale huid en bovendien nog gevlekt, is een schoonheidsgebrek, dat haast onvergeeflijk is. Dat gebrek is namelijk zoo gemakkelijk te verhelpen door dat buitengewone middel Radox. Wanneer U een lepel Radox in Uw waschwasser doet, komt daarin zuurstof vrij. Deze zuurstof reinigt de verstopte poriën, die de oorzaak zijn van een vale gelaatskleur. Bovendien voeden en verjongen de zouten in Radox de onderhuidse kliertjes, waardoor zij weer normaal functioneeren en Uw huid er weer frisch en gezond gaat uitzien. Niemand zal dan meer iets op Uw huid aan te merken hebben — integendeel, men zal U bewonderen om Uw prachtig teint. Radox is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f0.90 per pak, omzetbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f0.15.

Nefa heeft het ideaal verwezenlijkt van duizenden moderne vrouwen, die vrijheid van beweging wenschen, ook in critieke dagen. Wonderzacht, sterk absorbeërend en volkomen onzichtbaar bij elke kleeding is Nefa 'n uitkomst voor de moderne vrouw.

Nefa

NEERLANDSCH FABRIKAAT
35 ct. 35 ct. 35 ct. 35 ct.

LOOS ALARM

Het verhaal van een mislukte inbraak

DOOR PHILIP COLSON

Luke Brent had allang naar zoo'n loonend karweitje uitgezien. Een afgelegen landhuisje aan het eind van den dorpsweg, twee eenzame menschen en een blikken brandkast vol gouden rinkelings. Een kinderachtig gevalletje, dat vorstelijk de moeite zou loonen...

„Ze schatten dien Howell op vijftien duizend pond,” zong hij dien avond zijn vriend Shabby in het oor. „Een rijkgevoerd grootmoordenaar; hij heeft jarenlang een poelierszaak in Londen gedreven. Zij wonen pas drie maanden in Bagshot. Even wantrouwend als Hurrie Black uit de „Drie Baarsjes”. Geen penny op de bank, alles in de brandkast. En als je dat ding ziet, lach je je krom. Je kent die ouderwetsche blikken prullen wel; een kind kan ze het huis uitdragen.”

„Vijftien duizend pond?” vroeg Shabby, zijn lippen likkend. „En 't volk?”

„Alleen de poelier en zijn vrouw. Op den dag een meisje en tweemaal in de week een werkster. Ik heb alles haarfijn uitgepuzzeld; er zit voor ons muziek in. Ze moeten allebei slapen als ossen, want het meisje heeft 's morgens een half uur noodig om hen wakker te bellen. Dat kassie dragen we naar buiten en pulken het op ons gemak open. Afgesproken?”

„Afgesproken, vanavond dan maar.”

In het holst van dien nacht slopen twee donkere gedaanten op het eenzaam gelegen landhuisje van meneer Howell toe. In den omtrek was alles stil, alleen klonk van heel ver weg het blaffen van een waakhond. Boven brandte in een der kamers een mager nachtlampje, overigens was het overal donker. Zij slopen om het huis heen, luisterden aan deuren en vensters en ontmoetten elkander aan de achterzijde voor de tuinkamerdeur.

„Alles veilig,” fluisterde Luke, „begin maar.”

Shabby greep in zijn zak, haalde een bos sleutels te voorschijn en begon ze stuk voor stuk te probeeren. Bij een van de laatste ontsnapte hem een zucht: hij paste. Het leek wel, of meneer Howell opzettelijk voor deze gelegenheid het slot en de scharnieren gesmeerd had, want de deur liet zich geruischloos openen. Alleen klonk er plotseling vanuit het kippenhok een verstoord gekakel, dat echter terstond weer verstomde.

„Hoor je niets?” lispelde Shabby ongerust. „Die verwenschte kip...”

„Niks,” fluisterde Luke terug. „Kom maar mee, ik weet den weg.”

Ze gingen de tuinkamer binnen, sloten de deur en knipten brutaal het licht aan. Twee paar gemaskerde oogen vestigden zich op de kleine brandkast van ouderwetsch maaksel. Shabby grinnikte; het was een kostje voor het kauwen, dat die meneer Howell voor hen gereed gezet had.

Met vereende krachten lichtten zij de kast van haar voetstuk. Toen lieten zij

haar weer zakken en knikten tevreden.

„Zeventig kilo, geen ons meer,” oordeelde Luke. „Zet de deur open, daar gaan we dan met de geit...”

Ze stonden juist op het punt de brandkast voor de tweede maal op te nemen, toen Luke eensklaps zijn adem inhield. „Hoor je niets?” lispelde hij met een gespannen blik naar de binnendeur van de gang.

„Ik niet, je verbeeldt je maar wat,” mompelde Shabby. „Schiet op, zooveel te eer kan het licht uit.”

Voor de tweede maal doken zij onder de kast, maar even plotseling richtten zij zich weer op.

„Nou hoor ik wel iets,” fluisterde Shabby met bleke lippen. „Er loopt iemand...”

Hij was nog in het onzekere, of het gerucht van boven of van beneden klonk, doch het volgend oogenblik was al's onzekerheid geweken. De deur ging open en op den drempel verscheen meneer Howell. Hij was in pyama en op sloffen en droeg een reusachtig poeliersmes in zijn rechterhand. Zijn blik was vast op Luke Brent gericht en deze voelde zich voor een oogenblik verlamd van ontzetting en angst.

„De grootmoordenaar!” kreunde Shabby plotseling. „Loopen, Luke! Loopen!”

Hij nam een sprong en Luke sprong hem na. Bijna rakelings passeerde hij meneer Howell, maar hij liep zoo vlug, dat deze hem onmogelijk had kunnen raken met zijn gevaarlijk mes. Zij renden den tuin door, sprongen over de heg en zochten door het vrije veld hun heil in de vlucht. Pas toen zij het dorpje Sunninghill genaderd waren, durfden ze langzamer te gaan loopen.

„Een strop,” klaagde Luke.

„Noem je dat een strop?” vroeg Shabby. „Wees blij, dat je er zoo afgekomen bent. Alle menschen, wat zat ik in mijn rats voor dat mes. Zag je de oogen van dien kerel? Hu, zoo eng! Hij had ons vast gekielhaald, als wij hem er den tijd toe gelaten hadden. Ik ril nog, als ik eraan denk...”

Toen in den vroegen morgen het dagmeisje van mevrouw Howell lang genoeg gebeld had, verscheen deze eervwaardige matrone beneden en opende de deur. Vervolgens liep zij naar de keuken en hief bij het zien van een bebloed poeliersmes en een onthalsde kip op het aanrecht wanhopig haar vleezige handen in de hoogte.

„Alweer kippensoep,” kreunde ze. Toen liep ze naar de trap en riep krijschend naar boven: „Zeg man, je krijgt vanavond weer een kuip water voor je bed; of je wilt of niet, hoor! Dat is nu de negende Wyandotte in veertien dagen tijds, welke je in den slaap den nek afgesneden hebt. 't Is de laatste weken weer bar met dat slaapwandelen; de kippensoep komt me de neusgaten uit...”

CHARME....

Deze schoone jonge dame met haar lief gelaat geldt als voorbeeld van charme, dank zij haar frissche, teere, opvallende teint, die de bewondering van alle mannen opwekt. Het geheim daarvan is Velouty de Dixor, een rijke combinatie van crème en poeder, die Uw huid een donzige matheid en blijvende frissche, jeugdige teint geeft! Gebruik dagelijks een weinig Velouty en U zult Uw natuurlijke gratie en charme behouden.

Verkrijgbaar in 5 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire, Ocre en Soleil-Doré (de laatste geeft aan de huid een zongebruinde kleur).

VELOUTY
DE
DIXOR

Import.: N.V. v. d. Laaken's Handel-Mij.,
Leidschekade 98A, A'dam-C. Tel. 36372

Transpireerende Handen

R-556 G

Hoe men ervan verlost wordt!

Een klamme, transpireerende hand te drukken, hoe onaangenaam!

Op straat, op visite, bij het dansen veroorzaakt men een gevoel van afkeer bij hen, aan wie men juist wil behagen. Ondanks alle moeite is het onmogelijk het euvel te verbergen.

Vlug een zakdoek, nog eens en nog eens en U zelf met angst en vreeze het oogenblik naderen, waarop U weer een hand moet geven. Maar de te sterke transpiratie houdt niet op.

Wat er aan te doen? Zeer eenvoudig:

Eenige druppels Odorex in de holte van Uw hand. Dan de palmen tegen elkaar wrijven en ook tusschen de vingers. Direct vervluchtigt de te sterke transpiratie. De klamheid maakt plaats voor een aangename frisheid, stroefheid en koelte van Uw handen... en U behoeft het fatale oogenblik niet meer te vreezen en kunt nu goedendag zeggen door een ferm, drogen en sympathieken handdruk.

Koop nog heden een flacon Odorex bij Uw apotheker, drogist of parfumeur.

De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden.

Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doden.

ODOREX

Tegen Transpireerende Handen

HET FILMSPEL VAN SINT FRANCISCUS

in 't Natuurtheater
te Oisterwijk

Zondag 18 Juli had de eerste, zeer geslaagde opvoering plaats door „de Gesellen van den Spele” van: „Het filmspel van Sint Franciscus”, door den beroemden Vlaamschen schrijver Felix Timmermans, in het fraaie Natuurtheater te Oisterwijk. Het werd geschreven naar Timmermans' boek: „De Harp van St. Franciscus”. Hendrik Caspeele, van de Vlaamsche Opera te Antwerpen, verzorgde de regie; de decors waren van Charles Eyck; Gerrit Schippers, Den Bosch, had de grime. Honderd vijftig medewerkers voerden op zeer dienstelijke wijze dit poëtische spel op, door de toeschouwers, in deze heerlijke omgeving, blijkbaar zéér op prijs gesteld. We plaatsen hier de foto's van onzen eigen fotograaf van dit prachtige openluchtspeel, dat frisch

Franciscus geeft zich over aan den Heer. (Naast hem het pastoorken van het Damiaanskerkje.)

Franciscus neemt afscheid van zijn moeder.

De jongeling Franciscus, overal bemind en geëerd.

en boeiend genoemd mag worden en dat wij van harte aanbevelen. De speeldagen zijn als volgt: Zondagen 18 en 25 Juli, 1, 8, 15, 22, 29 Augustus en 5 September, telkens van 3.30 tot 6.30 uur des namiddags. Moge het filmspel vele bezoekers trekken, het is dit, om zijn kunstwaarde, doch óók om zijn geliefd onderwerp, ten volle waard.

H.

Franciscus en Clara ontmoeten elkaar.

St. Franciscus houdt een van zijn vermaarde preeken.

Duizenden takkenbossen moesten gereed gemaakt worden voor de keukenvuurtjes en de kampvuren.

Voorbereiding der Jamboree

De jeugd der wereld komt naar Nederland

Wanneer men achtentwintig duizend gasten moet ontvangen, heeft men niet genoeg aan een telefoontje, enkele dagen te voren, of „'t niet ongelegen komt”. 't Zou zeer ongelegen, glad onmogelijk zijn. Want de moeilijkheden zijn niet opgelost voor zoo'n gasten-invasie, wanneer men hier of daar wat dekens en servies leent, en gauw een extra-bestelling doet, zelfs als de gasten padvindders zijn, die onder het motto „help u zelf” komen. Want al dragen zij hun eigen bed op den rug, al schillen ze zelf de aardappelen en verwachten zij geen personeel voor warm scheerwater en schoenen poetsen, zoo moet er wel voor gezorgd worden, dat er plaats voor hun tentje is en hout voor hun keukenvuurtje; dat zij hun post kunnen verzenden en vreemd geld wisselen; dat zij dagelijks brood ontvangen, koffie en meel voor de pannekoeken. Er moet rekening mee worden gehouden, dat de gasten ziek kunnen worden; achtentwintig duizend gasten hebben meer noodig dan een klein weilandje, en overal in het openluchthotel moet waterleiding worden aangelegd voor keuken- en waschgelegenheid; een klein dorpsstationnetje is niet berekend op zooveel reizigers, zoodat ook hier maatregelen genomen moeten worden.

Een week vacantie zou hard noodig zijn, indien

men binnenkort honderd bezoekers zou moeten ontvangen, ontvangen op een wijze welke de reputatie der Nederlandsche gastvrijheid niet te schande zou maken, en wanneer de gasten een leger van achtentwintig duizend man vormen, kost dat een voorbereidende arbeid en organisatie, waarvan een buitenstaander zich geen voorstelling kan maken!

De majestueuze, breede Bekslaan te Vogelenzang is een der mooiste lanen van ons land, welke men gerust naast de beroemde Middachter allée kan stellen, en wanneer straks de Polen, de Hongaren,

de Siameezen en de Zweden van het station naar het Jamboreeterrein zullen wandelen, zullen de eerste stappen op Nederlandschen bodem hun reeds een rijken indruk van ons land geven. Naast het station worden twee lange hulpperrons door de Ned. Spoorwegen aangelegd, en naast de lijn ziet de reiziger 'n groot bord: „Hier komt de Jamboree.” Achter dat bord ruischt het groen van het prachtige zware geboomte, dat den natuurliefhebber allerwege in ons land verrukt, en achter dat geboomte werd en wordt gearbeid aan de voorbereidingen van het groote feest der jeugd, dat hier in Augustus wordt

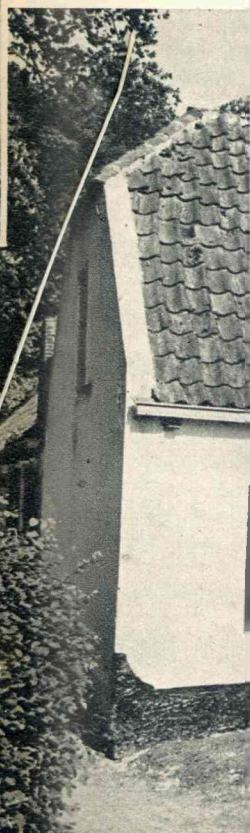
gevierd: de Jamboree, het wereldkamp der verkenmers. Men begrijpt dat de eerste voorbereidingen van ouderen datum zijn; maandenlang is er reeds binnenskamers gewerkt, want de Jamboree is werkelijk een wereldkamp — met deelnemers uit alle landen der aarde, en het duizelt er van de papieren, welke de organisatie van zulk 'n internationale bijeenkomst vraagt. Op het terrein zelf worden nu sinds enkele weken ook alle maatregelen getroffen voor de ontvangst der jeugd. De voortrekkers zijn gekomen; waar straks 't Tsjechisch naast het Fransch zal klinken, het Vlaamsch en het Deensch, daar mengt zich nu nog alleen de tongval der Zuidlimburgers met dien der Rotterdammers en van de lieden uit Delfzijl en Tiel; de voortrekkers hebben hun kamp betrokken, schroben er in de keukens, brengen beplantingen aan, of lossen op het station

Het voortrekkerskamp is reeds betrokken door de voortrekkers, die vóór en na de Jamboree veel en velerlei arbeid op het groote terrein vinden.

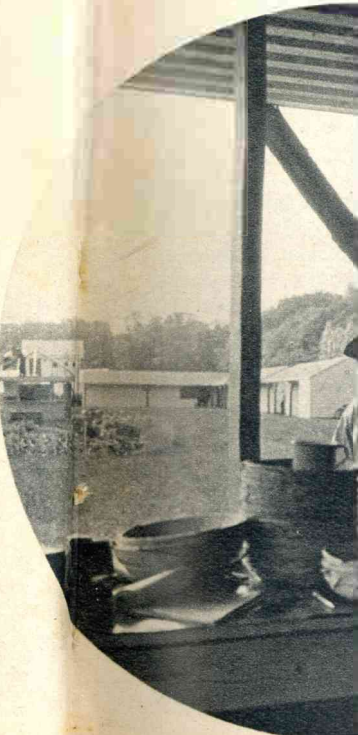

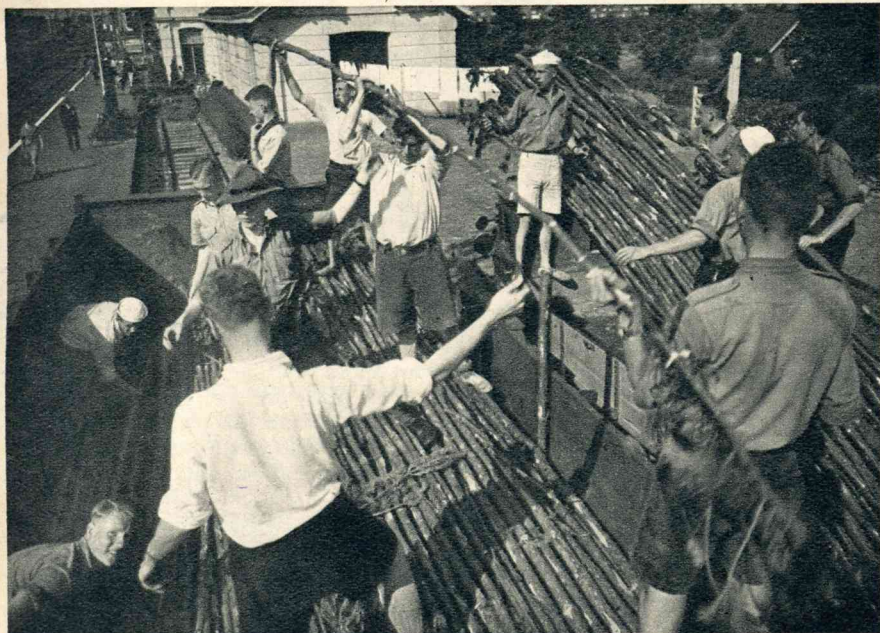
De verkenmers lossen

Een plekje van idyllische en landelijke Vogelenzang, waar de Jamboree

Gezicht vanuit den padvinddersbloemenkiosk, winkels, res

De verkenners lossen zelf de wagons pionierhout op het station Vogelenzang.

De keuken van het voortrekkerskamp.

Een plekje van idyllische en landelijke rust op het landgoed huize Vogelenzang, waar de Jamboree 1937 wordt gehouden.

Gezicht vanuit den padvinderswinkel op het marktterrein met bloemenkiosk, winkels, restaurant, postkantoor, enz.

Vogelenzang een wagon pionierhout. Bij den ingang van het terrein zijn timmerlieden druk bezig aan restaurant, winkels en de tribunes van het demonstratieveld, doch er is nog werk te over, dat door de verkenners zelf verricht wordt. De schrijfmachine tikt er, de telefoon ratelt, de hamer en de schop hebben er zelden rust. En wie het voortrekkerskampje ziet; wie bedenkt dat straks overal op het uitgestrekte terrein van huize Vogelenzang de witte tenten zullen worden opgeslagen; wie ziet met hoeveel animo hier wordt gewerkt; wie er kennis van neemt hoe het kampeven hier blijkbaar wordt genoten, die begrijpt dat de voortrekkers met plezier arbeiden om alles gereed te maken voor de duizenden, die ongeduldig wachten op den dag, dat zij zullen afreizen naar de Jamboree te Vogelenzang.

Zoo zullen de duizenden verkenners uit alle landen der wereld bezit nemen van het Jamboreeterrein.

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Ernest zei niets — het spelletje leek hem bij allen eenvoud toch nogal ingewikkeld. „Mag ik aannemen dat u vijf zegt?” drong sir Peter aan. „Komaan, ik zal het u gemakkelijk maken. Vijf voor meneer Bingley. En u, meneer Van Tromp?”

Meneer Van Tromp schudde afwijzend het hoofd. „Komaan, kun je nu niet meer doen dan vijf?” vroeg sir Peter wat kregelig. „U, meneer Silver?”

„Het spijt me, maar ik kan ook niet hooger gaan,” verzekerde Miles Silver.

„En u, sir Mark?”

„Het spijt mij eveneens, maar ik vind het mooi genoeg. Meneer Bingley heeft mij te veel pijlen op zijn boog.”

Sir Peter slaakte een diepen, tevreden zucht. „Dan hebt u gewonnen, meneer Bingley. En ik geloof dat u er geen strop aan zult hebben.”

De heeren stonden op en schudden Ernest de hand.

Ernest hoorde dat hij het spelletje gewonnen had en dacht nu de winst te zullen zien. Maar die bleef uit en de anderen kregen plotse-ling haast.

ACHTSTE VERVOLG

„Het spijt me, meneer Bingley, maar golf is golf,” hernam sir Peter. „Wilt u even met me meerijden naar mijn kantoor in Lombard Street? Dan kunt u met meneer Armstrong, mijn compagnon, de rest van de zaken wel afwikkelen.”

Ernest was blij dat hij eindelijk kon ontsnappen met zijn paar shillings en zijn lunchpakket. Hij begreep thans heel goed dat men hem gebruikt had, of beter gezegd misbruikt, voor 'n mysterieuze, ingewikkelde handelsmanoeuvre, maar hij vermoedde niet 't minst waartoe zijn medewerking had gediend, of welk voordeel die schatrijke beurslui daarvan konden hebben.

De vier heeren richtten zich naar de deur, maar eensklaps deinsden zij terug voor een man, die de kamer instormde met een vuur alsof zijn hemd in brand stond. Tot zijn groote verbazing herkende Ernest Hubert Punder.

„Hah!” schreeuwde hij, den kring rondkijkend. „Hah!”

„Wat is dat, Punder?” vroeg sir Peter boos. „Hoe kom je erbij een privé-vergadering te verstoren?”

„Een privé-vergadering?” bulkte Punder. „Privé-zwendel, bedoel je! Hah....”

„Punder, pas op je woorden!” dreigde sir Peter haastig, alsof hij bang was dat Ernest te veel zou hooren.

„Heel goed, maar dan zou ik toch graag weten wat hier gebeurd is,” bleef Punder razen.

„Vraag dat aan meneer Bingley,” antwoordde sir Peter koud.

Ernest ving een venijnigen blik op van den heer Punder. „Heb jij zaken gedaan met deze wolven?”

„Jawel,” nam sir Peter voor Ernest het woord. „Maar nóg eens, Punder: neem je een beetje in acht met je woorden. En als je 't nu nog weten wilt: meneer Bingley heeft vijf geboden. Vijfhonderdduizend pond....”

Het begon Ernest te duizelen — hij had vijfhonderdduizend pond voor iets geboden en hij bezat niet meer dan 'n paar shillings....

„Vijfhonderdduizend.... Hah!....” schreeuwde Punder, nog woedender dan zoeeven.

„Als „Hah” het eenige is wat je te zeggen hebt zullen we maar weggaan,” trachtte sir Peter een eind aan het onverkwikkelijke tooneel te maken.

„Nee, wacht even!” schreeuwde Punder. „Ik ken jullie vuil spelletje. Je wist dat het misliep met jullie mooie P.P.P. Er is een algeheele reorganisatie en een berg nieuw kapitaal nodig, om den boel op pooten te houden. En daarom trachtte je er van af te komen. Jullie hebt je haken in orde gemaakt en bent gaan vissen. Nou, en je hebt een fijne bot gevangen, dat moet ik zeggen.”

Het was Ernest volkomen duidelijk, dat hij die fijne bot was....

door Richard Connell

*

„Punder, lasteren is een gevaarlijk tijdverdrijf,” brieschte sir Peter. „Er zijn wetten....”

„Ja, en daar zullen jullie alles wel van weten,” smaalde Punder. „Je hebt er lang genoeg mee te maken gehad. Maar kom nu maar eens van je hoog paard af, Peter Tyler. Jij en je kornuiten zullen nog een paar waarheden van me te hooren krijgen. Ga maar eens zitten....”

De anderen gingen weer om de tafel zitten en Ernest kreeg den indruk, dat die schreeuwelelijk van 'n Punder genoeg van hen wist, om hen om zijn vinger te kunnen winden.

„Je wist dat ik de P.P.P. wilde hebben,” hernam Punder opgewonden.

„Dat wisten we niet,” ontkende sir Peter. „Hoe kunnen wij in 's hemelsnaam weten met welke plannen jij rondloopt?”

De heer Punder snoof zich vol lucht en woede. „Ik ben aan de organisatie bezig van een nieuw syndicaat, de E.F. and D.S., een groot Engelsch levensmiddelen-syndicaat. Als het doorgaat — en het gaat door — dan zal negentig procent van de verbruikers van bier, spek, jam en andere voedingsmiddelen schatting moeten betalen aan de E.F. and D.S., dus aan mij.”

„Aha!” viel sir Peter uit. „En je had de Purico Pork Products als schakel in je nieuwe organisatie willen opnemen! Wel, waarom ben je niet naar ons toegekomen?”

„Omdat ik dacht dat jullie wel naar mij zouden komen. En dat had je wel gedaan ook, als je deze smakelijke bot niet gevangen had. En wat móét die onnoozele hals nu met die snertmaatschappij?”

„Meneer Bingley is niet zoo'n onnoozele hals als je denkt,” hoorde sir Peter. „Hij heeft vermoedelijk groote plannen met de P.P.P. Dat begrijp ik nadat ik een vriend van hem gesproken heb. Waarschijnlijk doet hij deze zaak niet alleen; een zekere heer Otis G. Wyncoop sprak er tenminste over....”

„Van dien Wyncoop heb ik gehoord!” riep meneer Punder uit. „Ha! Hij moet een bekend worst-fabrikant zijn.”

„Juist,” ging sir Peter voort. „En als ik hem goed begrepen heb, gaat hij met behulp van een enorm kapitaal een levensmiddelenmaatschappij in Engeland oprichten, waarbij vergeleken jouw E.F. and D.S. maar een kruidenierswinkeltje is.”

„Ha!” riep Punder weer, maar het klonk thans opmerkelijk zwak en ongerust.

„En nu zullen we maar eindigen,” besloot sir Peter de opgewonden bespreking. „Wij hebben niets meer over de P.P.P. te zeggen en bovendien word ik elders verwacht. Ik wensch je een goeden dag.”

Hij stond op om heen te gaan, doch thans hield Ernest hem terug.

„Wacht even,” begon hij vastberaden. „U vergist zich als u denkt dat ik uw P.P.P. gekocht heb. Ik heb niets gekocht. Het was zelfs heelemaal mijn bedoeling niet een P.P.P., of A.B.C., of wat dan ook te koopen voor tweeëneenhalf miljoen dollar.”

Sir Peter zette zich plotseling schrap. „Mijn beste meneer Bingley,” begon hij met een ijskoude stem, „u hebt een koop gedaan in tegenwoordigheid van drie getuigen en aan dien koop zal ik u houden. Dat is mijn laatste woord over de P.P.P.”

Hij ging nu werkelijk heen en de anderen volgden hem, Ernest achterlatende in de klauwen van meneer Punder. Ernest zou beslist ook weggegaan zijn, indien de heer Punder hem den uitgang niet versperd had.

„Zeg eens wat!” snauwde Punder.

Ernest hulde zich in een sphinxachtig zwijgen en trachtte den ander van de deur weg te kijken.

„Goed, dan zal ik wat zeggen,” hernam Punder. „Eén woord slechts, een vraag: hoeveel?”

Ernest bleef stom als een hagedis.

„Je kunt niets uitvoeren met de P.P.P. en dat weet je,” barstte Punder plotseling los. „Je hebt dit weer voor m'n neus weggekaapt, om me geld af te persen. 't Is een nieuw staaltje van Amerikaansche rooverij en hebzucht. Welnu, spreek op! Wat is de koopsom?”

In Ernest's duizelig hoofd begon eindelijk wat begrip te groeien van de even belachelijke als onmogelijke en verwarde situatie. In de vaste overtuiging dat hij over miljoenen beschikte, en naar het scheen op een nieuw dwaalspoor gebracht door een gesprek met den heer Otis G. Wyncoop, hadden sir Peter en zijn kornuiten hem als slachtoffer uitgekozen, om hem voor twee en 'n half miljoen dollar een heele maatschappij aan te smeren, die waarschijnlijk heel wat minder waard was. En thans wenschte de heer Punder zijn pas verworven bezit weer te koopen en ging daarbij te werk, alsof het slechts een pond hondenbrood betrof. Nu bespeelde hij het klavier van het orgel en als hij zich niet heelemaal vergiste, zou het mooie muziek zijn, die hij er aan ontlokte.

Er kwam een harde, vastberaden glimlach om zijn lippen. De heer Punder zag het en zijn gezicht verstrakte.

„Welnu, heb je er lang genoeg over nagedacht voor hoeveel je me op zult liechten?”

Ernest behield zijn glimlach, maar er kwam nog geen syllabe over zijn lippen.

„Ik wil je vijfduizend pond winst geven!” snauwde Punder. „Niet slecht voor een dag werk, hè?”

Ernest moest toegeven dat zijn aanwezigheid hier vorstelijk betaald was met vijfduizend pond. Hij zei echter geen ja, doch schudde met zijn hoofd.

„Tienduizend!” schreeuwde Punder. „Geef het, of houd het.”

„Niet slecht, maar niet genoeg,” liet Ernest eindelijk zijn stemgeluid hooren.

Het woedende gezicht voor hem wisselde van een kersen- naar een pruimenkleur.

„Hoeveel wil je dan?” brulde hij.

„Twintig!”

„Dat is onbeschaamde afperserij!”

„Twintig!”

„Je bent een schurk!”

„Twintig!”

Punder haalde diep adem en liet zijn hoofd zakken. „Goed,” bromde hij. „Het blijft twintig.”

Een boemeltreintje bracht Ernest naar Pennyton terug. In den coupé dacht hij pas aan zijn lunch. De kaas en de pudding waren één kledderige massa geworden. Hij verorberde het mengsel zooals het was en het smaakte hem kostelijker, dan de fijnste lunch in het duurste restaurant van Londen hem zou hebben gesmaakt.

VEERTIENDE HOOFDSTUK

Vader is vanmorgen laat aan het ontbijt,” zei Rosa Bingley met een zucht, terwijl zij haar theekopje neerzette. „En dat nog wel op z'n verjaardag. Hij zal wel in 'n treurige stemming zijn.”

Ernest vond dat niet verwonderlijk; eerder verbaasde het hem dat Rosa nog zoo opgewekt kon zijn op dezen fatalen dag voor Bingley Castle.

„Waarom ben je eigenlijk zoo vroolijk, Rosa?” kon hij niet nalaten te vragen. „Ik heb je vanmorgen al vaker zien lachen dan de laatste drie dagen bij elkaar.”

„Waarom zou ik niet lachen?” vroeg Rosa verbaasd. „Op vaders verjaardag wil ik nog eens vroolijk zijn. Kniezen zal ik nog genoeg kunnen doen.”

Plotseling trad graaf Bingley de eetzaal binnen. Rosa omhelsde hem en wenschte hem 'n gelukkigen verjaardag. Het klonk als een bespotting, maar de heer van Bingley Castle wist zelfs nu zijn innerlijke gevoelens achter een onbewogen gelaat te verbergen.

„Zestig jaar, een flinke leeftijd, hè?” ging hij aan het hoofd van de tafel zitten, toen hij ook Ernest's gelukwensen in ontvangst had genomen. „Op dezen leeftijd is een man juist oud genoeg, om te kunnen lachen om zijn jeugdige onbezonnenheden en jong genoeg, om te kunnen verlangen ze nog eens over te doen. Wil je me de eieren even aangeven, Rosa? Hela, wat is dat?” vroeg hij met goedgespeelde verrassing, toen hij een paar pakjes naast zijn bord opmerkte.

Hij begon ze terstond open te maken en vond als eerste geschenk een das van Rosa. „Een miljoen bedankjes, kind,” zei hij hartelijk. „Het is juist wat ik nodig had.” Hij knoopte de das terstond om en opende het tweede pakje. Het bevatte een paar zwierig bespikkelde bretels, waarop een kaartje gespeld zat van Crump, met de woorden: „Hartelijk gefeliciteerd.”

„Ik dank je, Crump, ik had ze juist nodig,” zei hij met den meesten ernst. „Want ik houd mijn pantalon doorgaans op met een touwtje.” Het derde geschenk was een enveloppe met inhoud. Hij trok haar open en plotseling stokte zijn adem van verbazing. „Thee!” riep hij het volgende oogenblik uit. „Geef me thee!”

„Wat is er, vader?” viel Rosa verschromt uit. „O kind, kind... de wissels van dien Punder,” stamelde hij. „Kijk eens, allemaal voor voldaan geteekend. Geef me thee, Rosa, anders val ik flauw. Ernest, mijn lieve jongen, als ik honderd jaar zou worden, dan zou ik nog tijd te kort komen, om je genoeg dankbaarheid te kunnen bewijzen, voor wat je voor ons hebt gedaan.”

„Ik?” deed Ernest verbaasd.

„Ja, dacht je dat ik Donald Duck soms bedoelde? Hoe kan een mensch zóo edelmoedig zijn? Of mankeert er soms werkelijk iets in je bovenkamer? Je kijkt zoo onwetend als een muis, die in een kaaswinkel op heeterdaad wordt betrapt.”

Er klonk een snik aan het andere einde van de tafel. „Schei uit met huilen, jij groote baby,” vermaande hij Rosa. „Pel liever je eieren.”

„Ik zal huilen wanneer ik wil,” zei Rosa weerspannig.

„Je hebt eigenlijk gelijk. Huil dan maar verder, m'n kleine zigeuner. Maar ik zou liever Ernest bedanken.”

Glimlachend door haar tranen heen reikte zij Ernest een hand. „Dank, Ernest. Uit heel mijn hart bedankt.”

„Stil, stil,” weerde Ernest haastig af. „Spreek er niet meer over en vergeet het. Het was niets te veel gedaan voor jou. Ik bedoel — omdat ik eigenlijk zelf ook 'n soort Bingley ben, als ik het zoo zeggen mag.”

„En dat mag je!” viel graaf Bingley geestdriftig uit. „Je bent 'n echte, een dubbele. Een Bingley van gróót kaliber. Nóóit smaakten gekookte eieren mij beter dan dezen morgen. Toe, neem er ook 'n paar, Ernest. Ze zijn heerlijk. En ik zal je alles terugbetalen, Ernest. Maar ik kan niet zeggen wanneer. Als de appelenoogst echter goed uitvalt en de kippen weer leggen, zal ik in staat zijn het je terug te betalen...”

Crump trad binnen. „Crump, oude getrouwe, we zijn gered!” deelde Rosa hem onmiddellijk mee.

„Gered, mylady?”

„Ik bedoel het kasteel, je weet wel. Meneer Bingley heeft al onze zorgen van ons afgenomen. We mogen hem dankbaar zijn, Crump.”

„Dat ben ik, meneer,” wendde Crump zich getroffen tot Ernest. „Ik ben u ook zeer, zeer dankbaar. En ik geloof dat het u goed zal doen te weten, dat Elaine nog in prima conditie is. Alleen knarst zij 'n beetje als zij kwispelt.”

„Smeren, Crump. Olie in de veeren,” gaf Ernest hem den raad.

„Dat dacht ik ook al, meneer. Ik ga het terstond doen,” besloot Crump, het vertrek verlatend.

Graaf Bingley begon aan zijn derden schotel eieren. „Hij is netjes gekleed, deze Bingley,” merkte hij plotseling op. Hij keek niemand aan en zichzelf kon hij moeilijk bedoelen.

Ernest keek op. „Ik kleedde mij voor uw verjaardag,” glimlachte hij.

„Hm, pakte je ook je bagage voor mijn verjaardag? Ik viel erover in de hal.”

Ernest kuchte eens. „U herinnert zich misschien, dat mijn buurtijd verstrekken is,” antwoordde hij aarzelend.

„Ach kom, doe niet zoo dwaas! Je kunt toch bij ons blijven zolang je wilt?”

Ernest wist dat de uitnodiging hartelijk gemeend was, doch hij was reeds vastbesloten. Wilde hij niet verplicht zijn zichzelf aan de kaak te stellen als een indringer en bedrieger, dan moest er nu een eind aan komen. Hoeveel het hem ook kostte Bingley Castle en Rosa te verlaten.

„Ik dank u hartelijk,” bracht hij moeilijk uit. „Ik zou heel graag blijven, maar ik kan niet. Werkelijk niet.”

„Dat spijt me, Ernest. Maar je komt natuurlijk terug. Je zult altijd welkom zijn op Bingley Castle, oude jongen. Wanneer gaat je boot?”

„Ik neem de eerste boot, die ik krijgen kan,” antwoordde Ernest moeilijk slikkend.

„We zullen je missen, Ernest. Geloof je niet, Rosa?”

„Ja,” antwoordde Rosa met haar blik strak op haar bord gericht.

„En je mag ons niet vergeten,” vermaande graaf Bingley.

„Neen, ik zal Bingley Castle nooit kunnen vergeten,” verzekerde Ernest even bleek als ernstig.

Ernest stond met den hoed in zijn hand en zijn overjas over den arm in de hal gereed, om te vertrekken. Rosa deed hem uitgeleide. Ze stonden vreemd en stil tegenover elkaar.

„Ik hoop dat je 't me niet kwalijk neemt, dat ik je niet naar het station breng,” zei Rosa met een zachte stem. „Ik vind het iets ellendigs zoo'n afscheid op het station. Ben je blij dat je weer naar huis gaat, Ernest?”

Ernest schudde het hoofd. „Ik voel mij niet, alsof ik naar huis ga, Rosa. Het is alsof ik mijn huis verlaat. Mijn verblijf hier zal het mooiste zijn, dat ik mij van m'n leven herinneren zal.”

Er klonk diepe ernst in zijn stem.

„Ik ben blij dat je een goede herinnering meeneemt aan Bingley Castle. Zal je schrijven, Ernest?”

Ernest wendde zijn blik van haar af. „Ik geloof niet dat ik daar goed aan zou doen,” zei hij aarzelend.

Het bleef een oogenblik stil tussen hen en zij vermeden het elkander aan te zien. Toen klonk er een lichte zucht. „Misschien begrijp ik het, Ernest. Is het... is het een meisje? Ben je daarginds verloofd?”

Ernest verkreukelde zijn hoed tot een bal en streek hem daarna weer glad. „Ja, maar voorloopig in het geheim.”

Weer klonk er een zucht, doch nu dieper en luider. „Hoe ziet zij er uit, Ernest? En wat doet je meisje?”

„Hoe ze er uitziet?” vroeg Ernest, met een vreemden blik op de deur.

„Zoo ongeveer als jij. Dezelfde kleur, oogen, haar en andere dingen. Ik denk dat jullie het een society-meisje zouden noemen. Ze doet aan maatschappelijk werk enne — ze is erg lenig en ze bestuurt haar eigen vliegtuig.” Hij hoestte om een eind te kunnen maken aan de opsomming.

Veeg OVERTOLLIG HAAR weg met „Crème”

Haast U!
Maak kennis
met de nieu-
we toiletcré-
me, die in 3

Het allerlaatste
schoonheidsnieuwje

minuten een eind maakt aan overtollig haar. Nog nimmer heeft U zoo iets eenvoudigs gekend. Deze heerlijk geparfumeerde witte crème wordt verkocht onder den naam Nieuwe Witte Vieto. Gebruik haar rechtstreeks uit de tube — wasch de plek daarna af. Het haar valt eenvoudig uit. De huid blijft zacht, glad en blank. Geen leelijke donkere plekken zooals een scheermes achterlaat, want het haar wordt onder de oppervlakte verwijderd. De scheermesmethode is ouderwetsch — behoort tot het verleden. De ontharingsmiddelen met een onaangename reuk zijn eveneens verouderd. Nieuwe Witte Vieto is het nieuwste van het nieuwste. Indien U over Nieuwe Witte Vieto niet in elk opzicht tevreden is, wordt Uw geld terugbetaald. In tuben van 40 en 75 cent en f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

FLIT dankt haar groote werkzaamheid aan bijzondere bijmengsels
Wacht U voor surrogaten

Gevaert

Dank zij de film.

Zij helpt U waar het moeilijk wordt: de hoge gevoeligheid verhindert onderbelichting, de zeer groote speelruimte vrijwaart U tegen overbelichting.

GEVAERT FILM

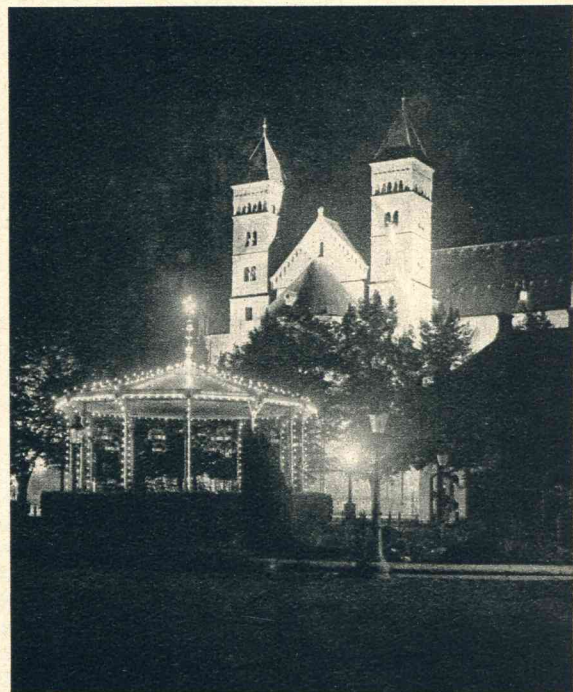
laat U toe snel gereed te zijn voor iedere opname.

GEVAERT film voor perfecte foto's

Vervolg op pag. 26

Troost voor de zieken. Dezen bracht Z.H. Exc. mgr. Lemmens aan de zieken van het Triduum te Maastricht, die hij ieder persoonlijk toesprak met een sterkend woord.

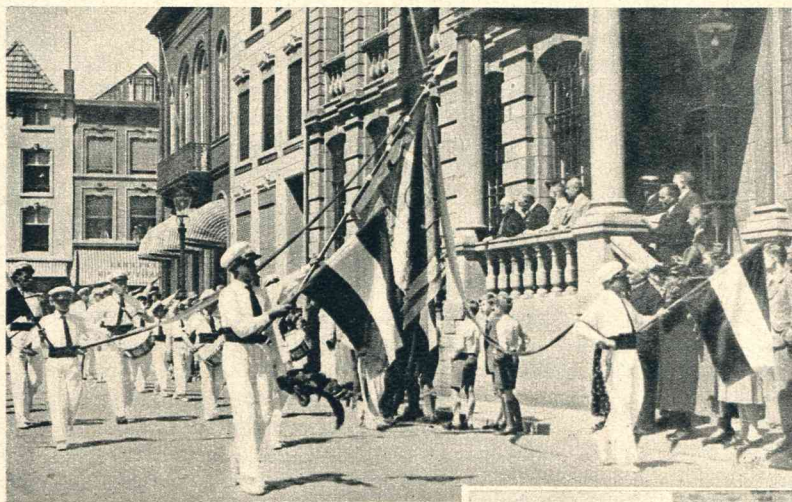

De „Sint Servaas” glanzend van licht bij gelegenheid der festiviteiten in Maastricht. — Erbij: de geïllumineerde kiosk.

GEMENGD NIEUWS

Op 1 Aug. hopen de echtgenooten Ramakers-Mommers Limmel hun gouden huwelijksfeest te vieren. — Het krasse paar voor de woning, waar zij al dien tijd woonden en waarin de bruidegom geboren werd.

Een kiekje tijdens het defilé derturners langs de autoriteiten, bij gelegenheid van den Bondsfeestdag van den R.K. Gymnastiek- en Athletiekbond te Roermond. De vaandelgroet.

De nieuwe burgemeester van Beek, de E. A. heer Van Sonsbeeck, werd aldaar plechtig geïnstalleerd. Wethouder Sangers omhangt hem met het teeken zijner waardigheid.

De Eerw. Zuster Rosa (mej. Geertruida Meulendijk) hoopt op 28 Juli haar zilveren professie-feest te vieren in het St. Catharina-gesticht te Bergen op Zoom.

Ook te Susteren werd een Heiligdomsvaart gehouden. Bij die gelegenheid voerde men het Heiligdomsvaartspel op onder regie van Jef Baarts. — De H. Willibrordus preekt onder de heidenen.

EVEN HET LICHTJE VAN EEN GEDICHTJE

't Hart omhoog!

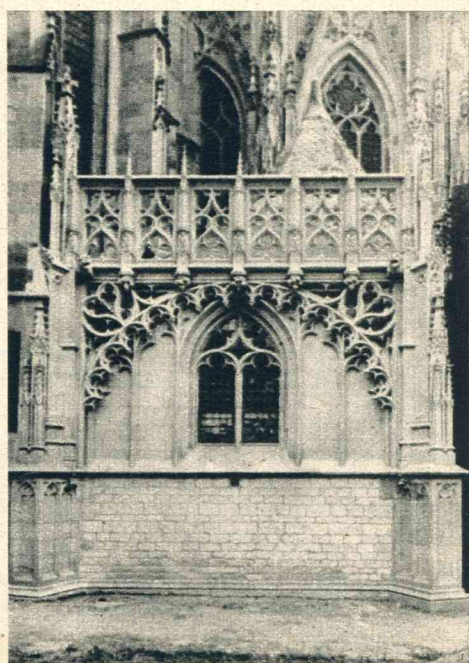
Boven mij is de lucht
Als een lief gelaat,
Waarover zachtens
Een glimlach gaat.

En binnen in mij
Wordt het al nu zóó stil,
Of mijn heele hart
Naar den hemel wil.

Een klein, maar fijn liedje
van Marie Boddaert. Het
is avond en de dichteres
zit stil te peinzen in haar
bloementuintje, zóó stel-
len we 't ons voor.
Bóven haar is de hemel,
waar nog wat licht en
kleuren lachen van de
ondergaande zon. 't Lijkt
een lief gelaat, waarover
een glimlach gaat. En
't hart is stil van ver-
langen, het streeft zacht-
kens omhoog: Sursum
corda! d.H.

De restauratie van de St. Jan te Den Bosch. — Thans is de schutting weggenomen om het gedeelte der z.g. Gerskamer (thans Kapittelzual). Links: vóór de restauratie en rechts daarna. Duidelijk is de verbetering te aanschouwen; 't scheelt dag en nacht!

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

De plannen der viering van het 650-jarig bestaan van Ulvenhout. — De feesten zullen een week lang duren. — Wat de pers er van schreef. — Veel muziek. Veel leut! — De droom van d'n Fielp. — „Ons Zuiden” geïnviteerd.

ULVENHOUT, 16 Juli 1937.

Amico,

De plannen zitten ten naaste bij in malkaars gestoken. De dagen van de viering staan vast, van de duuzend ideeën zijn er al 'n vracht aangenomen in de verschillende vergaderingen — daar begint volgens den Fielp, die de teugels vast in z'n kluiven hee, „nou lijn hin de haffaire te komen.”

„t Heele bestuur zit zoo goed hals hin kunnen en kruiken,” vertelde-n-ie me Zondag.

Maar, amico, laat ik oe de feiten meedeelen!

Om te beginnen: de feesten zullen 'n volle week duren. Van Zaterdagavond 28 Augustus tot en met Zondag 5 September.

Ja — 't was op één van de eerste vergaderingen en allen zaten te praten over „den dag”. Daar waren op die vergadering 'n vijf-en-twintig kopstukken van Ulvenhout, die allemaal op advies van den Fielp d'r „arsens, d'r brein 'ns adden laten gaan!”

Nou, dat was aan gin dooven gezeed! Ieder veur z'n eigen had 'n feest in malkaars gezet van 's mergens d'eerste Mis af tot 's avonds veurbij 't politie-uur-met-verlof!

Den Fielp, z'n gewoonte getrouw, liet ze allemaal 'ns uitkaaiëren, pikte toen de beste en uitvoerbaarste ideeën veur ieder z'n neus weg, dee er nog 'n paar goeie van z'n eigen bij en zee: „Mijne eeren! Ouwen jullie nou 's hallegaar hoew moelen dicht, lot hoew arsens 'ns gaan en begrept dan, da'nen zes-onderd-veftigsten verjaardag ginnen kattedrek is! Damme mee handere woorden hons

heigens daar nie mee 'n klapsch... kunnen haffen!

'n Festival, 'nen luchtballon, 'n stoomfietsen-vossejacht, wandelsport, kinderspeulen, 'nen hoptocht, concerten hop verschillende vaste punten deur 't durp, da krijgen me hop heenen hermaligen dag nie veur malkaars gebokst! Blaauwe, ouw je kop dicht! De kwestie is deuze: Hulvenhout... „mot hekselsior!” — kwekte den Blaauwe. „Blaauwe, nogeens, ouw je bakkes toe! 'k Zeg: Hulvenhout zeg ik, bestaat ginnen blaauwen Maandag... mijne eeren, Hulvenhout bestaat zes-onderd-en-vijftig jaren! Dieën verjaardag vieren me 'n week laank! Haangenomen?”

Pats, sloeg ie den houten hamer haast deur 't tafelblad — aangenomen.

En een van onze kranten schreef al:

„Men begrijpt dat er voor Ulvenhout van deze „feesten een groote betekenis uitgaat. Niet in de „allereerste plaats van de zeer attractieve feestelijkeheden op de herdenkingsdagen zelve, maar „vooral om de groote propagandistische waarde, „die daar van zal uitgaan.”

't Gedacht van den Fielp, amico!

'n Andere krant schreef:

„Hoewel de plannen nog niet geheel en al vasten „vorm hebben aangenomen, staat het toch wel „vast, dat de feesten geopend zullen worden op „Zaterdag 28 Augustus a.s. Den volgenden Zondag „heeft na de kerkelijke herdenking een muziek-

„feest plaats, waaraan door een groot aantal verenigingen wordt deelgenomen. Vermoedelijk „heeft op dien dag ook een boschwandeling van „wandelsportverenigingen plaats.

„De feesten worden gesloten op Zondag 5 September, op welken dag een ballon zal opstijgen, „waarmee gepaard gaat een sterit van motorrijders naar Ulvenhout en een vossejacht op den „ballon.”

't Gedacht van den Blaauwe, amico!

Ik heb deuze gedeelten uit de dagblazen maar 'ns overgenomen in m'n brief, dan kunt ge zien: ten eerste, da'k oe niks op oewen mouw speld en ten tweede: dat we mee de veurbereidings goed opschieten!

Jhr. mr. Th. E. Serraris, burgemeester van 't Ginniken, wierd beschermheer. Pastoor Vermunt eere-veurzitter.

En ge snapt nie, hoe dieën Fielp 't allegaar zoo pronteke en zoo veurnaam klaarspeult.

Muziek? „Ge mot den nek breken over de muzikanten,” hee-t-ie gezeed en, werendig, amico, hij hee al 'nén heelen seel van harmonieën en muziekcorpsen op z'n boekke staan! Zelfs de groote Philips-harmonie uit Endhoven hee plan naar Ulvenhout te komen!

En denk nou nie, dat 't allegaar van eigens gaat...!

Hij hee van de week op 'nen nacht z'n vrouw uit de bedstee geranseld. In z'n droom! Ja, in z'n slaap organiseert ie nog.

Neeë — van eigens gaat 't nie!

Maar den bakker brengt alles veur den bakker. Dat verassereer ik oe!

Daar wordt op jou natuurlijk ook gerekend, amico! Op jou en oewen fotograaf.

Den Fielp hee me opgedragen g'ad om oe alvast „luit-te-hinuiteeren,” dan kan ie oe op z'n boekke zetten!

En nou schei 'k er af. M'n briefke is aan de onderkant wa korter dan anders, maar 'k mot weer naar de vergadering. En daar mis ik nie geren 'n kwatierke van, want deus vergaderingen... wel, da's onze leut! Dus: veul groeten van Trui en als altij gin horke minder van oewen

t.ä.v.

DRÉ.

Moeder, mag ik 'm naar school aan?

Natuurlijk mag het van moeder!

Die kan best begrijpen, dat haar kleine meid wil pronken met het snoezige jurkje, dat ze voor haar gebreid heeft. Moeder is immers zelf wat trotsch op haar nieuwen jumper. Een schattig model uit het Juli-nummer van „Praten en Breien”. Van EVERLASTING natuurlijk. Daar zijn zulke prachtige tinten in en ze breiit zoo heerlijk uit. Bij een knotlengte van 359 Meter is dat dubbel voordelig. U moest ook maar eens zoo'n leuken Everlasting-jumper opzetten.

De schitterende Handwerkboeken „1001 Pracht”, „Te Kusten te Keur” en „Handwerkvreugd” ontvangt U gratis, elk voor 50 Everlasting-omslagen.

Everlasting

Een duidelijke werkbeschrijving voor dezen vloten Jumper en het snoezige Jurkje vindt U in „Praten en Breien” no. 33; tegen inzending van 5 Everlastingomslagen ontvangt U het gratis.

Wol = 50 gram. Motvrij.
Krimprij. Kleurecht.
Katoen = 100 gram. Krimprij.
Kleurecht. Trolasol ge-
verfd.
Knotlengte 359 Meter.

VAN ENGELN & EVERS
HEEZE (N.-BR.)

Ja, wij gebruiken uitsluitend PALMOLIVE

EMILIE

ZEKER! TOEN WIJ
GEBOREN WERDEN
HADDEN WIJ EEN
HEEL TEER
HUIDJE!

U zult dit zeer gemakkelijk begrijpen als U weet, dat de Canadeesche vijfelingen twee maanden te vroeg werden geboren.

ANNETTE

DAAROM MOEST
ONZE HUID MET DE
ZACHTST MOGELIJKE
ZEEP WORDEN
BEHANDELD!

Toen zij nog maar vijf kleine babietjes waren, werd uitsluitend olijfolie ter verzorging van haar huidjes voorgeschreven.

CECILE

IK GEHOORZAAM
DR. DAFOE - HIJ IS
ZOO LIEF VOOR
ONS EN ZEGT:
UITSLUITEND
PALMOLIVE

Zoodra het gebruik van water en zeep noodig was, verkoos Dr. Dafoe alléén Palmolive, de zeep bereid met olijfolie.

YVONNE

EN IK ZEG: NU
PALMOLIVE VOOR
ONS ZOO GOED IS
GEBLEKEN, MOET 'T
OOK VOOR UW TEINT
DE ZEEP ZIJN!

Palmolive heeft wonderen gedaan voor de huidjes der vijfelingen. Ook voor Uw teint is Palmolive zeep de bescherming!

MARIE

EN IK VIND DAT MIJN
VIER ZUSTERS ZICH
HEEL WAT MOEITE GEVEN
OM U IETS UIT TE LEG-
GEN DAT ZOO KLAAR
IS ALS DE DAG! U VINDT
ONS MOOI, NIET WAAR?
WEL, DOE ZOALS WIJ:
GEBRUIK PALMOLIVE
DE ZEEP MET OLIJFOLIE BEREID!

World Copyright reserved - Nadruk verboden.

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Vervolg van pag. 23

„Dus sportief ook. Ze is zeker heel rijk?”

„Och, jawel. Haar vader bezit alle hotels van Chicago.”

„En... en hoe is haar naam, Ernest?” Rosa's nieuwsgierigheid was onuitputtelijk.

„Haar naam?” schrok Ernest. „Ro... Rowena.”

„Rowena?”

„Rowena, zeg ik.”

„O, Rowena hoe?”

„Eh... Castle, Rowena Minerva Castle.”

„Aardig,” vond Rosa. „Dan ga je van dit Castle weer naar een ander.”

Ernest probeerde te lachen om die woordspeling, maar de klanken die hij voortbracht hadden niets met vrolijkheid te maken.

„Ik hoop dat je gelukkig met haar zult worden, Ernest,” hernam Rosa hartelijk.

„En ik wensch je hetzelfde, Rosa,” klonk het een beetje heesch.

Rosa sloeg een luchtigen toon aan. „O, natuurlijk zal ik gelukkig zijn. We hebben immers geen zorgen meer. En veel rijden en jagen...”

„Misschien... zal je ook trouwen,” bracht Ernest uit.

„Ik denk het ook... misschien.”

„Duff-Hooper?” Ernest slikte twee-maal.

„Hij... of 'n ander. In ieder geval schijnt hij de eerste van het veld te zijn.”

Ernest schudde het hoofd. „Je mag er zóó niet over denken,” zei hij bedrukt. „Je kon wel eens óngelukkig worden, als je trouwt met iemand van wien je niet heel veel houdt. Zou je niet willen wachten tot er zóó iemand komt, Rosa? Het zou voor mij een... een groote geruststelling zijn.”

Zijn adem stakte en Rosa vestigde een droomenden blik op een der vensters, waarlangs jagende wolken dreven. „Misschien wacht ik nog wel,” beloofde zij zachtjes. „Zeg, Ernest, heb je geen portret van dat meisje?” hernam zij wat levendiger.

Ernest aarzelde even. Toen nam hij uit zijn koffer de oude miniatuur van Lucy Bingley. Hij bloosde, toen hij ze haar gaf.

„O, wat aardig — charmant. Inderdaad, ze lijkt wel iets op mij...”

„Maar zij is het niet,” barstte Ernest los.

„Foei, Ernest, zóó mag je niet spreken,” zei Rosa berispelend. „Zeg zoiets maar nooit tegen Rowena. Zeg, waarom draagt ze dat maskerade-costuum? Het lijkt me iets uit de achttiende eeuw.”

Het scheen dat Ernest die vraag niet verstond. Maar plotseling zei hij: „Dat droeg ze bij de opvoering van een liefhebberij-comedie, Rosa.”

Op dat oogenblik kwam graaf Bingley de hal binnen. Onder zijn arm hield hij een groot pakket. „Ik hoop dat je dit mee zult willen nemen als een herinnering aan je bezoek, Ernest, en tegelijk als een gering blijk van mijn groote genegenheid. Het zijn geen diamanten, maar ik wou dat het dat waren.”

Ernest dankte hem en toen vielen de oogen van graaf Bingley op de miniatuur.

„Wie is dat, Ernest?”

Rosa gaf hem antwoord op zijn vragen en intusschen staarde hij naar het bevallige gezicht van Lucy Bingley.

„Droommels, ze is knap,” zei hij bewonderend. „Rowena Castle, zeg je? Hm, ik zou kunnen zweren, dat ik haar al eens eerder gezien had. Of anders haar tweelingzuster.”

„Zij heeft geen tweelingzuster, meneer,” zei Ernest.

„Dan zou ik kunnen wenschen, dat zij er een had. En nu, Ernest,” ging hij voort, „moge de hemel je alle goedschenken en je zegenen voor nu en altijd.”

„Vaarwel, meneer,” antwoordde Ernest schor. „Ik dank u hartelijk voor alles.”

Rosa reikte hem een hand. Hij drukte die zoo stevig, dat haar een zachte kreet van pijn ontsnapte. Toen liep hij zonder een woord meer te spreken de hal uit en sprong in den wachtenden auto. Drie minuten later verdween Bingley Castle achter de boomen.

Het afscheidsgeschenk van graaf Bingley opende hij pas in den trein naar Londen. Het pak bevatte heel zijn uitgebreide verzameling foto's van dames en heeren filmsterren, met hun origineele autogrammen. Hij moest erom lachen, maar toen hij ze weer inpakte, begon hij plotseling te huilen.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Er klonken geen luidruchtige feestgeluiden in Bingley Castle op den dag, toen Ernest wegrammelde in een auto, die geluiden afgaf als van een tapdancer op een zinken dak.

„Rosa, je schreit weer,” klonk het dien morgen wel tienmaal.

„Ja, vader, maar ik kan er niets aan doen,” antwoordde Rosa onveranderlijk.

Tegen een uur dien middag kwam de heer Bingley 't boudoir van zijn dochter binnenstappen. „Rosa!” klonk het opgewonden. „Ik heb dat meisje gevonden. Het meisje van Ernest bedoel ik. Geef je pa een hand en kom mee...”

In de bibliotheek lag een heel oude album op tafel, gevuld met foto's en geteekende portretten van leden der familie Bingley.

„Kijk eens, is ze dat?” vroeg graaf Bingley triomfantelijk, terwijl hij een portret aanwees.

Rosa bukte zich en keek verbaasd op. „Hoe kán dat nu, vader? Lucy Bingley. Langer dan honderd jaar geleden gestorven. Dan kan Ernest toch niet met haar verloofd zijn?”

„'t Is inderdaad een buitengewone ontdekking. Want zij is het, ik kan me niet vergissen.”

„Maar waarom zou Ernest eigenlijk zóó'n dwaasheid verteld hebben, vader?” vroeg Rosa na een oogenblik.

Graaf Bingley grinnikte. „Vraag hem dát zelf, Rosa. Ik ben geen helderziende.”

„In ieder geval moet daar een geheim achter zitten.”

„Waarschijnlijk. Maar wie heeft ze niet?...?”

„Jawel, maar met die filosofie schiet ik niet op,” zei Rosa ongeduldig. Er was plotseling een verandering in haar houding gekomen. Zij had zich opgericht uit haar droefheid en een ongewone vastberadenheid aangenomen. „Vader, ik wil weten, waarom hij ons bedroog,” hernam zij eensklaps. „Ik ga naar Londen om het hem te vragen.”

Het verraste haar een beetje, dat haar vader geen tegenwerpingen maakte. „Je hebt gelijk, Rosa. Als we met den

Uw gelaatskleur blijft jeugdig-frisch,

gezond en fluweelzacht, indien U van tijd tot tijd Uw gezicht 's avonds inwrijft met de huidzuiverende, huidgenezende en huidvoedende Purol. Alle huidonzuiverheden, zooals vetwormpjes, pukkels, vlekjes en uitslag verdwijnen.

PUROL

Beide in dozen van 30 en 60 ct.
Tube 45 ct. Bij Apoth. en Drogisten.

Purol-Wit wrijft onzichtbaar uit en is daarom ook zeer geschikt voor gebruik overdag.

Mijn Lichaam mag geen Voor-raadschuur voor Vet worden!

Spijzen dienen voor den opbouwen voor het krachtig houden van het lichaam. Wat daarvoor niet gebruikt wordt, moet het lichaam afscheiden.

Dikwijls gebeurt dit niet, maar dan vormen zich storende vetmassa's. De bekende Professor Dr. med. Hans Much heeft na grondige onderzoekingen een speciaal praeparaat samengesteld, dat de darmfunctie weder in gezonde banen leidt en daarmee de abnormale vetafzetting tegengaat. Dit speciale praeparaat is onder den naam

Dragees „Negentien”

in den laatsten tijd algemeen bekendgeworden. Een zuivernatuurproduct.

Prijs:
Flac. à 40 stuks f 1.25

Te verkrijgen bij Apoth. en Drog. Hoofddépot: Den Haag, Dr. H. Nanning, Korte Poten 7a.

auto naar Bristol gaan, kunnen we daar nog net den trein hebben."

"Wij? Waarom zou u meegaan, vader?"

"Hoor eens, jongedame, je bent nu eenmaal niet de eenige Bingley, die een hart heeft. Maak maar een beetje haast. Ik ga mee..."

Terwijl de trein door het hartje van Londen raasde, hielden zij hun laatste besprekingen.

"Geloof u dat we hem zullen vinden, vader?"

"Natuurlijk," stelde graaf Bingley haar gerust. "Jij zoekt de groote hotels af en ik geef de restaurants een beurt. En om zeven uur bel je me op in de club."

"Dineer ik met u, vader?"

"Het spijt me, maar voor het diner heb ik al afgesproken, lieve. Ik zou dineeren met — enfin, dat doet er niet toe," onderbrak graaf Bingley zichzelf.

Rosa zuchtte. "Ik hoop dat we hem op die manier zullen vinden. Ik heb zo'n idee dat hij op een heel andere plaats zal zijn, dan waar we hem zoeken. Hij heeft vaak vreemde invallen. Maar waartoe het nu eigenlijk noodig was, om me die fantastische geschiedenis met Lucy Bingley op de mouw te spelen, moet hij me toch eens vertellen."

"Och, hij zal er natuurlijk wel een reden voor hebben gehad. Ik ken zelfs een zeer goede."

"U?" vroeg Rosa verbaasd.

Haar vader knipoogde. "Als Ernest Bingley verliefd was op een zekere Rosa Bingley en Ernest Bingley verkeerde in den waan dat Rosa Bingley Ernest Bingley als iemand beneden haar stand beschouwde, als 'n doodgewonen aardworm, als iets waarop zij met medelijden neerzag..."

"Dat is niet waar," zei Rosa verontwaardigd. "Ik houd van hem en dat weet u wel."

"Ik zeg: als hij in dien waan verkeerde. En dat je van hem houdt weet ik al vanaf den dag, dat ik jullie samen als twee fleurige bloesems in dien boom bij Kingsley Copse zag hangen..."

Rosa werd vuurrood. "Meent u dat?"

"Natuurlijk, lieve. En ik heb heelmaal geen bezwaar tegen Ernest als Ernest. Voor mij was hij reeds zooiets als een aangenomen zoon. En ik geloof oprecht, dat niemand mijn lief meisje méér waardig kan zijn."

"U bent een lieve oude schat," viel Rosa enthousiast uit.

Toen reed de trein het station binnen. Zij verlieten elkander voor den uitgang.

"Goede nacht, liefste," wenschte graaf Bingley met een glimlach.

Die zegenwensch mocht Rosa Bingley echter niet baten. Londen bood haar géén goede jacht. Toen zij haar vader opbelde, was zij doodmoe. "Hij logeert in geen van de betere hotels, vader," zei ze met een ingehouden snik.

"En hij is in geen enkel van de goede restaurants te vinden," meldde graaf Bingley.

"Maar wat moeten we nu dan doen?" vroeg zij treurig.

"Uitkijken en niet den moed opgeven; als hij in Londen is zullen we hem vinden," antwoordde graaf Bingley met een optimisme alsof Londen een dorp van duizend zielen was. "Je kunt ook wel eens in den dierentuin gaan kijken.

En nu moet ik afbreken, lieve."

En Rosa zou bijna besloten hebben naar den dierentuin te gaan, maar zij had honger. Daarom gaf ze er de voorkeur aan eerst te gaan dineeren en daarna haar speurtocht te hervatten. Zij koos "Nero" uit voor haar diner, waar zij altijd haar maaltijden gebruikte, als zij in Londen vertoefde. Er waren zeer veel Amerikanen en allerlei soorten Amerikanen, maar die eene Amerikaan dien zij zocht was er niet.

Zij nam plaats aan een tafeltje in de serre, zoodat zij de heele zaal kon overzien. Terwijl zij een glas sherry dronk, zag ze aan een tafeltje op het terras een heer met een bekend gezicht zitten, verdiept in een wijnkaart, die zoo groot was als een poppendeken. Tot haar verrassing herkende zij haar vader. Tegenover hem zat mevrouw Clara Phelps, die er tweemaal zoo aristocratisch uitzag als graaf Bingley, en ongeveer even gelukkig.

Een smekkend geluid achter haar deed haar eensklaps omzien. In een hoek, alleen aan 'n vierpersoonstafel, zat een heer aan een glas Bourgogne te smakken en maakte zich gereed tot den aanval op een varkenscotelet, zoo dik, groot en zwaar als een woordenboek. Toen hun blikken elkander kruisten stond hij eensklaps op en stormde op haar af als een lawine van vleesch.

"Lady Rosa Bingley?" vroeg hij heesch.

"Jawel," zei Rosa opziende.

"Mijn naam is Punder."

"O ja, meneer Punder; ik herinner mij u nog wel," zei Rosa koel.

"Waar is die Amerikaan?"

"Bedoelt u meneer Ernest Bingley?"

"Precies, dien bedoel ik," antwoordde de heer Punder met bevende lippen.

"Het spijt me — dat zou ik ook graag willen weten," zei Rosa met een zucht. "Hij heeft Bingley Castle verlaten en ik vermoed, dat hij ergens in Londen verblijft."

De heer Punder balde zijn handen tot mokers. "Als ik weet waar..." bulkte hij. "Als ik m'n handen op dat smerige, kleine bedelaartje kan leggen..."

Rosa stoof verontwaardigd op. "Meneer Bingley is noch vuil, noch klein, noch een bedelaar!" zei ze heftig.

"Ha! Is hij dat niet? Nu, dan kent u hem niet. Hij is 'n bedelaar en misschien zonder één penny op zak."

"Ik geloof, meneer Punder, dat óf de Bourgogne, óf die varkenscotelet naar uw hoofd gestegen is."

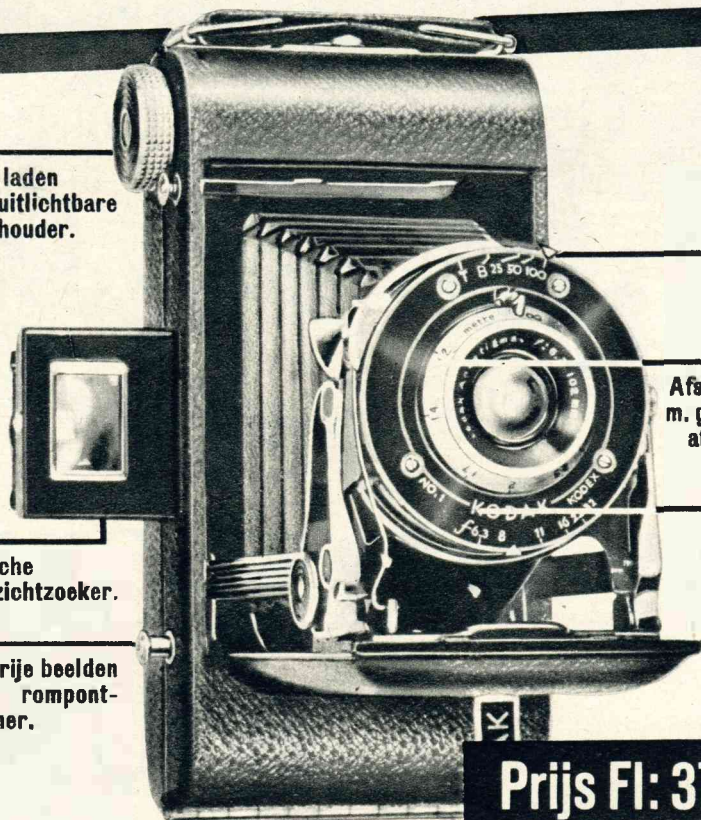
"O ja, gelooft u dat?" zei Punder sarcastisch. "Welnu, ik kan u wel even uit den droom helpen. Ik werd zoeven opgebeld door een van mijn agenten in Parijs. Die had een ontmoeting met een zekeren Otis G. Wyncoop. Het schijnt dat Wyncoop helsch is, omdat hij op het vasteland als een ongewenschte of verdachte vreemdeling wordt beschouwd — waarschijnlijk naar aanleiding van die geschiedenis in den Tower. Welnu, die Wyncoop deelde hem mee, dat meneer Ernest Bingley evenmin millionaire is als die visch op uw bord. Hij is slechts een doodgewone boerenkinkel, die zijn kost verdient als vogeltjesopzetter in 'n dorp in Iowa, of Ohio, of Ohohoo, of zooiets. Nu, diezelfde opschepper heeft mij beetgenomen voor twintigduizend pond."

Slot volgt

5 cents reepen chocolade
Zijn't lekkerst van Verkade
Maar d'allerfijne chocola
Is onze 6 cents „Fortica“.

DE KODAK REGULAR

DE CAMERA VOOR HET SEIZOEN 1937!

Vlug laden door uitlichtbare speelhouder.

Sluiter tot 1/100 sec.

Afstandsmeter m. gemakkelijk afleesbare cijfers.

K A. f. 6.3.

Optische doorzichtzoeker.

Trilvrije beelden door rompontspanner.

Prijs Fl: 37.50

Geschikt voor foto's 6 x 9 cm.

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAAREN

RHENEN
op den Grebbeberg

Uw kinderen en logé's kunt U
'n heerlijken dag bezorgen in
Holland's mooiste Natuurpark

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50340. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 15473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenzekerings zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Een der typisch Russische herbergen, waarin de prinses von Zerbst, toen ze met haar moeder op weg was naar Moskou, overnachtte.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

Januari 1744. Alle posten langs den eindeloozen weg, die over Pommeren, Stolpe en Mewe naar de Russische grens leidt, zijn door een koerier van den Pruisischen koning Friedrich onderricht over de komst van gravin Reinbeck en haar dochter.

**Een verre reis..... om wille van
een bleeken, spichtigen,
jongen knaap**

De mannen, die op de stations dienst doen, fluisteren elkaar den onbekenden naam toe. Zij maken allerlei veronderstellingen en zien vol verwachting en met spanning de aankomst der edelvrouwen tegemoet.

Terzelfder tijd neemt vorst Christiaan August von Zerbst te Schwedt aan de Oder afscheid van zijn aanvallige dochter Sophie en zijn echtgenoot Johanna Elisabeth. Het doel van de reis der beide vrouwen ligt ver: hun weg voert diep in het eindeloze Rusland; de scheiding zal van langen duur zijn... misschien voor eeuwig.

KATHARINA DE GROOTE
ZESDE VERVOLG

Vorst Christiaan doet moeite de opwellende tranen te bedwingen. Hij is een streng soldaat, hij veracht ieder sentimenteel gevoel en zijn koele oogen worden slechts vluchtig beneveld. Het afscheid is kort, haast koud. De sobere reiswagen, die door 'n tweeden met klein gevolg wordt begeleid, zet zich in beweging.

Ofschoon de winter reeds ver is gevorderd, heeft het nog niet gevroren of gesneeuwd, zoodat de modderige wegen in een ellendigen staat verkeerden. Moeder

en dochter zitten tegen elkan- der geleund. Moeder en doch- ter: twee gansch verschillend geaarde menschen, ieder met haar eigen gedachten.

De levenslustige vorstin ziet met spanning 't groote avon- tuur tegemoet, dat zij aan het rijke, Russische hof verwacht. Zij is blij het eng-geestige leven van het kleine vorstendom te

kunnen afleggen; ongeduldig en met brandend verlangen stort zij zich op de nabije toekomst.

Zwijgend, verdiept in de herinneringen der laatste jaren, zit Sophie naast haar moeder. In haar bevende handen klemt zij het schrijven, bevattende de ge- boden, die haar vader, vorst Christiaan August von Zerbst, haar heeft meegegeven op de verre reis naar het nieuwe vaderland. Zij leest, diep getroffen, telkens opnieuw het hoekige schrift, dat een richt- snoer wil zijn voor haar toekomstig leven.

„Blijf het geloof uwer vaders trouw. Lees iederen dag in het gebedenboek en in den Bijbel. Stel u met vrouwen onder de hoede der Russische Czarina.

Overdreven oprechtheid tegenover hovelingen heeft geen nut. Trots en toegankelijkheid dienen beide evenzeer gemedan. Het zich mengen in staatszaken heeft verschrikkelijke gevolgen....”

*Jeugdportretten van
het keizerlijk paar.
Foto links: Peter
de Derde en rechts:
Katharina, de voor-
malige prinses So-
phie von Zerbst.*

*Katharina de
Groot, keizerin al-
ler Russen, geboren
prinses von Zerbst.*

Nog nooit heeft de vijftienjarige Sophie zich het leven zoo ernstig en zoo vol verantwoordelijkheid voorgesteld als tijdens deze reis. Hoe gansch anders was het nog eenige jaren geleden! Sophie denkt daarbij aan Eutin, waar zij tijdens een bezoek aan den broer van haar moeder, den vorst-bisschop van Lübeck, prins Adolf Friedrich van Holstein, kennis gemaakt heeft met diens elfjarigen pupil: prins Karel Peter Ulrich.

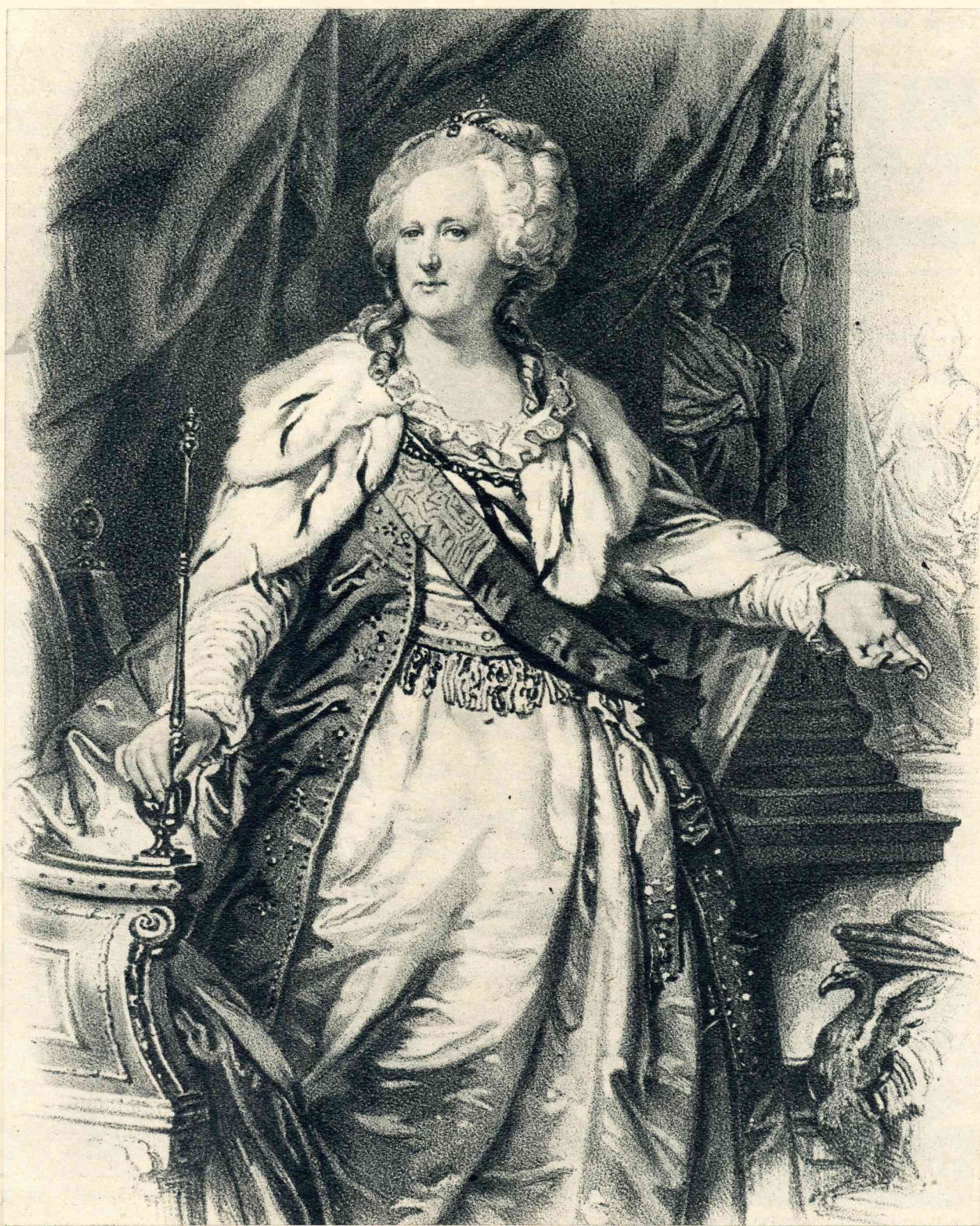
En thans was deze onopval- lende, bleeke jongen de reden van deze verre reis

Door welk een ironie van het lot was deze onbeduidende, vervelende knaap tegelijkertijd erfelijk troonopvolger van Rusland en wettelijk pretendent van de Zweedsche kroon geworden! Hij was zulks inderdaad als zoon van grootvorstin Anna, een dochter van Peter den Grooten; hij was het ook als kleinzoon van de zuster van koning Karel XII van Zweden.

Hoe onverschillig namen zij indertijd te Eutin afscheid van elkander! Met de overtuiging, dat zij elkander tijdens hun leven nooit meer zouden ontmoeten. Maar veel was er sindsdien veranderd. Elisabeth, de tweede dochter van Czaar Peter den Grooten, had den Russischen troon bestegen.

Sophie denkt weer terug aan de blijdschap, die haar moeder aan den dag legde, toen Elisabeth Czarina over Rusland werd. Vorstin von Zerbst stelde zich veel voor van Elisabeth; deze toch was eenmaal de bruid van haar broer. Slechts de dood van den bruidegom kon deze groote liefde breken. Diep getroffen door haar lot reisde Elisabeth naar Rusland terug. Zij bleef met bijzondere sympathie aan de Holsteinsche familie denken: vooral aan vorstin von Zerbst, de zuster van haar overleden bruidegom.

Het is nog geen twee jaar geleden, dat Peter Ulrich, de kleinzoon van Peter den Grooten, door Czarina Elisabeth naar Rusland ontboden werd. De tot dan toe onbekende jongeling werd tot grootvorst en Russischen troonopvolger verheven. Thans is Sophie, die hem in Eutin slechts vluchtig heeft leeren kennen, met haar moeder, onder den naam van gravin Reinbeck, naar hem in Rusland onderweg. Het eigenlijke doel van deze reis is voor haar geen geheim meer.

King verdriift ver-
moeidheid, houdt
U fris en monter.
King... geurig, sma-
kelijk en zuiver.

KING
PEPERMUNT

Een natuurlijke verkwikking!

TONNEMA & CIE. - FABR. VAN KING PEPERMUNT - SNEEK

**Geen glimmende
neus meer...**

bij het gebruik van Daggett & Ramsdell's gezichts-poeder, welke zacht is en een fijne, gelijkmatige samenstelling heeft, waardoor de poeder uren houdt. Ze heeft een heerlijken geur en wordt geleverd in zes tinten. Om een goed resultaat te verkrijgen moet men de poeder altijd aanbrengen over een dunne onderlaag van Daggett & Ramsdell's Perfect Vanishing Cream.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag

„Mevrouw, u kent 't kind niet....!”

Lotsbestemming! Heeft Sophie reeds vroeger niet 't voorgevoel gehad, dat 't lot nog groote dingen met haar voor had? Dien keer, toen de Zweedsche graaf Gyllenborg, na 'n gesprek met Sophie, tot haar moeder gezegd had: „Mevrouw, u kent 't kind niet!”

Wat wilde hij met die woorden zeggen? Had de graaf daarmee op de toekomst gedoeld? Ja, natuurlijk op de toekomst, want Sophie was toentertijd nog een eenvoudig, openhartig kind.

De moeder kende haar eigen dochter niet. Haar zorgvolle liefde ging geheel uit naar den gebrekkigen broeder van Sophie. En haar trotsche, koele vader, die tot geen liefdeblijken in staat was, kende zijn dochter nog minder.

„Mevrouw, u kent 't kind niet!”

Kende Sophie zichzelf wel? Er roerde iets in haar hart, iets als een onvervulde verwachting. Men kent haar niet, maar men zal haar spoedig leeren kennen! Diep verborgen eierzucht en ontwakend zelfbewustzijn brachten haar in verwarring. Vroeg of laat zal zij de woorden van graaf Gyllenborg in werkelijkheid omzetten. Thans kent men haar nog niet....

De paarden trekken den wagge-lenden wagen moeizaam voort. Zij struikelen en glijden uit op den gladde, hard bevroren weg. De herbergen zijn slecht verwarmd, zonder vriendelijke sfeer, armelijk en vervuild. Hoe dicht-ter zij de Russische grens naderen, des te ondraaglijker wordt de koude.

Steeds vaker wordt van paarden verwisseld. De wintergarderobe van 't reisgezelschap is niet tegen de koude bestand. De gebreide maskers, die het gelaat tegen de onbarmhartige koude beschutten, worden slechts tijdens de maaltijden afgelegd. Het vuil en de opdringerige nieuwsgierigheid der menschen drijven de reizigers in steeds sneller tempo verder. Voorwaarts! Steeds maar voorwaarts! Naar de Russische grens, naar de Czarina, naar den troonopvolger, naar de nieuwe, lokkende toekomst!

Reeds is Pommeren gepasseerd, de moeilijke overtocht over de Weichsel is gelukt, de snijdende Noordenwind wordt aanhoudend scherper, de weg harder en moeilijker te berijden.

Men passeert steeds minder dorpen.

Nog eenmaal droomt Sophie over de vertrouwde plekjes uit haar jeugd.... Dan roept de bittere koude, de vreemde omgeving haar tot de werkelijkheid. De dagen worden aldoor korter.... tot eindelijk de laatste avond valt. Morgen zal zij de grens van haar nieuwe vaderland overschrijden. Morgen zal zij in Rusland zijn.

Rusland, Rossija.... hoe ver en vreemd klinkt de klank van dit Slavische woord, waarin droom en werkelijkheid tot een symbolisch begrip zijn versmolten.

Rossija, Rusland.... nog slechts enkele uren scheiden haar van dit land, dat haar enkele dagen geleden nog een besneeuwd, onbereikbaar sprookje toescheen....

Ruslands begroeting

De gravinnen Reinbeck worden bij 't betreden van den Russischen bodem met het doffe dreunen der kanonnen op de vestingwallen begroet.

Hofmaarschalk Simeon Narischkin heet de beide dames welkom uit naam der Czarina. Voor de poorten van Riga

brengen de afgevaardigden van de regering en het leger hun de eerbiedigste hulde.

Het is een zonnige, vroolijke dag. De beierende klokken verkondigen het volk de aankomst der hooge gasten. Pauken schallen, trommels roffelen een fier saluut. Het dicht opeengedrongen volk staat te juichen en te zwaaien achter de onbeweeglijke rijen van stramme soldaten.

Gravin Reinbeck bestaat niet meer: het Russische rijk begroet de gasten der Czarina, de bruid van den Russischen troonopvolger.

De omgeving verandert als bij tooverslag. De tijd gaat in razend tempo voorbij. Een droom is werkelijkheid geworden.

De pronkvolle reiswagen van de Czarina, waarin de gasten hebben plaats genomen, wordt door tien paarden getrokken. Een eskadron kurassiers van het regiment van den troonopvolger rijdt als geleide voor den wagen uit. Daarachter volgt een afdeling van het Lijflandsche regiment. De vice-gouverneur en de commandant van Riga bevinden zich in den stoet, leden van den adel, getooid met hun bonte gewaden en afgezanten van verschillende corporaties.

De armoedige wagen der gravinnen Reinbeck behoort tot het verleden en met hem de dekens, doeken en gebreide maskers. Een sabelpels, met brocaat gestikt, een geschenk van Czarina Elisabeth voor de bruid van den troonopvolger, doet Sophie de vermoeienissen van de reis vergeten. Men kent thans geen ontberingen meer! Op ieder station staan de beste paarden van Rusland ter beschikking. Sophie schept een ongekend behagen in het leven. Slechts één oogenblik werd deze vreemde gedempt, toen een andere wagen hun weg kruiste.

Een wagen met ijzeren

traliën kruiste

hun weg....

Het is geen gewone reiswagen.

IJzeren traliën bedekken de ramen. Een bereden escorte vormt het geleide. In een flits, 'n ondeelbaar moment, vertoont zich het bleke gelaat van een vrouw voor 't raam.... dan verdwijnt de sombere wagen door de poort van 'n grauwe vesting. Kamerheer Narischkin, die zich in den reiswagen der Czarina bevindt, ziet de uitdrukking van schrik bij Sophie. Zijn opheldering is koel en onverschillig.

Het was de drie jaren geleden gevallen Anna Leopoldowna, de moeder van grootvorst Iwan, die reeds als kind tot Czaar gekroond werd. Nog kort geleden bad het Russische volk voor de gezondheid van haar en haar zoon. Kort geleden nog was zij de gevierde....

Sophie voelt een schok. Dit is dus Rusland met 't ware gezicht van 't volk, waarin 't bloed stroomt van Iwan den Verschrikkelijken, waarin de teugellooze woede sluimert van den rebel Stenka Rasin: het volk, dat door de ijzeren hand van Peter den Grooten het masker van 't Westen werd opgelegd!

Weg met deze sombere gedachten! Voorwaarts, de toekomst tegemoet.

De ontmoeting is voorbij: zij is verleden en de leergierige Sophie is verlangend nadere bijzonderheden over haar nieuwe vaderland te vernemen. Narischkin begint haar beknopt, met militaire zakelijkheid, Ruslands geschiedenis der laatste eeuw te vertellen.

Geur...

Frischheid...

Verkwikking...

Wonderlijk... hoe de loomheid vervliegt na zoo'n paar verkwikkende druppels Eau de cologne BOLDOT! Heerlijk... die geur, die U zoo vliegensvlug weer fit maakt, die U zoo verfrist, dat U alle warmte, alle stof, alle vermoeidheid snel vergeet!

Let op, dat er op Uw flacon BOLDOT staat - als waarborg voor echtheid!

IMPÉRIALE 25 ct. en hooger
VÉRITABLE 20 ct. en hooger

Eau de Cologne

Boldoot

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Rusland na Peter den Grooten

In het jaar 1722 vaardigde Peter de Grooten de wet uit, waardoor de Russische heerscher het recht verkreeg, zelf zijn opvolger aan te wijzen. Peter zelf werd door den dood overvallen, voordat hij den naam van den troonopvolger had kunnen noemen. „Geeft alles...” waren zijn laatste woorden: een gewichtig staatsprobleem bleef onbeantwoord.

Steunend op Menschikoff en de garde besteedde de echtgenoot van Peter, die door den grooten Czaar 'n jaar vóór zijn dood gekroond werd, als Katharina de Eerste den Russischen troon. De senaat en de generaliteit moesten zich voegen.

In 1730 stierf de zoon van den ter dood veroordeelden Czarewitsch Alexej: Czaar Peter II, die Katharina drie jaren overleefde. Uit 't driejarig bewind van dezen onbeduidenden, onbegeaften man is slechts één gebeurtenis van beteekenis te vermelden: de val van den oppermachtigen gunsteling van Czaar Peter den Grooten en Katharina I: vorst Alexander Menschikoff, die zijn carrière, een der schitterendste uit de gausche wereldgeschiedenis, eindigde in ballingschap en bittere ellende.

Na den dood van Peter II waren de twee dochters van Peter den Grooten, Anna en Elisabeth, de rechtmatige erfgename van den troon. De hooge, geheime raad besloot echter anders en de troon werd bestegen door de Koerlandsche hertogin Anna Iwanowna, een nicht van Peter.

Zij maakte van den Koerlander Biron haar Menschikoff. De hertog van Koerland, evenals Menschikoff uit 't gewone volk stammend, was door zijn hekel aan alles, wat Russisch was, erg gehaat.

Op 18 October 1740 sterft Anna Iwanowna en de opvolger, dien zij voor haar dood nog benoemde, was 't eenjarige zoontje van haar nicht en prins Anton Ulrich, hertog van Braunschweig, Johann. Biron werd zijn regent. Maar na drie weken wordt 't lot van Rusland wederom door de garde beslist. Zij legt den eed van trouw af aan 'n verre bloedverwante van Peter den Grooten, Anna Leopoldowna. Binnen 'n

jaar echter helpt dezelfde garde de dochter van Peter den Grooten, Elisabeth, als eenige gerechtigde troonpretendente aan de macht over 't Russische rijk. Daarmede wordt het lot van Rusland voorgoed aan de handen der Koerlandsche prinsessen, baronnen en hertogen ontrukkt, nadat 't land onder hun heerschappij veel had geleden.

Moskou... 't doel der reis, is bereikt!

De vertelling wordt door Narisichkin afgebroken. De geschiedenis is ook ten einde. Een langdurig stilzwijgen valt in. De vele namen warrelen Sophie door het hoofd. Zij kan niet alles onthouden, zij raakt de chronologische rangschikking kwijt. Het eenige, dat haar helder voor den geest staat, is het beteekenisvolle woord „garde”. In dit woord schuilt een gevaar, waarmede ook de Czaren rekening dienen te houden.

Zij heeft geen tijd om nog langer erover na te denken. Men is St. Petersburg reeds gepasseerd. De eene indruk verdringt nu meteen den anderen, zoo vol bonte afwisseling wordt de reis.

Op 19 Februari, om acht uur des avonds, wordt Moskou, 't doel der reis, bereikt. De schuimende paarden houden stil voor den ingang van 't paleis. De beide prinsessen stappen met kloppend hart uit den reiswagen.

Sophie wordt geboeid door de majestatische verschijning der Czarina. De schoonheid en de gratie van Elisabeth maken op haar een onvergetelijken indruk. De Czarina is diep ontroerd. De tranen vloeien uit haar oogen. Men begroet elkander zeer hartelijk. Herinneringen worden opgehaald.

„Alles, wat ik tot nu toe vóór u gedaan heb, is niets vergeleken bij hetgeen ik in de toekomst voor uw familie van plan ben te doen. Mijn eigen bloed is mij niet dierbaarder dan het uwe.”

Deze woorden der Czarina geven Sophie nieuwen moed. Grootvorst Peter verschijnt. Sophie herkent direct haar onvriendelijk en vervelend speelmaaktje van Eutin. Hij is niet veel veranderd, hij heeft hetzelfde bleke gelaat, met de afwezige blikken, hetzelfde kleurloze, ongeïnteresseerde uiterlijk. Voorloopig echter denkt Sophie nog

niet aan haar toekomstigen bruidsgom. Zij wordt heelmaal in beslaggenomen door haar nieuwe, ongewone omgeving.

Den volgende dag wordt de verjaardag van grootvorst Peter met bijzonderen luister gevierd. De eerste onderscheidingen, sterren, eerelinten en edelsteenen regenen neer op de pronkvolle gewaden van moeder en dochter. Sophie staat voor een nieuwe periode van haar leven. De weg, die zich voor haar opent, schijnt bezaaid met bloemen. Zij leest nog eenmaal de geboden van haar vader na. Dan stapst zij met sterken moed het nieuwe leven tegemoet.

Wordt vervolgd

UW GEWICHT

blijft steeds gelijk dank zij

Hermesetas

Suiker zet vet aan, „Hermesetas”, kristal-saccharine tabletten, echter nooit. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijsmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts., inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes” Zürich 2

ZWITSERSCH FABRIKAAT

Geef het 'n EEREPLAATS in „de beste kamer”!

Het nieuwe gepatenteerde Pura-Patent-crêpe is een belangrijke vinding. Een enorme verbetering op het gebied van closetpapier.

Het streven is steeds geweest 'n papier te vervaardigen, dat tegelijkertijd stevig en toch zacht in het gebruik zou zijn. Pura-Patentcrêpe (Ned. Oct. 40632) brengt de oplossing! Het ei van Columbus: 'n sterk papier aan de buitenkant met uiterst zacht wattenpapier gevoerd, terwijl voering en buitenlaag één geheel vormen. Hygiënisch en prettig in het gebruik! Dit ideale closetpapier zal binnenkort overal in Nederland verkrijgbaar zijn.

IPURA PATENT CRÊPE

Ned. Octrooi 40632.

van dezelfde fabriek als Nefa, het ideale damesverband.

**N. V. EXPORT-PAPIERFABRIEK
NIJMEGEN**

Hieronder: Elisabeth I. de dochter van Peter den Grooten.

Dit is een der buitenopnamen, waarbij verondersteld wordt dat Napoleon's verslagen leger uit Moskou terugkeert. Op den links staanden kraanwagen bevinden zich de regisseur en de operateur, alsmede het opnameapparaat. De grond is bedekt met werkelijke sneeuw en niet met een sneeuwpreparaat. Dit gedeelte der film werd namelijk in 't gebergte opgenomen en niet alleen de acteurs en de figuranten maar ook het technische personeel had danig van de koude te lijden.

Een hevige verkoudheid van Greta Garbo noopte den regisseur Clarence Brown om van tijd tot tijd de film te onderbreken. Een snuitende en proestende madame Walewska was nu eenmaal iets, wat niet in het scenario stond. Hier ziet men den regisseur vriendelijk informeren of de ster zich voldoende hersteld vindt, om met de scène voort te gaan.

WAT HET PUBLIEK NIET ZIET....

Op het oogenblik waart Napoleon weer in Hollywood rond en is daar andermaal in een liefdesperikel gewikkeld. Het voorwerp zijner genegenheid is nu Greta Garbo, die blijken geeft buitengewoon goed met zijn keizerlijke hoogheid te kunnen opschieten.

Dat Napoleon, alias Charles Boyer, in deze uitrusting een dammetje legt, is iets, wat u zeker niet alle dagen zult zien. Deze foto is dan ook evenals alle andere op deze pagina voorkomende afbeeldingen een opname achter de coulissen tijdens de verfilming van Madame Walewska, een onderwerp, dat door Metro Goldwyn Mayer in beeld wordt gebracht.

Zoo zal een der hoogtepunten uit de film er gedeeltelijk uitzien. Gedeeltelijk, want het linksche gedeelte krijgt de toeschouwer op de film niet te aanschouwen. Al die rommel en herrie zou dit teedere moment van Napoleon in de oogen van 't publiek volkomen ombrengen.

SCHILDERACHTIG DORDRECHT

Naar een aquarel van Eug. Rensburg

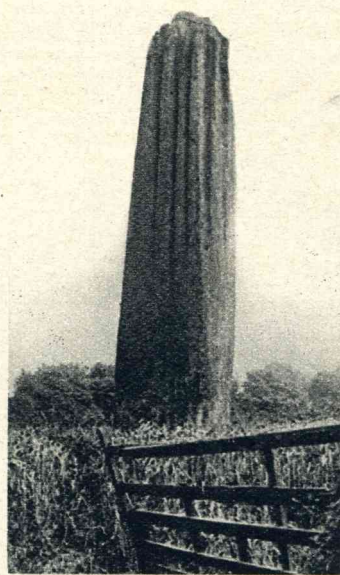

Op korten afstand van Harrogate treffen we op een tocht door het prachtige Wharfedale, Bolton Abbey, een der indrukwekkende middeleeuwsche abdijen-ruïnes, waarvan nog machtige brokstukken overal in de Yorkshire-dales bewaard gebleven zijn.

IN ZONNIG YORKSHIRE

Harrogate, een rustoord voor zieken, een lustoord voor gezonden

't Is er — maar dan 't heele jaar door! — juist mee als met de sensatie van den St. Gotthardtunnel. U kent de voorjaars-attractie daarvan: te midden van Alpen-sneeuw en Noordsche winterkou verdwijnt je bij Göschenen in den berg, om, wanneer je 'r een goed kwartier later, bij Airolo, weer uit te voorschijn komt, den stralenden hemel en de vroege Zuiderlente van het Ticino-dal tegemoet te rijden. En juist zoo kunt u bij druipenden regen en onder den sombersten West-Engelschen mist uit Lancashire vertrekken om even na Manchester door den Standedgetunnel het graafschap Yorkshire binnen te komen bij stralenden zonneshijn en wolkeloozen hemel. En dat is eigenlijk veel frappanter: want terwijl 't klassieke St. Gotthardwonder dan toch altijd nog een ruim kwartier noodig heeft om zich te voltrekken, brengt de Standedgetunnel zijn meteorologisch kunststukje in slechts enkele minuten tot stand. De weerkundigen verklaren dat verschijnsel hierdoor, dat de luchtstroom, die de zware Atlantische dampen boven West-Engeland aanvoeren, door de steile Pennine-bergketen plotseling gestuit, zoodanig in beroering komen, dat hun waterdamp wordt neer-

Een van de Duivels-pijlen, zooals de volksmond ze noemt: de geweldige steenklompen, die als monumenten uit de tijden der Keltische oer-bevolking gelden; met twee andere wordt dit exemplaar gevonden bij Boroughbridge.

geslagen, zoodat de andere zijde van de bergreeks, waar Yorkshire ligt, van den gevreesden mist verschoond blijft; het Westelijk deel, de West-Riding tenminste. U moet daarop een trouwhartigen Yorkshireman eens hooren pochen tegenover zijn sinds eeuwen onverzoonlijken rivaal uit Lancashire! Men zegt, dat Manchester, aan den Westkant van de Pennineketen, zich met zijn wereld-textielindustrie bijna geheel op de katoen moest toeleegen, die 'n vochtiger atmosfeer verdraagt, terwijl in de veel droger lucht achter het gebergte de haast even belangrijke spinnerijen en weverijen van Leeds zich specialiseeren konden in de wol. En zie dan 'ns, met wat 'n voldoening de plaatselijke pers van Harrogate — dat is het groote toeristische centrum van het uitgestrekte Yorkshire — u ervan op de hoogte houdt, hoeveel meer uren zonneshijn daar per dag en per week genoteerd worden dan langs Ooster- of Westerkust: voor een Hollander, die week in week uit ook de Atlantische dampen in zware wolkenpakken over zijn

lage land ziet drijven, om van te watertanden! En dan: dit kleurige, lachende land, met zijn wijd en open uitgolvende dalen en hoogvlakten, is dien

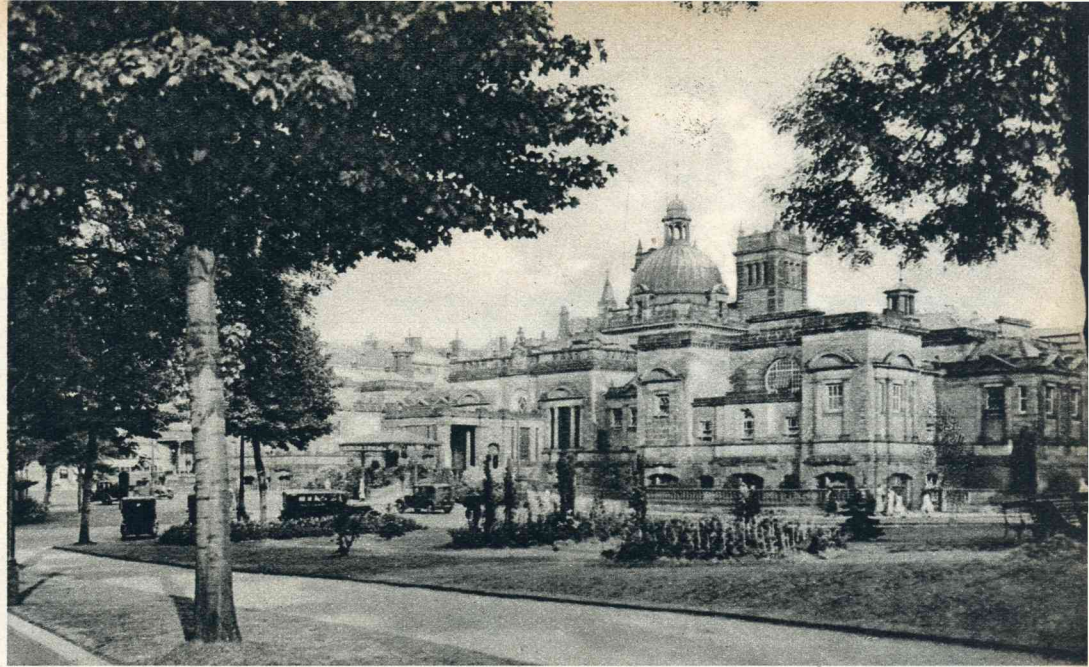
voortdurenden zonneshijn waard. Trek maar de valleien van zijn talrijke riviertjes in: hier is het aan afwisseling zoo ongelooflijk rijke Wharfedale: de zachte glooiingen welven zich en prijken zoo feestelijk onder hun teere groen, of hier nu het geheim van de eeuwige lente schuilt; de ruige, rosse bloei van de heide op de toppen en kammen levert een schouwspel, zooals geen ander land u biedt. Of als u den gezelligen boerenmarktdag van Thirsk bezocht hebt, kom dan 'ns mee den steilen weg naar de Whitstone Cliff op: wat een paradijselijk vergezicht hebt u hier over de graanvelden en de weiden in het golvende land van de Swale-river met de willekeurige groene dotten geboomte over de flauwe hellingen

The Wake Man, de nachtwaker van Ripon, op een na de oudste Engelsche stad, nabij Harrogate. Nog altijd geeft hij 's avonds aan de vier hoeken van de markt door hoornsignalen volgens de oude traditie te kennen, dat de vuren gedooft moeten worden.

Dit is het verrassend uitzicht dat de kasteel-ruïne van Knaresborough geeft over het schilderachtig gelegen stadje en zijn typische brug over de Nidd.

Een uitgestrekt gebouwencomplex, dat trouwens nog weer aanzienlijk uitgebreid gaat worden, herbergt de talrijke verschillende medicinale baden van Harrogate met de modernste installaties.

gestrooid en die witte plukjes oude boerenhuizen. Ja, zoo'n echte oude cottage moet u 'ns binnengaan : tien tegen een, dat u er de thee gebruiken kunt ; reken er maar op, dat de simpelste boerenvrouw u hier een voorraad eigengemaakte jams en cake en koekjes en gebak zal voorzetten, waarvan u als vreemdeling niet gedroomd zoudt hebben. Neen, het is de armoe niet, waarom hier geen nieuwe huizen verschijnen ; zie eens, die ongeloofelijk zware muren van natuursteen zijn voor de eeuwigheid gebouwd : eeuw na eeuw wonen hier de generaties van goedlachsche Yorkshire-boeren voort ; en zie maar wat een mooie stukken antiek er in zoo'n cottage-interieur prijken, van geslacht op geslacht vererfd.

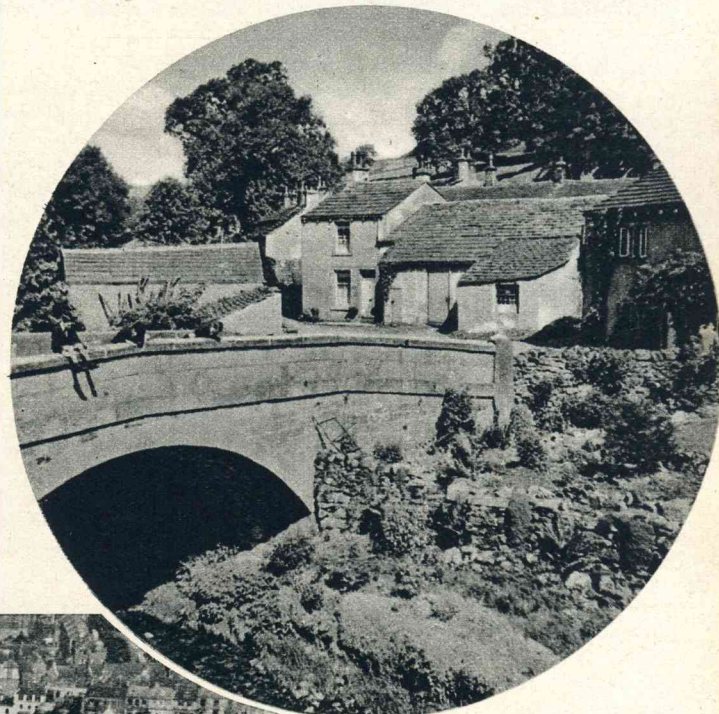
Maar verlies uw tijd niet : er is in dit land van ongebroken traditie zooveel te zien, van de geheimzinnige Druiden-steenen uit den Keltischen oertijd en de versterkingen en villa's der Romeinen, die hier vijf eeuwen lang de meesters zijn geweest, tot de tientallen kerkjes met hun bouwsels uit Saksische en Normandische tijden. En de ruïnes dan van de machtige middeleeuwsche abdijen : Bolton, Rievaulx, Jervaulx, Byland, Fountains Abbey.... indrukwekkende monumenten van menscheijk vernuft, van kunst — en van kleine wraak en vernielzucht tevens. En hier, in de verrukkelijke vallei, die eens door Fountains Abbey beheerscht werd, nu de stijlvolle zeventiende-eeuwsche tuinen van Royal Studley Park.

En de steden dan : Ripon met zijn kathedraal en met zijn traditioneele hoornblazer ; York met zijn ongeschonden wallen, zijn historische monumenten uit alle perioden van Engelsche historie en met zijn overweldigende gothische kathedraal ; Knaresborough met een van de mooiste kasteel-ruïnes en met zijn veelbezochte grotten en bronnen.

Het toeristisch centrum, dat zoo'n gemakkelijke gelegenheid biedt om naar eigen keus het aanlokkelijkste van de Yorkshire-ales and moors te bezichtigen, Harrogate, is tevens een badplaats van wereldbeteekenis. Achtentachtig diverse minerale bronnen met wateren van uiteenlopende samenstelling en gehalte, en daarbij een medische organisatie en een bad-installatie van ongeloofelijk raffinement voeren hier jaarlijks duizenden en duizenden voor de meest verscheiden kwalen herstel zoekenden heen. En evengoed als de vacatiegangers vinden zij in den royalen stadsaanleg en de weidsche parken, de vorstelijke amusementsgelegenheden en hotels en in al wat een vooruitziend gemeentebestuur aan comfort en vermaak bedenken kan juist die feeste-

lijke gezelligheid, die bij een verblijf in dit zonnige, blijde land past.

De Hollanders ook hebben sinds lang den weg hierheen geleerd, die trouwens heel wat eenvoudiger, comfortabeler, goedkooper en... korter is, dan

Een typisch dorpsgezicht uit de Yorkshire-ales : de onverwoestbare huizen en cottages zijn er alle uit zware natuursteen gebouwd.

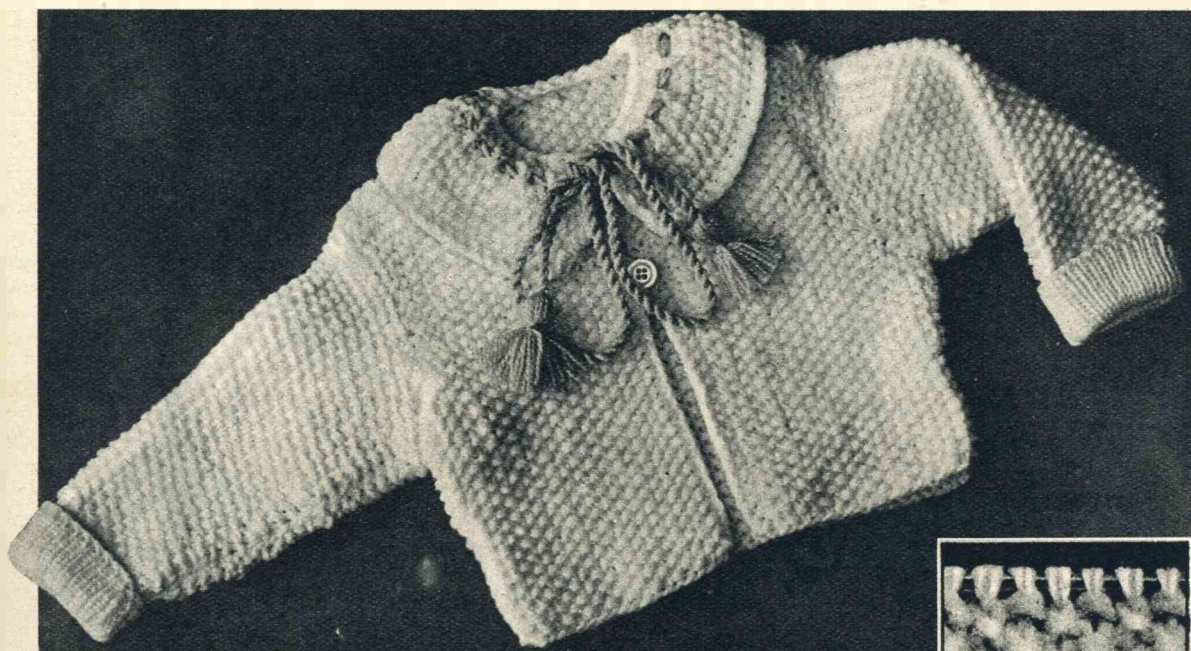

zoo op 't oog zou lijken. U hoeft toch pas in den laten avond in Rotterdam scheep te gaan en een van de gemakkelijke booten der Humber Lines brengt u, terwijl u slaapt, in Hull, waar u in den loop van den morgen landt. Daar kunt u, behalve de enorme havens, nog het belangwekkende slavernij-museum : 't Wilberforce-House en 'n nabijgelegen alleraardigst verkeersmuseum zien ; een paar enkele uren spoorreis brengen u dienzelfden middag nog in Harrogate : 'n reis dus, die u eigenlijk alleen den nacht en geen verlies van kostbaren vacantietijd kost ! En denk erom, ook al hangt over Hull de mist : wedden, dat u bij zonneschijn in Harrogate binnenrijdt ? F. d'ALBEMARLE.

Om van den overvloedigen zonneschijn nog zoo ruim mogelijk te profiteeren bouwde Harrogate in zijn riante Valley Gardens een uitgestrekte zon-colonnade, met gelegenheid om er de bronwateren of iets prettigers te drinken bij de muziek van het stedelijk orkest.

EEN GEBREID KINDERJASJE

VOOR DEN LEEFTIJD VAN 1 JAAR

Zoo'n aardig kinderjasje breien is een prettig en weinig tijdroovend werkje. Men kan het in verschillende tinten kiezen en brei het van 175 gram jumperwol met breinaalden nr. 3.

Voor ons modelletje, dat in lichtblauw werd gehouden, zet men voor het :

Linkervoorpand 21 steken op en begint dan met den ondersten rand in gerstekorrelsteek te breien. (Men brei het geheele jasje, behalve de manchetjes, met een dubbelen draad.)

Dezen steek werkt men als volgt: 1 recht, 1 averecht breien en bij iedere naald de steken verspringen, zoodat recht boven averecht en averecht boven recht komt te liggen (zie werkproefje). Voor de kantlussen wordt de 1e steek telkens averecht afgehaald en de laatste steek telkens recht verdraaid gebreid. Bij het begin van de 21e en 31e naald meerdert men aan de kanten der zijnaden telkens 1 steek.

Voor het armsgat worden bij de 37e naald de eerste 3 steken afgekant en dan bij de 40e en 43e naald aan de zijde van het armsgat 2 steken tezamen gebreid. Nu tot en met de 59e naald boven 18 steken breien. Bij de 60e naald kant men voor den hals de eerste 5 steken af en brei bij de 64e en 68e naald nog telkens aan de zijde van den hals 2 steken te samen. Bij de 69e en 71e naald worden voor den schouder telkens de eerste 3 steken afgekant, terwijl men bij de 73e naald de overblijvende 5 steken afkant.

Rechtvoorpand : Dit wordt tegengesteld aan het linkervoorpand gebreid.

Rugpand : Men zet voor den rand onderaan 42 steken op en brei de armsgaten en ook de overige minderingen voor de zijnaden als boven werd beschreven. Van de 44e—68e naald brei men boven 36 steken. Bij de 69e—72e naald worden voor de schouders telkens de eerste 3 steken en tenslotte bij de 73e naald de overblijvende steken afgekant.

Dan de zijnaden en schouderknaden verbinden.

Mouwen : 46 steken opzetten voor den ondersten rand en voor het manchetje de 1e—24e naald telkens afw. 1 recht, 1 averecht breien. Daarna met een dubbelen draad verder breien in gerstekorrelsteek, waarbij men bij de 25e naald den 8en en 9en steek en vervolgens 15x telkens de 2 daarop volgende steken te samen brei.

Er blijven nu nog 30 steken over. Bij de 32e, 40e, 48e, 56e en 64e naald wordt aan weerszijden 1 steek gemeerd. Bij de 73e naald begint men met den kop van het mouwtje. Men kant daartoe bij het begin van iedere naald 2 steken af tot er slechts 8 steken overblijven, die eveneens afgekant worden. Dan de mouwnaden aan elkaar naaien en het mouwtje erin zetten.

Kraagje : men brei met een dubbelen draad in gerstekorrelsteek en begint met een opzetrand van 11 steken, brei bij de 1e naald boven alle steken, dan afwisselend 2 naalden boven 8 steken en 2 naalden boven alle steken breien.

Bij het begin van de 2 korte naalden wordt na

het omkeeren de 1e steek niet afgehaald, doch volgens patroon gebreid. Na de 132e naald is het kraagje af

Men kant de steken af en naait het kraagje langs den halsrand. Door de gaatjes, die onder het breien gevormd zijn, trekt men een wollen koordje, dat 80 cm. lang is en waarvan de uiteinden met kwastjes zijn afgewerkt. Aan den rechterkant van het voorpand maakt men twee lusjes en aan den linkerkant naait men 2 parelmoeren knoopjes.

MODERN SNUFJE

In allerlei modellen en variaties zijn ze, als paddenstoelen uit den grond, verschenen : die luchtige, sierlijke jabots en corsages, gemaakt van wit, glanzend haakgaren.

Op uitstekende wijze zijn ze geschikt om onze japonnetjes een modern tintje te geven en menige lezeres zal eens graag zelf zoo'n wazig gevalletje maken.

Voor onzen jabot werd haakgaren nr. 60 en een haaknaald nr. 9 gebruikt.

Men kan echter ook fijner materiaal bijv. nr. 70 of nr. 80 kiezen, want het haakpatroon is, wat de grootte betreft, van het materiaal geheel onafhankelijk.

Men begint in het midden te haken en zet een aantal lossen op ter lengte van 19 cm. Vervolgens haakt men:

1e toer : 1 st., 3 l., 1 st. in den 1en steek van den opzetrand. Dan telkens in iederen 3en volgenden steek ditzelfde herhalen en ook aan de andere zijde van den opzetrand hetzelfde patroontje haken, zoodat de st. aan weerszijden van den opzetrand telkens in denzelfden steek worden gewerkt. Aan de eene zijde wordt het ronde „hoekje” gevormd waarvoor men

de beide stokjesgroepen van het begin en einde van den toer door een lossenboogje van 3 lossen verbindt (zie ook de afbeelding).

2e toer : 2 v. (vasten) in het lossenboogje, dat uit 3 l. bestaat ; 1 v., 4 l., 1 v. tusschen de beide stokjesgroepen. Dit vanaf het begin aan weerszijden van den middelsten rand herhalen.

3e toer : 3 l. in plaats van het 1e st. Vervolgens 3 l. en 1 st. in het lossenboogje, x 1 st., 3 l., 1 st. in het volgende boogje. x Vanaf x tot x telkens herhalen.

4e toer : In ieder lossenboogje 3 st. haken, daarna 1 picotje. Vanaf het begin herhalen.

5e toer : 5 l. en in het picotje telkens 1 v. Vanaf het begin telkens herhalen.

6e toer : met kettingsteken haken tot in het midden van het boogje van den vorigen toer. Daarna telkens afw. 1 v. en 5 l., waarbij men de v. in het midden van het boogje van den vorigen toer haakt.

7e toer : 3 l. (in plaats van het 1e st.) Vervolgens : 3 l. en 1 st. in de v. van den vorigen toer. Daarna telkens afw. 3 l. en 1 st., 3 l. 1 st. in de v. van den vorigen toer.

8e toer : 4 l., 1 v. telkens in een boogje van den vorigen toer.

9e, 10e, 11e en 12e toer : als de 8e toer, maar telkens 1 l. méér haken.

13e toer : telkens afw. 9 l. en 2 v. in een boogje van den vorigen toer haken.

14e toer : als de 13e toer, maar in plaats van 2, nu 3 vasten haken.

15e toer : als de 13e toer, maar nu 4 vasten.

16e toer : als de 13e toer, maar nu 5 vasten.

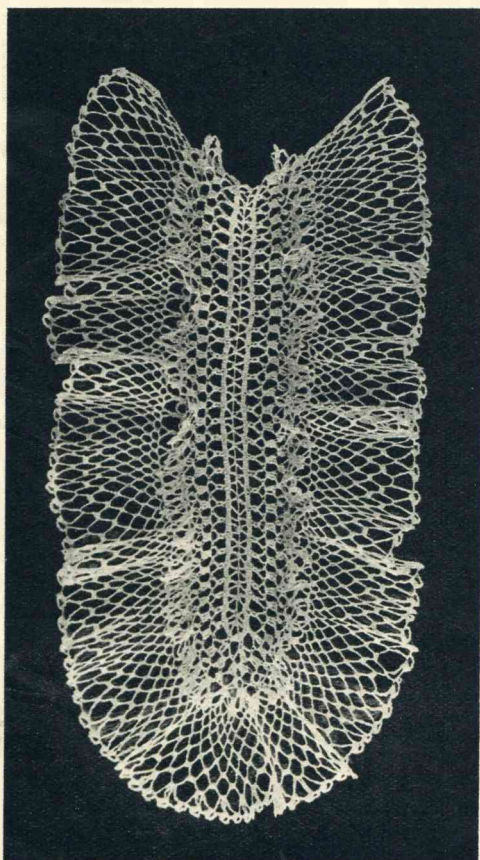
17e en laatste toer : 4 l. en vervolgens in het boogje haken : 1 dubbel st., 3 l., 1 d. st. Het werk omkeeren en in het lossenboogje, dat men zoo juist gehaakt heeft, 4 v. haken, daarna 5 l., omkeeren. Nu van de 1e der 4 vasten de voorste lus opnemen en terwijl men deze lus op de naald houdt, tegelijkertijd 1 d. st. in het volgende boogje haken en daarbij ook de vasten-lus meteen afwerken zoodat er een boogje boven het rijtje vasten komt te liggen (zie afbeelding). Nu weer 3 l., 1 d. st. omkeeren, 4 v., 5 l., omkeeren, enz.

Ten slotte haakt men in het midden, bij den 4en toer te beginnen, eenige ruime strookjes, waarvan de 1e toer bestaat uit telkens afw. 5 l., 1 v. in het midden van het boogje van den 4en toer. Daarna 1 toer bestaande uit 5 l., 1 v., 1 picot, 1 v. in 't volgende gaatje en ten slotte nog 1 toer bestaande uit 2 st. waartusschen 1 picot in het lossenboogje van den vorigen toer, afgewisseld door 3 l., 1 v. in het picotje van den vorigen toer en 3 lossen.

De jabot wordt ten slotte door een slappe stijfseloplossing of wat suikerwater gehaald, met de vingers in de juiste plooitjes gelegd en daarna opgespannen in den juiste vorm, waarna men hem laat drogen.

ONS MENU

Zondag :	Witte soep. Kalfsrollade. Doperwt met worteltjes. Aardappelen. Sneeuwpudding met vruchtensaus.
Maandag :	Koude rollade. Rabarbermoes. Gebakken aardappelen. Rijst met krenten.
Dinsdag :	Runderlapjes. Andijvie. Aardappelen. Pannekoekjes.
Woensdag :	Macaronisoep. Gehakt in slakropjes. Aardappelen.
Donderdag :	Varkenscarbonade. Snijboonen. Aardappelen. Griesmeelpudding.
Vrijdag :	Gebakken schol. Tomatensla. Aardappelen. Broodpap.
Zaterdag :	Gebraden worst. Postelein. Aardappelen. Appelmoes.

VACANTIE!

Zoo langzamerhand breekt de tijd aan, dat het jonge volkje weer voor vier, vijf weken de gulden vrijheid tegemoet gaat.

Vacantie! Wat stellen zij zich bij dat woord al niet allemaal voor heerlijkheden voor! Vrijheid... weken van onbepaald en zorgeloos genieten. Geen school, geen boeken, geen huiswerk meer dat af moet.

Vacantie! Schrikbeeld vaak voor de moeders, die niet weten hoe zij dien moeilijken tijd weer door moeten komen. Voor een week, een paar weken misschien gaat het nog wel, maar dan... De kinderen, die met al die vrijheid geen raad meer weten, worden vervelend, beginnen te harrewarren onder elkaar, halen kattenkwaad uit, kortom zijn moeder vaak tot last. En in September slaakt zij een zucht van verlichting en is o zoo blij als de schooldeuren zich weer openen.

Laten we het ons maar eerlijk bekennen, vacantiетijd voor de kinderen betekent vaak voor moeder juist een dubbel drukken, vervelenden tijd. En toch hoeft het dat niet noodzakelijkerwijze te zijn. Waarom worden kinderen immers juist in de vakantie vaak lastig en vervelend? Juist omdat zij te veel vrijheid hebben.

Vrijheid is goed, maar te veel vrijheid leidt vooral bij kinderen tot verveling. Verveling, die vanzelfsprekend weer aanleiding geeft tot humeurigheid en erger.

Nu zult u misschien zeggen: Maar ze hebben toch vakantie, dus zijn ze vanzelf vrij. Dat is ook zoo, maar het is toch ook in de vakantie nergens goed voor, dat uw jongens en meisjes 's morgens zoo laat opstaan en te laat aan de ontbijttafel verschijnen. Dat ze den heelen dag nu maar letterlijk niets anders uitvoeren dan dat, waarin zij op het oogenblik zelf zijn hebben. Dat ze u maar laten werken en zelf niets uitvoeren, omdat zij nu vakantie hebben.

Op die manier gebruiken ze hun vrijheid verkeerd en achteraf hebben ze er nog geen voldoening van, want zooals we boven al zagen, te veel vrijheid brengt op den duur verveling.

Laten we dus zoo gauw als de vakantie begint voor onze kinderen een kleine dagindeeling maken. Vooral met wat grotere kinderen kan dat gerust in onderling overleg gebeuren. Dat voelen ze als een blijk van vertrouwen en dat stellen ze zeker op prijs.

Bepaal om te beginnen een vasten tijd van opstaan. Natuurlijk, een enkel keertje uitslapen is goed, maar in het algemeen moet er toch een vaste regel zijn. Anders kan het huishouden zijn gewonen gang niet gaan en bezorgt u uzelf een hoop last. En waarom zouden we dan na het ontbijt de kinderen niet een handje mee laten helpen? Daarmee ontlasten ze uw dagtaak, zoodat u 's middags ook eens tijd hebt om er met hen op uit te trekken. Wanneer u ze het dan ook zóó voorstelt, vinden ze het meehelpen een pretje! Ze stellen er dan een eer in om het werk goed en vlug klaar te krijgen, zoodat moeder door hun hulp ook eens een vrijen middag kan hebben!

De meisjes, vooral de oudere, kunnen de tafel afruimen, helpen met afdrogen of stof afnemen, of iets dergelijks. En voor de jongens is er ook best een karweitje te vinden. Ze kunnen boodschappen doen, wat in den tuin werken, of desnoods ook eens een of ander huishoudelijk werkje verrichten.

Tegenwoordig door al dat trekken en kampeeren komt een beetje kennis op dat gebied hun ook best van pas, en vinden ze het heusch niet meer flauw of meisjesachtig.

Natuurlijk zal er, wanneer de kinderen het werk doen dat u anders zelf doet, wel eens het een en ander aan mankeeren, maar dat is voor een enkel keertje toch ook zoo erg niet. Vooral in de vakantie moeten we het dan maar eens niet zoo nauw nemen. De hoofdzak is dat het werk gebeurt en dat het met een flinke dosis goeden wil wordt uitgevoerd. Om ze nog meer te animeeren kunt u, wanneer het koffietijd is, ze ook eens een extra-versnapering geven in den vorm van een kop chocolade of als het erg warm is een glas limonade. Op die manier vliegt de morgen om, en wanneer moeder dan 's middags met hen samen er op uittrekt, kameraad is met hen, en deelneemt aan hun spelletjes, dan is de dag voor hen volmaakt. Dan voelen zij zich één met elkaar, en genieten veel meer dan wanneer zij elk voor zich op eigen manier den dag hadden doorgebracht. Natuurlijk zult u er niet altijd met de kinderen op uit kunnen trekken, maar dat is ook niet noodig. De hoofdzak is, dat de kinderen weten dat zij het moeder van tijd tot tijd mogelijk maken.

Dan blijft er nog het probleem: wat moeten we met de kinderen uitvoeren wanneer het slecht weer is en ze gedwongen zijn ook 's middags thuis te blijven?

Natuurlijk is en blijft dat een moeilijke vraagstuk. Vooral het gedwongen binnen zitten maakt kinderen vaak humeurig en lastig. En ook in dit geval is moeder weer de aangewezen persoon om hen bezig te houden of althans ze aan het werk te zetten.

„Moeder, wat zal ik gaan doen?” is de stereotiepe vraag, waarmee ze op regenachtige middagen aan komen, en moeder moet als altijd ook dan weer vindingrijk zijn.

Zorg dat er voor de meisjes een eenvoudig, aardig handwerkje is, liefst iets dat een beetje opschiet, zoodat ze gauw resultaat zien. De jongens kunnen knutselen, figuurzagen, teekenen of iets dergelijks. Dan zijn er nog de talloze gezelschapsspelletjes, die ook prachtig dienst kunnen doen om kinderen bezig te houden. En vooral wanneer ze daarbij dan nog een paar vriendjes of vriendinnetjes mogen verzoeken, is het feest volmaakt. En zoo zijn er nog wel andere dingen te bedenken, die geschikt zijn om ook de minder mooie dagen door te komen.

„Na regen komt zonneschijn” geldt ook in de vakantie. Laten we dus hopen dat de regenachtige dagen nooit te lang zullen aanhouden.

Als heel groote attractie moet natuurlijk ook een paar keer een picknick op het programma staan. Zoo'n heele dag naar buiten is voor de kinderen iets verrukkelijks, en daarvoor hebben ze dan ook heel wat over.

U zult zien, een vakantie op die manier doorgebracht geeft den kinderen en ook uzelf veel voldoening. Misschien valt het voor u niet altijd mee, om maar steeds weer iets nieuws te bedenken, om altijd kameraad met de kinderen te zijn, maar wanneer zij dan in September opgewekt en tevreden over hun vakantie weer naar school gaan, dan zal uw voldoening zóó groot zijn, dat u de moeite, die gij er voor over moest hebben om dat te bereiken, niet meer zult tellen.

Kellogg's maakte de eerste Corn Flakes 30 jaar geleden en nog steeds zijn Kellogg's de beste. Probeer U ook eens deze bros-geroosterde graanvlokken. Zij komen gereed voor 't gebruik uit het pak, behoeven dus niet gekookt te worden. Serveer op diepe borden (15 groote porties per pak van 35 cts.) met koude melk of room. Heerlijk bij het ontbijt, en ook als toetje (met vruchten, b.v. bananen aan schijfjes gesneden). Vraag naar Kellogg's in de witte, met rood en groen bedrukte pakken. Overal verkrijgbaar.

Kellogg's CORN FLAKES

POSTBUS 309, DEN HAAG

35 CENT PER PAK

ZOO UIT 'T PAK SERVEEREN — NIET KOKEN!

... steeds welkom!

is de nieuwe, gekrulde Lux, met de bekende geschenkenbon en nu ook nog met de leuke Lux breipatronen! Deze extra verrassing voor de Lux verbruiksters valt bijzonder in de smaak. Want de aardige breipatronen, speciaal en alleen gecreëerd voor de Lever's Zeep Maatschappij en uitgevoerd in natuurlijke kleuren, vormen een keur van de nieuwste Parijse breimodellen!

En... Uw zelfgebreide jumper of pullover zal lange tijd mooi blijven, als U ze geregeld wast in Lux, dat door de nieuwe krulvorm nog sneller oplosbaar is dan vroeger, zelfs in koud water! Hierdoor is Lux inderdaad het volmaakte wasmiddel voor wol, zijde, fijn kant en kousen.

STANDAARDPAK 12½ CTS. - REUZENPAK 25 CTS.

GEKRULDE LUX

LX 57-0100 H

OM NIET ZOO LANG TE LIJKEN

Laatst hebben we een paar modellen laten zien, die het silhouet van de min of meer gezette, ietwat korte vrouw langer schijnen te maken. Zij, die de slanke lijn als haar ideaal hebben, kunnen een aardig eind den weg naar dat ideaal bewandelen, als zij zich verstandig en bewust overwogen kleden. Maar... de slanke lijn is niet hetzelfde als de lange lijn. Er zijn ook dames, die oprecht gemeend de verzuchting slaken: was ik maar korter! „Dat, wat je niet hebt” regelt ook in het rijk van de mode zóóveel verlangens en wenschen! Lang en slank gaan niet samen, als slank hetzelfde beteekent als: tenger. Lang en fors gaan evenmin samen, omdat een vrouw er niet graag al te robuust uitziet. Lange vrouwen zinnen op middelen om korter en daardoor ook vrouwelijker te lijken. Vooreerst moeten zij dan wel bedenken dat naast kokervormige rokken ook hooge smalle hoeden gemedan moeten worden, terwijl een breede ceintuur of sjerp van even gunstigen invloed is als het aanbrengen van groote revers en verschillende zakken. Wij zullen op dit onderwerp nog eens terugkomen, maar toonen hier vier modellen die uitermate geschikt zijn om de silhouet minder lang te doen schijnen.

VOOR ONZE MEISJES

653a. Manteltje van lichte stof, raglanmodel, geborduurde hals, wijd mouwtje met manchet. Verkrijgbaar in bovenwijdte 56-60 cm. Benodigde stof: 1 x de lengte van den mantel en 1 x de lengte der mouw à 130 cm. breed.

654a. Sportmantel van diagonaal, rug met schouderstuk en ceintuur, tailleurkraag en revers, 2 rijen knopen. Verkrijgbaar in bovenwijdte 76-80 cm. Benodigde stof: 2 x de lengte van den mantel à 140 cm. breed.

655a. Mantel van effen stof, rug met opgestikte naad en plooi, taille met ceintuur, sluiting met passementerie. Verkrijgbaar in bovenwijdte 76-80 cm. Benodigde stof: 2 x de lengte van den mantel à 140 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modaalboek „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassies en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatsnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPELLEIN 1. HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

ALS ER ONVERWACHTE GASTEN KOMEN

In vacantiertijd moet een huisvrouw voor alles voorbereid zijn. Hoe dikwijls gebeurt het immers niet, dat er een groepje vroolijke toeristen met hongerige magen even bij familie of kennissen komt binnenvallen en natuurlijk zal de vrouw des huizes zich dan als gastvrouw niet onbetuigd laten. Maar... het middagmaal was voor zooveel personen niet berekend!

Och kom, ga niet met de handen in het haar zitten, maar denk liever even rustig na en al gauw zal de goede oplossing gevonden zijn.

Een kop bouillon is gemakkelijk klaar te maken. Misschien hebben we ook nog wat overgebleven groentenat. Dit vlug even aan de kook gebracht, met wat bouillonblokjes vermengd en gebonden met wat aangemengde bloem, een geklopt ei en desverkiezend wat room — en een smakelijk soepje is in korten tijd voor gebruik gereed.

Geen voldoende vleesch en groente voor onze gasten? Wel, dan kunnen we bij wijze van voedsaam voorgerecht nieuwe haring met toast en tomatensla geven of den wat ontoereikenden groente- en vleeschschotel met sla aanvullen. De sla kan worden opgediend met roereieren, stevige eierpannekoeken, omelet of spiegeleieren met ham, allemaal hapjes, die vlug kunnen worden bereid.

En is het toetje maar precies afgestemd voor onze huisgenooten, zoodat we de

gasten daarop toch werkelijk niet durven onthalen? Dan brengen de vruchtenslaatjes hier alweer een gewenschte oplossing. Bessen, bananen, fijne peren, zachte appels, meloen en ananas uit blik worden in stukjes gesneden, met wat suiker bestrooid een half uurtje weggezet en daarna in een glazen schoteltje opgediend. Ook kan men er, even voor het opdienen, wat warm bessensap of ander vruchtensap overheen gieten.

Willen we het vruchtenslaatje tot iets bijzonder feestelijks maken, dan nemen we een meloen of ananas, snijden langs het stengelvoetje het kapje er af, hollen de vrucht voorzichtig uit en vullen ze daarna met het vruchtvleesch, dat in stukjes werd gesneden en met andere vruchten naar keuze werd vermengd.

Het slaatje zal nog aan voedsaamheid winnen, als de uitgeholde vruchten ook laag om laag gevuld worden met het in stukjes gesneden versche fruit en wat geroosterde graanvlokken, de zgn. Corn Flakes, welke laatste, uit het pak geschud, onmiddellijk voor gebruik gereed zijn.

Laat eerst de vruchten eenigen tijd in wat suiker trekken en vul pas, onmiddellijk voor het opdienen, den uitgeholden meloen of ananas met de vruchten en de Corn Flakes, daar de vlokken anders slap worden, waardoor het geheel veel aan smaak zal inboeten.

Verrukkelijker dan een modieus costume is de geur, die een vrouw omsluit...

In eleganten zakflacon slechts 75 cent

Nieuw! „EXTRA ZACHT” HOOGGLANS PEPSODENT!

Niets evenaart de nieuwe formule van Pepsodent Tandpasta, een formule, die haar ontstaan te danken heeft aan proefnemingen, waaraan een half miljoen gulden ten koste is gelegd. De sensationele nieuwe stof, die het bevat, geeft Uw tanden de schitterendste glans, die ooit bereikt werd — en is extra zacht.

DOET DE TANDEN DUBBEL ZOO LANG WIT BLIJVEN - ONSCHADELIJK ABSOLUUT VEILIG - OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS!

„Ik heb het!” Met deze drie woorden kondigde een der wetenschappelijke medewerkers van de Pepsodent Company het einde aan van veertien jaar zoeken naar een absoluut nieuwe tandpasta, een tandpasta, die de tanden op onschadelijke wijze zou hoogglansen. Hij had de nieuwe Pepsodent gevonden. Een tandpasta, extra zacht en tevens hoogglanzend. Een tandpasta, die driemaal zooveel waarde heeft als de gewone soorten, omdat ze de tanden schitterend doet glansen en een dubbele veiligheid biedt. Wilt gij een werkelijke hoogglans, begin dan vandaag nog de Nieuwe Pepsodent te gebruiken.

HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS

Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden aan de Firma E. Meindersma - Westerbaenstraat 154 - Den Haag.

Naam:

Adres:

1-P-H

POPULIEREN IN DE VLAKTE
VAN BEKAA (SYRIË)

